

ISSN 1398-2826 | ISBN 978 87 7532 591 7

BIBELSTUDIUM

4

Ezra og Nehemias

Oktober · November · December 2019

Dansk Bogforlag

BIBELSTUDIUM

FOR SABBATSSKOLEN

4. kvartal

Ezra og Nehemias

Forfatter

Jiří Moskala

BIBELSTUDIUM FOR SABBATSSKOLEN

Udgiver: Adventistkirken, sabbatsskoleafdelingen

Hovedforfatter: Jiří Moskala

Oversættelse: Marit Birch Petersen

Aktiviteter og dialog: Paul Birch Petersen

Korrektur: Elsebeth Daugaard

Grafisk opsætning: Bente Skov Schledermann

Tryk: Øko-Tryk, Skjern

© 2019 General Conference of Seventh-day Adventists®. Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af *Bibelstudium for sabbatsskolen* må redigeres, ændres, omformes, tilpasses, oversættes, gengives eller udgives af nogen enkeltperson eller organisation uden forudgående skriftlig godkendelse fra The General Conference of Seventh-day Adventists®. Divisionskontorerne under The General Conference of Seventh-day Adventists® har ret til at sørge for oversættelse af *Bibelstudium for sabbatsskolen* efter særlige retningslinjer. Ophavsretten til sådanne oversættelser og deres udgivelse forbliver hos Generalkonferensen. *Seventh-day Adventist*, *Adventist* og flammelogoet er registrerede varemærker tilhørende The General Conference of Seventh-day Adventists® og må ikke benyttes uden forudgående godkendelse af Generalkonferensen.

INDLEDNING	INDLEDNING TIL 4. KVARTAL	4
5. oktober	1. Historisk baggrund for Ezras Bog	6
12. oktober	2. Nehemias	16
19. oktober	3. Guds kald	26
26. oktober	4. Modstand	36
2. november	5. Overtrædelse af lovens ånd	46
9. november	6. Oplæsningen af Guds Ord	56
16. november	7. Vor tilgivende Gud	66
23. november	8. Gud og pagten	76
30. november	9. Prøvelser, modgang og lister	86
7. december	10. Tilbedelse af Herren	96
14. december	11. Frafaldne mennesker	106
21. december	12. At takle dårlige beslutninger.....	116
28. december	13. Ledere i Israel	126

Evangeliet ifølge Ezra og Nehemias

Ezra og Nehemias var to enestående ledere. De fokuserede på Gud og hans ord og lod sig lede af Helligånden med et dybt ønske om, at Guds folk skulle have fremgang, og at Guds navn skulle opløftes og forkyndes over hele verden. Deres liv er et mønster på, hvad Gud kan gøre gennem overgivne, trofaste ledere, der er villige til at tjene. På grund af vores syndige natur, opøvede vaner og nedarvede karaktertræk kan vi kun erfare ægte og varige forandringer gennem studium af Guds forvandlende Ord og ved Helligåndens hjælp. De troende lever "ikke ved magt, og ikke ved styrke, men ved min ånd" (Zak 4,6), og ved i tro at tage imod Guds løfter (Hab 2,4). Det fører til et levende åndeligt liv.

Dette kvartals studium gør det klart, at tilværelsen er vanskelig. Så snart vi forsøger at gøre noget godt, opstår der forhindringer og modstand. Selv vores venner kan åbenlyst eller i hemmelighed modarbejde os og måske blive vores fjender. Forhindringer og modstand imod det gode viser, at Satan er i live, og at synden er virkelig. Det er ikke menneskeligt muligt at bekæmpe Satan; for det onde er stærkere end os. Kun Gud kan sikre sejr, gennemgribende forvandle vores tankegang og give os kraft til at leve et balanceret liv. Skuffelser kan være en hjælp til, at vi kommer til at fokusere på det, der er væsentligt og sætte skub i vores åndelige vækst, idet vi med Guds kraft vinder sejr i hver krise.

Hverken Ezras eller Nehemias' Bog ender med optimisme. Synd er alvorlig, og den spreder sig let og hurtigt. De største udfordringer kommer ikke udefra, men på grund af utroskab mod Gud, når hans eget folk ikke følger hans åbenbarede vilje. Den største prøvelse for Guds menighed er at være tro mod Gud og blive ved med at følge hans undervisning. Som Ezra så rigtigt forstod, får vi kun kraft til at forandres ved flittigt at granske Skriften, forstå den og gøre den til en del af vores liv.

For at opfylde begyndelsestidspunktet for profetien om de 70 uger og de 2300 aftener og morgener (som begge begyndte i 457 f. Kr.), greb Gud nådigt ind og påvirkede kong Artaxerxes til at lade Ezra vende tilbage til Jerusalem sammen med en gruppe israelitter. Han garanterede dem en sikker rejse og sørgede til og med for de fysiske og økonomiske behov til at genoptage tempeltjenesten (Ezra 7,11-28).

Disse to bøgers teologiske hovedtema er Guds forsyn, trofasthed og pagt. Gud opfyldte sine løfter, selv om hans folk var snæversy-

nede, forvirrede og stædige. Gennem sine tjenere kaldte han dem ud af deres sløvhedstilstand til vækkelse og reform.

”Det genopbygningsarbejde og de reformer, som blev gennemført af de hjemvendte landflygtige under Zerubbabels, Ezras og Nehemias’ ledelse, er et billede på et åndeligt genopbygningsarbejde, som skal udføres i de sidste dage af denne jords historie. Den rest, der var tilbage af Israel dengang, var svag, og den blev udsat for fjendens angreb; men Gud havde besluttet, at det var disse mennesker, som skulle holde kundskaben om han og hans lov ved lige på jorden. De værnede om den sande gudsdyrkelse og vågede over hans hellige ord.” (Ellen White, *Profeter og Konger*, s. 328-329).

Der er en historisk forbindelse mellem Ezra og Nehemias, og de dækker en vigtig overgangsperiode i Guds folks historie. Disse 23 kapitler udgør en sammenhængende beretning, men med underafsnit. De udfylder hinanden og dækker teologiske emner, der ligner hinanden. Ved et nøje studium af det mønster, der viser sig i opbygningen af disse to bøger, kan vi se Guds store historiske handlinger og nådige ledelse.

Husk at ikke alt, der fortælleres i disse bøger, gengives i kronologisk rækkefølge, og at nogle dele er opbygget på en tematisk måde.

Vi kommer til at se, at udfordringerne for Ezra og Nehemias ikke var genopbygningen af templet; den blev afsluttet og templet indviet i 515 f.Kr., mere end 50 år før Ezra ankom. Udfordringen var at genopbygge Jerusalem, dens administration og det nationale selvstyre. Alt dette skulle i sidste ende bane vejen for den kommende Messias.

Må Gud velsigne os, idet vi studerer hans ord i dette kvartal, inspirere os, røre ved vores hjerter, forvandle vores tankegang og gøre os i stand til hver dag trofast og med iver at følge ham.

Jiří Moskala,, ThD, PhD, er professor i gammeltestamentlig eksegesi og teologi samt leder af syvendedags adventisternes teologiske seminarium på Andrews University, hvor han har været ansat siden 1999. Moskala har tidligere arbejdet bl.a. som præst, administrator, lærer og skoleleder i Tjekkiet. Han er medlem af forskellige teologiske foreninger og har forfattet eller redigeret adskillige artikler og bøger både på tjekkisk og engelsk. Han har desuden deltaget i flere arkæologiske udgravninger i Tell Jalul i Jordan.

Historisk baggrund for Ezras Bog

Ugens vers

"Dette siger perserkongen Kyros: Herren, himlens Gud, har givet mig alle jordens kongeriger, og han har pålagt mig at bygge ham et hus i Jerusalem i Juda." (Ezra 1,2).

Introduktion

I Jeremias' skrifter havde Gud lovet, at hans folk skulle vende hjem efter 70 år i babylonisk fangenskab. Kong Kyros var Guds redskab til, at dette skulle ske. Salvet af Gud (Es 45,1) udsendte Kyros en bekendtgørelse omkring år 538 f Kr., som gav Guds folk frihed til at vende tilbage til deres land og til at genopbygge templet.

Det var Gud, ikke Kyros, som sagde om Jerusalem: "Du skal genopbygges, og templet skal grundlægges" (Es 44,28). Det var Gud, der garanterede, at Jerusalem skulle genopbygges, og han rørte ved Kyros' hjerte, så han gav tilladelse til at bygge templet.

Det er altid opmuntrende at se Guds folk reagere positivt på Guds handlinger. "Overhovederne for Judas og Benjamins fædrenehuse brød nu op tillige med præsterne og levitterne, alle, hvis ånd Gud havde vakt til at drage op og bygge Herrens tempel i Jerusalem" (Ezra 1,5).

Vi ser her et eksempel på mennesker, der reagerede positivt på Guds store og underfulde gerninger. Vores bedste handlinger kommer, når vi indser, hvem Gud er, og hvad han har gjort, og når vi erfarer, hvor kærligt han griber ind på sit folks vegne.

Ugens tekster

- Jer 25,11-12
- Dan 9,1-2
- Ezra 4,1-7
- Es 55,8-9
- Ezra 7,1-28

De første landflygtiges hjemkomst

Jer 25,11-12;
29,10
Dan 9,1-2

Hvornår fandt de første landflygtiges hjemkomst sted? Hvilken profeti gik i opfyldelse?

Herren øvede indflydelse på Kyros, så han tillod den første hjemrejse som en opfyldelse af Jeremias' 70-års profeti. Jeremias havde skrevet, at Judas land under Babylons herredømme skulle ligge øde i 70 år. Dette skete fra 606/605 til 537/538 f.Kr. Men så ville Gud igen åbne dørene, så de landflygtige kunne vende tilbage. Da Daniel studerede Jeremias' skrifter, gik det op for ham, at tiden var kommet til denne lovede hjemrejse.

I Dan 9 er profeten urolig, fordi de 70 år næsten var omme; men der var tilsyneladende ingen forandring, og det nye persiske verdensrige var nu ved magten. Han sørgede og henvendte sig til Gud. Han bad om nåde og om, at Guds løfter skulle gå i opfyldelse. I det samme kapitel (Dan 9,24-27) forsikrer Gud Daniel om, at han ser alt og har styr på fremtiden. Der vil komme en befrier, som vil dø for folkets synd, bringe retfærdighed og bringe offersystemet til ophør. Hvad Gud i virkeligheden siger, er: "Daniel, lad være med at bekymre dig. Da det er helt sikkert, at den sande befrier (Jesus) skal komme, vil jeg også sende en befrier for jer nu." Kort tid derefter blev Kyros, Persiens konge, bevæget af Gud til at befale, at de landflygtige skulle frigives. Gud holder altid sine løfter.

Ezra 1 gengiver kong Kyros' bekendtgørelse om, at Israels folk var fri til at vende tilbage til Jerusalem og bygge Herrens hus. Denne befaling blev sandsynligvis givet i år 538 f.Kr. Og Kyros lod dem ikke alene rejse. Han sørgede også for, at de vendte hjem med gaver og dyr til offerbrug, deriblandt de oprindelige kar fra templet, som var blevet stjålet af Nebukadnesar. Denne begivenhed minder om israeliternes udvandring fra Egypten mange år tidligere, da Gud også påvirkede egypterne til at give dem afskedsgaver. Den første gruppe, som vendte tilbage til Juda, talte ca. 50.000 mennesker.

Til at
tænke over

Hvilke andre historiske profetier er gået i opfyldelse, nøjagtigt som Guds Ord har lovet? Hvilken virkning har sådanne opfyldte profetier på vores tillid i dag til Guds løfter om fremtiden?

En oversigt over konger og begivenheder

Den første gruppe af hjemvendte fik til opgave at genopbygge Guds tempel. I en senere lektie vil vi se på modstanden mod at bygge templet. Her vil vi se på den persiske kongerække under templets langvarige opførelse og genopbygningen af Jerusalem. Det er vigtigt at kende historien bag beretningerne i Ezra og Nehemias; for den giver os en dybere forståelse af deres budskaber.

Ezra 4,1-7

Hvem var de forskellige konger, som omtales i den periode, hvor der var modstand mod at genopbygge templet?

Her er en kronologisk liste over persiske konger, som har forbindelse med Ezras og Nehemias' bøger. Den begynder med Kyros, som grundlagde det persiske rige og besejrede Babylon i 539 f.Kr.

Kyros II "den store" (559-530 f.Kr.)

Kambyses II (530-522 f.Kr.)

Dareios I (522-486 f.Kr.)

Xerxes I (485-465 f.Kr.) (også kendt fra Esters Bog som Ahasverus)

Artaxerxes I (465-424 f.Kr.)

I vores studium af disse bøger er det vigtigt at huske, at disse konger ikke omtales i kronologisk rækkefølge i Ezras Bog. For eksempel er Ezra 4,6-24 indskudte vers, og kapitel 5 fortsætter beretningen om modstanden mod templets genopbygning. Det betyder, at de breve, som involverer Xerxes I (Ahasverus) og Artaxerxes I, som beskrives i Ezra 4, blev skrevet efter de begivenheder, der omtales i kapitel 5 og 6 og handler om Darius I. Denne rækkefølge kan virke forvirrende for læserne, og det kan være årsagen til noget af den forvirring, man har haft ned igennem århundrederne med hensyn til disse bøger. At kende begivenhedernes rigtige rækkefølge vil gøre det lettere at forstå budskaberne i Ezra og Nehemias.

Til at tænke over

Hvor ofte har du fundet ting i Bibelen, som har forvirret dig? Hvordan kan vi lære at have tillid til Gud og hans ord, selv om vi finder ting, der ikke synes at give mening? Hvorfor er det vigtigt? (Se Es 55,8-9.)

Den anden hjemrejse for landflygtige

I Ezra 7,1-10 og 8,1-14 ser vi, at kong Artaxerxes I tillod Ezra at vende tilbage til Jerusalem (i år 457 f.Kr.) og tage alle dem med sig, der havde lyst til at vende tilbage. Vi ved ikke ret meget om forholdet mellem kongen og Ezra, eller om Ezra gjorde tjeneste ved hoffet. Ezra 8 giver en liste over overhovederne for de familier, der vendte tilbage. Den begynder med præsterne, derefter den kongelige slægt, og ender med den generelle jødiske befolkning. Tolv familier nævnes specifikt. Det kan give os det indtryk, at dette er en bevidst påmindelse om Israels 12 stammer.

Afsnittet optegner omkring 1500 mænd, et antal på ca. 5.000-6.000, når man medregner kvinder og børn. Dette var en meget mindre gruppe end den første, som var vendt tilbage med Zerubbabel og Jeshua.

Ezra 7,1-10

Hvad lærer det os om Ezra?

Ezra er skriftlærd af præsteslægt. Som præst er han en af Moses' bror Arons efterkommere, som var den første præst i Israel som nation. Vi ser af Ezras bog, at Ezra havde en enestående betydning, og dette bekræftes også af jødisk tradition. Vi ved ikke, om Ezra gjorde tjeneste som skriftlærd ved kong Artaxerxes' hof. Beskrivelsen af ham som skriftlærd kan derfor enten henvise til hans tidligere ansvarsområde eller til hans evner, som han begynder at anvende efter sin ankomst til Juda. Men Ezra må have haft en eller anden høj stilling tæt på kongen, ellers ville denne ikke have sendt ham af sted som leder for ekspeditionen.

I Ezra 7,6.10 omtales Ezra som skriftlærd og velbevandret. Det ord, der er oversat med "velbevandret", betyder bogstaveligt "hurtig", og antyder, at han som person var hurtig både i opfattelsen og anvendelsen af den information, han tilegnede sig. Ezra var kvik; han var kendt for sin kundskab og skarpsindighed, når det gjaldt Guds lov. Det faktum, at kongen valgte Ezra til at føre israelitterne tilbage til Juda er desuden en anerkendelse af Ezras mod og lederevner.

Til at
tænke over

Læg mærke til, at Ezra havde sat sig for at granske Herrens lov (Ezra 7,10). Gør vi det i dag?

Artaxerxes' befaling

Ezra 7,11-28

Hvad indeholdt kongens befaling? Hvorfor var disse instrukser vigtige for Israels folk?

Artaxerxes' bekendtgørelse ligner Kyros' første befaling. Kongen råder alle, som er villige, især mennesker af præstelig herkomst, til at rejse til Jerusalem. Ifølge de historiske Murashu-dokumenter forblev hovedparten af jøderne i Persien. Det ser vi bl.a. i historien om Ester. Der var også mange, som havde ventet på muligheden for at starte et nyt liv i deres forfædres hjemland. Kongen rettede de fleste af sine kommentarer til skatmestrene i sit territorium. De skulle sørge for, at Ezra fik alt, hvad han havde brug for til genopbygningen af byen og til at "smykke Herrens hus" (Ezra 7,27). I sidste ende overdrog kongen Ezra ansvaret for at oprette et retssystem, så både Guds lov og landets (persiske) love blev overholdt. Lov og orden, som denne befaling ville oprette, er vigtig for ethvert samfund. Og kongen gjorde det lettere for Ezra og israelitterne at genoprette deres hjemland.

Er kongens bekymring omkring genrejsningen af byen og templet et tegn på, at han troede på Ezras Gud? Artaxerxes kalder Gud "Israels Gud, der har sin bolig i Jerusalem" (Ezra 7,15). Den måde, kongen omtaler Israels Gud på, antyder, at han kun så Herren som enhver anden lokal gud, der skulle tilfredsstilles med gaver. Han ønskede ikke, at denne lokale gud skulle blive vred på ham og hans sønner (Ezra 7,23). Vi bør også bemærke, at netop i dette år, i 457 f.Kr., var der et egyptisk oprør imod det persiske styre. Det er derfor sandsynligt, at kongens venlighed skulle sikre ham troskab fra provinsen Juda.

På trods af sin forbindelse med både Ezra og Nehemias kom kongen desværre ikke til at tro på og tilbede Gud. I hvert fald er der intet i teksten, der antyder det. Men beretningen viser, at Gud også kan bruge uomvendte mennesker til at udføre sin vilje på jorden.

Hvordan kan vi midt i sorg og lidelse lære at stole på Guds overherredømme i verden, som vi ser det i denne beretning?

Til at tænke over

Betydningen af uddannelse

Ezra 7,6.10

Hvad lærer disse vers os om betydningen af den rigtige religiøse uddannelse?

Ezras helhjertede overgivelse til Gud og hans beslutning om at studere, praktisere og undervise Guds ord (Ezra 7,6.10) forberedte ham for en større opgave i Israel. Bibelens tekst siger, at han havde sat sig for at granske Herrens lov og følge den og lære Israel lov og ret.

Ellen White giver os en vigtig kommentar: "Ezra var efterkommer af Aron og var blevet uddannet til præst. Han havde suppleret sin uddannelse ved at sætte sig ind i tegnsudlæggernes, astrologernes og de medo-persiske vismænds skrifter. Men han var ikke tilfreds med sin åndelige erfaring. Han længtes efter at komme fuldstændig i harmoni med Gud og få visdom til at gøre Guds vilje. Derfor vendte han sit hjerte til 'at granske Herrens lov og følge den' (Ezra 7,10). Han satte sig især omhyggeligt ind i Guds folks historie ved at læse profeternes og kongernes skrifter. Han studerede Bibelens historiske og poetiske afsnit for at få klarhed over, hvorfor Herren havde tilladt, at Jerusalem var blevet ødelagt og hans folk ført til et hedensk land som fanger ...

Ezras bestræbelser på at skabe ny interesse for studiet af de hellige skrifter satte varige spor, fordi han gjorde det til sin livsopgave at værne om og omhyggeligt afskrive disse skrifter. Han samlede så mange eksemplarer af loven, som han kunne, og sørgede for, at de blev afskrevet og delt ud. Det rene ord, som således blev fordelt blandt et stort antal mennesker, spredte uvurderlige oplysninger." (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 296, 297).

Læg mærke til, at selv om Ezra havde lært hedningernes visdom, så han, at den ikke var rigtig. Han søgte derfor at finde sandheden fra sandhedens kilde, som var Guds Ord og Herrens lov. Han var nødt til at tage afstand fra meget af det, han havde lært på verdens universiteter; for meget af det, de lærte, var uden tvivl forkert. Hvor meget kunne "tegnudlæggernes, astrologernes og de medisk-persiske vismænds skrifter" egentlig hjælpe ham?

Hvordan kan det være nødvendigt for os i dag at tage afstand fra en hel del af det, vi har lært af "verden"?

Til at
tænke over

Til videre studium

· Ellen White, *Profeter og konger*, "Ezra, den skriftlærde", s. 296-300.

Tænk over Ezras flittige arbejde: "Ezra blev Guds talerør og oplærte sine medarbejdere i de principper, som danner grundlaget for Himmelens regering. Resten af sit liv var han hovedsagelig lærer, og han øvede sin lærergerning, både ved den medo-persiske konges hof og i Jerusalem. Hans arbejdsevne voksede, efterhånden som han underviste andre i de sandheder, som han tilegnede sig. Han blev en gudfrygtig og nidkær mand, og Herren benyttede ham for at vise verden, hvorledes Bibelens sandhed kan forædle dagliglivet." (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 297).

"I det reformarbejde, der skal udføres i dag, er der brug for mænd, der ligesom Ezra og Nehemias nægter at pynte på eller undskylde synden, og ikke er bange for at forsvare Guds ære. De, der bærer dette tunge ansvar, vil ikke tie, når der begås uret, og de vil heller ikke søge at dække over synden med en kappe af falsk barmhjertighed. De glemmer ikke, at der ikke er personsanseelse hos Gud, og at strenghed over for de få kan betyde barmhjertighed over for de mange. De husker også på, at Kristi ånd altid bør kendetegne det menneske, der revser synden." (*Ibid.*, s. 327-328).

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Det er rigtigt, at vi har mange vidunderlige løfter fra Gud. Men samtidigt må vi huske, at Gud ikke tvinger sig ind på nogen. Hvilke valg kan vi komme til at foretage, som kan forhindre, at Guds løfter kan gå i opfyldelse i vores liv?**
2. **Læs Daniels bøn i Dan 9,1-23. Hvilke principper ser vi heri, som kan anvendes på en personlig måde i vores egen erfaring? Hvad gjorde Daniel, hvordan var hans holdning, og hvad bad han om? Hvad ser du ellers i hans bøn, som kunne lære os noget i dag?**
3. **I torsdagsafsnittet læste vi fra Ellen White om Guds Ords centrale rolle i Ezras arbejde, og hvor flittigt han arbejdede på at sprede det blandt folket. Hvad er Guds Ords rolle i vores personlige liv og i menigheden i dag?**

Aktiviteter og dialog

- Nogle få ideer til studiet og samværet dette kvartal, afhængig af klassens eller menighedens størrelse.
 - Lav en liste over spørgsmål til de bibeltekster I møder i Ezra og Nehemias og forbered én eller flere sabbatter, hvor I kan tage tid til at finde svarene. Hvis I har brug for assistance, få én eller flere i klassen til at gå i dybden eller henvend jer til personer med særlig ekspertise.
 - Det kan være ord eller udtryk, historiske forhold, teologiske emner m.m.
 - Få og bevar et historisk og geografisk overblik.
 - Lav eller få en person til at lave/kopiere et relevant kort over Det Mellemste Østen, hvor man kan se, hvor begivenhederne i disse bøger udspiller sig.
 - Lav et skema, hvor de vigtigste historiske begivenheder fra perioden er indsat i kronologisk orden.
 - Samvær og fællesskab er godt. At spise sammen er også godt. Arranger evt. en fællesspisning for klasse og/eller menighed.
 - *Notér* undervejs i studiet personlige lærdomme.
 - Hvad siger teksten af betydning for dit daglige kristenliv? Ved kvartalets afslutning kan I da se, hvad I har skrevet, sammenligne med hinanden og drøfte disse punkter sammen.
- Guds Ord
- Få et overblik over persongalleriet. Hvilke personer dukker op i disse bøger?
 - Hvem var Ezra, Nehemias, Josva, Zerubbabel osv.?
- Uddybende spørgsmål
- Både Daniel og Ezra er eksempler på mennesker, der havde fået en meget høj uddannelse på hedenske institutioner. Drøft principperne for sand uddannelse.
 - Skal vi være på vagt over for alt akademisk? Mere end for alt ikke-akademisk?
 - Er det forkert at læse på verdslige institutioner? Hvad kan være fordele? Hvad er risikoen?
 - Er det kun risikabelt, hvis læreren ikke er kristen/adventist?

- Er det farligt for os, hvis vi lukker os inde med en "ghetto-mentalitet" og afviser at lytte eller kende til andres argumenter og livssyn?
 - Hvordan kan vi møde verden, hvis vi ikke kender den?
- Hvad skal/kan jeg gøre for at bevare min tro under forhold, der minder om dem, Daniel og Ezra måtte have mødt?

Noter

Nehemias

Ugens vers

"Da jeg hørte disse ord, satte jeg mig ned og græd og sørgede i dagevis, mens jeg fastede og bad for himlens Guds ansigt. Jeg sagde: 'Ak, Herre, himlens Gud, du store og frygtindgydende Gud, der bevarer pagten og troskaben mod dem, der elsker dig og holder dine bud!'" (Neh 1,4-5).

Introduktion

På dette tidspunkt er to grupper af fanger vendt tilbage til Juda som en delvis opfyldelse af Guds løfter til det jødiske folk.

Men Gud er ved at forberede flere landflygtige til at rejse hjem. Den gruppe af eksiljøder får som opgave at løse et problem. Selv om de første to grupper vendte tilbage for at genopbygge Jerusalem og fuldføre en del af det projekt ved at færdiggøre templet, blev resten af genopbygningen opgivet, da de omkringliggende nationer ydede modstand. Folk fra de omkringliggende områder ønskede ikke, at israelitterne skulle bygge byen og dens mure; for de var bange for, at israelitterne skulle blive en mægtig nation igen, ligesom de tidligere havde været (Ezra 4,6-24). De opfattede israelitternes tilbagevenden som en trussel, som de var fast besluttede på at standse. Men Gud kaldte ikke sit folk for at lade dem i stikken midt i den opgave, han havde kaldt dem til at udføre.

Han var derfor i færd med at forberede en anden person, som skulle udføre hans vilje og gennemføre det, Gud havde planlagt. Han hed Nehemias, og vi vender os nu til ham og hans gerning for Herren.

Ugens tekster

- Neh 1-2
- 5 Mos 7,9
- Sl 23,1-6
- 4 Mos 23,19

Nehemias modtager dårlige nyheder

Nehemias' Bog begynder lidt ligesom Daniels Bog (læs Dan 1,1-2), nemlig med dårlige nyheder. Det er rigtigt, at mange var vendt tilbage til deres forfædres hjemland; men det gik ikke så godt for dem der.

Neh 1,1-4

Hvorfor var Nehemias så ulykkelig? Hvordan reagerede han på de dårlige nyheder, han fik?

Nogle af de jøder, der flere år tidligere var blevet taget til fange, blev bragt til Susa, som var et af de fire administrative centre i det persiske rige. Nehemias gjorde tjeneste som mundskænk i det kongelige palads. Udtrykket "Hanani, en af mine brødre" henviser mest sandsynligt til en blodsbror; for der er en tilsvarende, men mere familiær henvisning til Hanani i Neh 7,2. Men det kan også bare være en henvisning til, at han også var israelit. Samtalen med Hanani fandt mest sandsynligt sted mellem midten af november og midten af december i 445 f.Kr., ca. 13 år efter, at Ezra var vendt tilbage til Jerusalem. Hanani rapporterer, at situationen i Jerusalem er frygtelig. Folket har ikke været i stand til at genopbygge byen, og fjender har ødelagt bymuren, så byen er forsvarsløs og øde.

Nehemias havde sandsynligvis hørt rygter om, at samaritanerne havde ødelagt bymuren; men han havde ingen direkte beviser på det indtil nu. Kong Artaxerxes havde knust de hjemvendtes håb ved at standse genopbygningen, efter at folk fra den anden side af floden klagede (Ezra 4).

Selv om templet var genopbygget, var det ikke i fuld funktion; for de mennesker, der var nødvendige for at tempeltjenesten kunne fungere, var ikke i stand til at bo i Jerusalem. Disse nyheder gjorde Nehemias ked af det, og konsekvenserne deraf skar ham i hjertet. Jøderne havde ikke æret Gud, selv om de var vendt hjem netop med den hensigt. I stedet havde de forsømt Guds hus og den hellige by på grund af deres frygt for fjendtlig undertrykkelse.

Nehemias vender sig automatisk til Gud. Han klager ikke over, at Judas indbyggere mangler tro. Han beskylder dem ikke for fejhed. Men han godtager heller ikke situationen som uforanderlig. Nehemias falder på knæ og begynder at bede og faste.

Da Nehemias fik de dårlige nyheder, begyndte han at græde, faste og bede. Hvad bør det sige os om, hvordan vi især i vanskelige tider har brug for at henvende os til Gud?

Til at
tænke over

Nehemias' bøn

Vi finder Nehemias' bøn i Neh 1,5-11. Hvad er de forskellige elementer af hans bøn? Hvorfor indbefatter han sig selv i sin bøn blandt dem, der har skyld?

- A Gud, du er stor og nådig (Neh 1,5).
- B Hør mig (Neh 1,6).
 - C Syndsbekendelse (Neh 1,6-7).
 - D Husk dine løfter (Neh 1,8-9).
 - C1 Du har husket os (Neh 1,10).
- B1 Hør mig (Neh 1,11).
- A1 Gud, giv fremgang og nåde (Neh 1,11).

Nehemias' bøn er smukt opbygget. Den beskriver Guds storhed, folkets egen syndighed, og afsluttes med et råb om hjælp. Bønnen ligner Daniels bøn i Dan 9, og det er meget muligt, at Nehemias kendte til den. Det er værd at bemærke, at Nehemias ikke begynder med et råb om hjælp. I stedet udtrykker han først sandheden om, at Gud er stor og frygtindgydende. Han fremhæver også, at Gud overholder sin pagt og viser barmhjertighed mod dem, der elsker ham. Det er, som om han vil minde Gud om, at han altid har været trofast og ikke kan være anderledes i denne situation.

Bønnen er bygget op efter et specielt mønster, som vi kan se ovenover. Centrum af bønnen er vers 8, hvor Nehemias formulerer Guds løfter. Nehemias siger: "Husk!" *Han siger med andre ord: Husk, Gud, at du lovede, at du ville sprede os, når vi svigtede dig; men du har også lovet at bringe os tilbage og genoprette alt. Siden det første er sket, er det nu tiden til, at du opfylder det andet, for vi vender nu tilbage til dig.* Nehemias er ikke bange for at vise sin tro på Guds løfter og minde Gud om dem. Det er selvfølgelig ikke sådan, at Gud ikke kender og husker sin løfter. Men Gud glæder sig over vores villighed til at tro på hans løfter. Han vil gerne have, at vi i vores tillid til dem, gentager dem over for ham. Ved at sætte ord på det, Gud har lovet os, kan vi styrke vores egen beslutning om at stole på hans løfter, især i de situationer, hvor alt synes håbløst.

Til at tænke over

Tænk over nogle af de løfter, du personligt lige nu kan have tillid til. Hvorfor er det vigtigt aldrig at ophøre med at tro på Guds løfter?

Nehemias siger sin mening

Neh 1,11 fortæller os, at Nehemias var mundskænk hos kongen. Det kan synes som en ubetydelig stilling for os; men mundskænk kunne være mænd med stor indflydelse, siden de hele tiden havde direkte adgang til kongen. Mundskænken skulle smage på alt det, kongen fik at drikke for at forhindre, at kongen blev syg eller døde. Herodot understreger, at perserne satte mundskænke meget højt, og de blev betragtet som højtstående embedsmænd. Den assyriske kong Esarhaddons mundskænk var fx også den øverste minister i kongeriget. Nehemias havde altså en høj stilling i det persiske rige, og fordi han havde adgang til kongen, beder han om, at Gud må bruge ham til at tale med kongen om situationen i Juda.

Neh 2,1-8

Hvad skete som et resultat af, at Nehemias havde bedt og fastet?

Bønnen bliver besvaret i måneden nisan, som cirka svarer til april i 444 f.Kr. Der er gået fire måneder, siden Hanani og de andre jøder bragte Nehemias de dårlige nyheder om Jerusalem. I fire måneder bad og fastede Nehemias, og hver dag må han have følt, at Gud ikke svarede. Men Guds valg af tidspunkt er altid rigtig. Gud forberedte kongen, så han ville lytte til Nehemias og reagere positivt.

Det sker ikke hver dag, at en mundskænk bliver fritaget for sit arbejde, så han kan blive statholder i et andet land. Gud talte gennem Nehemias og påvirkede den persiske kong Artaxerxes I til at gøre Nehemias til statholder i Juda. Når dronningen nævnes, kan det betyde, at dette var en privat anledning; for det var ikke altid skik, at dronningen deltog ved formelle fester. Nehemias omtaler ikke med det samme Jerusalem, for at kongen ikke skal få forud indfattede ideer. I stedet kommer han med en følelsesladet appel til kongen om noget, der er personligt for ham. Når han når til det punkt, hvor det specifikke sted nævnes, er kongen allerede positivt indstillet.

Til at
tænke over

Hvilke paralleller er der mellem Nehemias' stilling ved hoffet og Daniels i Babylon? Hvad fortæller det os om Nehemias' personlighed, at kongen har en positiv indstilling til ham?

Nehemias sendes

Kongen sendte breve med Nehemias til honoritten Sanballat og amoritten Tobija, de øverste statholdere i provinsen Hinsides Floden, så der kunne banes vej for det, Nehemias skulle udføre. Kongen havde også befalet Asaf, som havde tilsyn med kongens parker, at sørge for alt det tømmer, som Nehemias havde brug for til at genopbygge byen, bymuren, og tempelportene.

Neh 2,9-10

Hvad fortæller disse vers om den modstand, som Nehemias og jøderne generelt skulle komme til at møde?

Nehemias ankom til Jerusalem omkring året 445/44. Der synes at være modstand allerede, før Nehemias går i gang med noget som helst. Hans befaling, som blev overgivet til statholderne, skabte problemer. Tobija er et jødisk navn, som betyder "Herren er god". Hans søns navn Jehohanan er også et jødisk navn, som betyder "Herren er nådig". Men Tobija havde stilling som statholder i Ammon. Jerusalem var omringet af fjender. Mod nord var Sanballat, statholder i Samaria; mod øst var Tobija, statholder i Ammon; mod syd var araberne Geshem (Neh 2,18-19), som erobrede Edom og Moab. Desværre spottede lederne i det område Nehemias, fordi han var bekymret for "israeliternes vel". Tyranner glæder sig ikke over de undertrykte velfærd.

Men da Nehemias "ankom til Jerusalem med militær eskorte, stod det klart for enhver, at han var kommet i et vigtigt ærinde. Det vakte derfor straks misundelse hos de hedenske stammer, som boede i byens nærhed. Disse havde ofte vist deres had til jøderne ved at gøre dem fortræd og fornærme dem. Nogle af stammehøvdingene var ivrige efter at lægge deres ondskab for dagen, nemlig honoritten Sanballat, den ammonittiske træl Tobila og araberne Geshem. Disse høvdinge betragtede lige fra begyndelsen Nehemias' bevægelser med kritiske øjne og forsøgte med alle til rådighed stående midler at krydse hans planer og hindre ham i arbejdet" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 309).

Til at tænke over

Hvilke andre bibelske beretninger kan du komme i tanker om, hvor mennesker, som var blevet kaldet af Gud til at gøre hans vilje, mødte modstand? Del dit svar med klassen på sabbatten.

Nehemias forbereder sig til opgaven

Der var ingen tvivl om, at Gud havde kaldt Nehemias til denne opgave, og at han ville sørge for alt det, som Nehemias havde brug for. Udrustet med kundskaben om Guds løfter og visheden om Guds kald, gik Nehemias i gang. Men han gik frem med forsigtighed og under bøn. Selv om han vidste, at Gud var med ham, fik denne vished ham ikke til at gennemtænke det, han ville gøre.

Neh 2,11-20

Hvad gjorde Nehemias for at forberede projektet med at genopbygge muren?

Lektier i ledelsesstil: **Lærdom nr. 1:** Nehemias fortalte ingen, hvilke planer Gud havde tænkt, at Nehemias skulle udføre for Jerusalem (Neh 2,12). Ikke alene fortæller han det ikke til fjenderne; men kan holder det også skjult for de jødiske ledere. Han er på en rekognosceringsopgave for at finde ud af, hvad der er behov for at gøre.

Lærdom nr. 2: Før han fremlægger noget for andre, gør Nehemias sit hjemmearbejde og lægger planer for alt det arbejde, der bliver nødvendigt. **Lærdom nr. 3:** Når han endelig taler om opgaven, giver han først en oversigt over, hvad Gud har gjort indtil nu for at lede ekspe-ditionen. Derefter tilføjer han kongens ord. Han opmuntrer, før han beder om engagement. Det er næsten et mirakel, at jøderne reagerer så positivt og beslutter sig for at bygge på trods af al den modstand, der vil komme. Gud havde ikke kun forberedt kongen gennem Nehemias' bøn og faste, men også det jødiske folk, så de reagerede med mod og velvilje.

Neh 2,19-20

Hvad fortæller disse vers om Nehemias' tro? Hvordan tror du, tekster som 5 Mos 7,9; Sl 23,1-6 og 4 Mos 23,19 har hjulpet ham?

Vores samtaler viser, hvem vi er, og hvad vi virkelig tror på. Nehemias havde en tendens til at tale opmuntrende ord. Han var ikke bange for at indbefatte Gud i alt, hvad han sagde, og han var villig til at ære ham, selv når andre spottede og lo. Selv om Nehemias var klar over den foragt, fjenderne følte for ham, lagde han ikke fingrene imellem eller holdt Gud ude af sine samtaler. Ligesom Josef i Egypten mange hundrede år tidligere var Nehemias ikke bange for at fremhæve Gud for de mennesker, som ikke troede på ham.

Til videre studium

- Ellen White, *Profeter og konger*, "Nehemias – en handlingens mand", s. 306-308.

Nehemias var en person, der bad: "Nehemias havde ofte udøst sin sjæl på sit folks vegne, men da han bad ved denne lejlighed, traf han en hellig beslutning. Han ville selv påtage sig at genopbygge Jerusalems mure og give Israel dets nationale storhed tilbage, hvis han kunne opnå kongens samtykke og sikre sig de nødvendige hjælpemidler. Han bad derfor Herren om at måtte finde nåde for kongens øjne, så hans plan kunne lykkes. 'Lad det lykkes for mig, din tjener,' bad han, og 'lad mig finde barmhjertighed hos denne mand.' Nehemias ventede i fire måneder på en gunstig anledning til at fremsætte sin anmodning for kongen." "(Ellen White, *Profeter og konger*, s. 307).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Tænk over spørgsmålet i onsdagsafsnittet. Hvordan kan det være, at de mennesker, som var kaldt af Gud, både i Det Gamle og Det Nye Testamente, næsten uden undtagelse blev udsat for stor modstand? Måske ville det være bedre at spørge: Hvilke eksempler kan I finde på nogen, der blev kaldt af Gud til at udføre hans vilje, men som ikke mødte modstand?**
- 2. Læs Neh 2,18. Hvad fortæller dette vers om den magt, et personligt vidnesbyrd kan have, og hvor afgørende det var for den positive reaktion, som Nehemias fik fra de andre jøder?**
- 3. Hverken Ezra eller Nehemias kunne have udrettet noget som helst uden kongens hjælp. Disse Guds mænd arbejdede altså sammen med de politiske myndigheder, som til og med var hedske. Kan vi her lære noget om, hvornår og hvordan vi som en kirke kan samarbejde med de politiske myndigheder, hvem de end måtte være? Hvorfor må dette altid gøres med meget stor forsigtighed?**
- 4. Gennemgå i klassen Nehemias' bøn (Neh 1,1-11). Hvad kan vi finde i den, som kan styrke vores forhold til Gud? Hvad lærer den os om overgivelse, bekendelse og tillid til Guds løfter?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Prøv at få en kort oversigt over indholdet af hele Nehemias' Bog.
- Dette at huske er et meget vigtigt begreb i Bibelen, ikke mindst i forbindelse med bønner til Gud.
 - Prøv (evt. ved brug af en ordbog eller et computerprogram) at finde eksempler fra Bibelen, hvor:
 - Mennesker beder Gud om at huske.
Hvad skal Gud huske?
 - Gud beder os om at huske.
- Læs sammen Nehemias' bøn. Lektien gengiver dens struktur som spejlvendt (A, B, etc.). Man kan også analysere bønnen i lyset af, hvordan den taler til Gud. Mange bønner i Bibelen indeholder de samme elementer; tænk fx over Herrens bøn, "Fadervor".

Vers	Element i bønnen	Kommentar
4-5	Tiltale	"Ak Herre" med efterfølgende beskrivelse af Gud som "himlens Gud" m.m. – der citeres fra 5 Mos 7,9, sml. Dan 9,4.
6a	Anmodning	Nehemias beder Gud om at høre godt efter, sml. Dan 9,18 m.fl.
6b-7	Bekendelse af synd	Med reference til Israels historie
8-10	Anmodning og motivation	"Husk" efterfulgt af en beskrivelse, der har til hensigt at motivere Gud til at gribe ind.
11a	Tiltale med anmodning	Nehemias anmoder endnu en gang Gud om at være lydhør, motiveret af, at Gud har et folk / tjenere, som ønsker at ære ham, altså frygte hans navn.
11b	Specifik anmodning	Hele bønnen leder op til denne konkrete bøn, "lad mig finde barmhjertighed hos" kong Artaxerxes.

Spørgsmål til teksten

- Hvorfor tror du, at Nehemias brugte tid på at bekende Israels synd? Kunne han ikke bare være gået direkte til sin anmodning om hjælp fra Gud?

Personligt
kristenliv

- Nehemias anmoder Gud om hjælp til at finde "barmhjertighed" hos kongen. Det samme ord for en positive holdning fra en anden person er brugt om Daniel og hofchefen i Dan 1,9.
 - Har du somme tider brug for "barmhjertighed" eller "velvilje" i personforhold? Hvordan tror du, at Gud i praksis hjælper dig til at finde den?
- Tænk over dine personlige, private bønner.
 - Hvordan tiltaler du Gud? Kaldet du ham "fader/far", "himmelske fader", "min skaber" m.m.?
 · Minder du Gud om hans løfter eller om noget, du tidligere har erfaret med Gud?
 - Hvad siger du for at motivere Gud til at besvare din bøn?

Mødet med
dagligdagen

- Tænk over dit forhold til familie og venner. Hvorfor har det betydning, at I husker, hvad I har oplevet eller har sammen?

Uddybende
spørgsmål

- Prøv at notere jer nogle af de situationer, hvor vi sammen beder Gud om noget.
 - Hvor ofte drejer bønnerne sig om noget ganske specifikt eller konkret? Når de gør, hvad beder vi så om? Hvilke situationer er ikke bare almindelige?
- Beder vi for lidt konkret, når vi beder sammen?

Noter

Guds kald

Ugens vers

"Lovet være Herren, vore fædres Gud, som gav kongen den tanke at smykke Herrens hus i Jerusalem" (Ezra 7,27).

Introduktion

Kalder Gud mennesker til at udføre bestemte opgaver? Er der kriterier, der gør en person bedre kvalificeret end andre til en bestemt opgave? Har Gud andre kriterier, end mennesker har? De fleste af os ville nok sige ja, især til de to sidste spørgsmål. Til tider forbereder Gud os gennem uddannelse eller erfaringer til en speciel opgave. Til andre tider vælger han os ganske enkelt til at tjene ham, fordi vi er villige og ydmyge. Men det er ikke altid let at vide, hvad Guds kald til os er. Bibelen er fuld af beretninger om mennesker, som Gud valgte til en bestemt opgave.

Ezra og Nehemias blev kaldt af Gud til en helt bestemt opgave, nemlig at genopbygge det, der lå i ruiner. Men genopbyggelse indbefattede i dette tilfælde flere forskellige opgaver. De skulle føre Israels folk tilbage til Jerusalem og genopbygge templet og byen. Samtidigt skulle de lære folket om Gud og frem for alt vejlede dem, så de atter fik et engageret forhold til ham. Her kan vi se et kald fra Gud af meget stor betydning.

Ugens tekster

- Ezra 7,10
- Neh 1,1-11
- Dan 9,24-27
- Dan 8
- Rom 8,28-29
- Rom 9
- 2 Mos 3-4

Ezra og Nehemias' kald

Vi kan godt sige, at Ezra blev valgt af forskellige årsager: 1) han var villig til at gå; 2) han var en leder; og 3) han var en meget dygtig skriftlærd og lærer. Og vi kan sikkert finde flere begrundelser. Men et enkelt vers viser måske allerbedst, hvorfor Ezra blev givet denne opgave.

Ezra 7,10

Hvad siger denne tekst om Ezra? På hvilken måde har Ezra mon "sat sig for at granske Herrens lov og følge den"?

Det ord, der oversættes med "sat sig for", kommer fra det hebraiske ord *kun*. Ordet kan oversættes med forberedt, sat, være fast, grundfæstet, være stabil eller sikker. Den sande mening af denne udtalelse lader altså til at betyde, at Ezra havde taget en fast beslutning eller i sit hjerte sat sig for at følge Gud.

Efter sin ankomst til Jerusalem viste Ezra i praksis, hvad det betyder at være overgivet til Gud, og han underviste Guds ord i Jerusalem i 13 år. Måske følte han ikke, at hans arbejde i de 13 år gav noget resultat. Men da muren var færdig, kaldte folket selv alle til samling. De gjorde det ikke under tvang, men fordi de ønskede det. Guds ord, som de havde hørt fra Ezra, havde slået rod.

Neh 1,1-11

Hvordan blev Nehemias udvalgt?

Nehemias følte stærkt for Guds folk. Han blev meget urolig, da han hørte, at arbejdet i Jerusalem var gået i stå. Nehemias havde en glødende interesse for sagen, og ligesom Ezra meldte han sig frivilligt til opgaven. Gud besvarede begges bønner og ønsker. Nogle gange tror vi måske, at hvis vi kan lide noget, kan det ikke være fra Gud; for Gud vil kun give os vanskelige opgaver, som vi måske ikke har lyst til at udføre. Men hvis vi vandrer med Gud, vil vores ønsker om at gøre noget, vi synes om, ofte være givet af Gud. Gud ønsker, at vi skal have en glødende interesse for det, vi gør for ham.

Til at
tænke over

Hvordan har du erfaret, at Gud har kaldt dig til at gøre noget for ham, som du holder af at gøre?

Profetisk timing

I den første lektie i dette kvartal så vi, hvordan Gud kaldte Zerubbabel (ca. 538 f.Kr.) og Ezra (457 f. Kr.) til specielle opgaver. I den anden lektie så vi på Guds kald til Nehemias (444 f.Kr.). Det er vigtigt, at vi forstår, at disse kald blev givet i overensstemmelse med Guds forudviden. Zerubbabel blev fx påvirket af Gud til at udføre en helt specifik opgave i forbindelse med afslutningen af de 70 års landflygtighed, som Jeremias havde profeteret om.

Dan 9,24-27

I hvilket år modtog Ezra kaldet til tjeneste? Det var det samme år, hvor kong Artaxerxes udsendte sin befaling. Hvorfor er dette år betydningsfuldt i profetisk sammenhæng?

Dan 9,25 siger: "Fra den tid ordet om at genopbygge Jerusalem udgik, og indtil der kommer en salvet fyrste, er der syv uger. I 62 uger skal det stå genopbygget." Den sidste uge af denne profeti omtales i vers 27. Siden en uge består af syv dage, svarer en profetisk uge til syv faktiske år (4 Mos 14,34; Ez 4,5-6). Derfor taler denne profeti om 70 uger, som svarer til 490 år. Det er vigtigt at besvare spørgsmålet om, hvornår opfyldelsen af denne profeti på 70 uger begynder. Teksten siger, at det vil være fra det tidspunkt, hvor befalingen om at genopbygge Jerusalem udgår.

Der var i alt tre befalinger om det jødiske folks genoprettelse. Kyros, Dareios og Artaxerxes gav alle sammen befalinger om genopbyggelse. Men kun dekretet fra Artaxerxes indeholder en bestemt henvisning til Jerusalem som by, og kun dette dekret bliver sammenkædet med lovpris til Gud for hans indgriben (Ezra 7,27-28).

Vi regner begyndelsen af profetien om de 70 uger som år 457 f.Kr., som var kong Artaxerxes' syvende regeringsår, som det fremgår af Ezra 7,7-26. Og fordi år 457 f. Kr. også er begyndelsen på profetien om de 2300 aftener og morgener i Dan 8,14 (se studiet for i morgen), er denne befaling begyndelsestidspunktet for begge disse profetier. De 70 uger slutter i år 34 e.Kr., som svarer til det tidspunkt, hvor evangeliet også bliver forkyndt for hedningerne. Det markeres ved forfølgelse af de første kristne og Stefanus' martyrdød. Midten af den sidste uge er år 31 e.Kr., hvor Jesus døde på korset.

Til at tænke over

Gennemgå profetien i Dan 9,24-27. Hvordan viser den med forbløffende nøjagtighed Jesu gerning på jorden? Hvordan hjælper sådanne profetier os til at blive styrket i vores tro?

70 uger / 2300 aftener og morgener

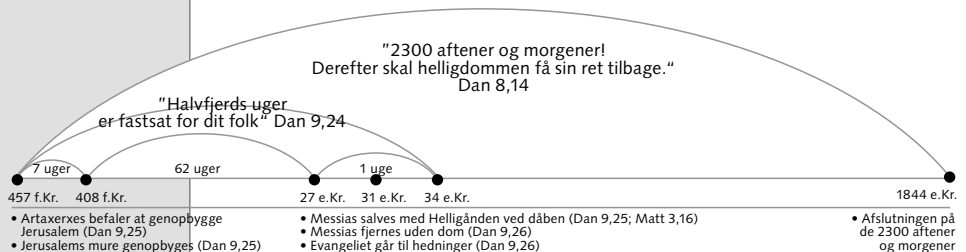
Ordet "fastsat", som vi finder i Dan 9,24 "Halvfjerds uger er fastsat", betyder bogstaveligt "skåret af". Ordet, som oversættes med "fastsat", er ikke benyttet andre steder i Biblen; men det findes i anden jødisk litteratur, og det betegner noget, der er "skåret af" fra noget længere. Daniel 8 giver profetien om de 2300 aftener og morgener, hvis begyndelsestidspunkt ikke gives i kapitel 8. Det er derfor logisk, at når det næste kapitel (Dan 9) taler om 490 år som "fastsat" eller "skåret af", kan det kun være "skåret af" perioden på de 2300 profetiske år, som blev omtalt i det foregående kapitel. Hvad skulle denne periode ellers være "skåret af" fra, end en anden og længere tidsprofeti?

Dan 8
især v. 14.26-27

Hvori bestod den del af synet, som ikke blev forklaret?

Der er mange grunde til, at profetierne om de 70 uger i Dan 9,24-27 og om de 2300 aftener og morgener i Dan 8,14 hører sammen. (1) begge to er tidsprofetier; (2) de specifikke udtryk "syn" og "forstod/forstår" (se Dan 8,26-27 og 9,23); (3) forklaringen på begge disse profetier blev givet af Gabriel (se Dan 8,16 og 9,21); (4) den eneste del af synet i Dan 8, som ikke blev forklaret, var synet om de 2300 aftener og morgener i Dan 8,14; (5) Dan 8 indeholder synet og dernæst en delvis forklaring af det, mens Dan 9 kun indeholder forklaringen, i dette tilfælde forklaringen af den eneste del af Dan 8, som ikke blev forklaret, nemlig profetien om de 2300 dage i Dan 8,14, der også var den eneste del af synet, som Daniel ikke forstod (se Dan 8,27).

De oplysninger, vi får i Ezras Bog, udfylder de manglende dele af de profetiske forudsigelser i Daniels Bog, nemlig hvornår vi skal begynde den historiske beregning af den profetiske tid omkring afgørende sider ved Kristi tjeneste og gerning for os.

Guds udvælgelse

Der tales meget om, at Gud udvælger os til at gøre bestemte ting. Der findes mange forskellige meninger om, hvad det indebærer. Hvad siger Bibelen om udvælgelse?

Rom 8,28-29

Hvad kalder Gud os til? Hvad udvælger han os til eller hvad har han bestemt os til?

Dette afsnit siger helt specifikt, at Gud forud har bestemt mennesker til at formes efter sin søns billede. Det siger ikke, at Gud forudbestemmer os til enten at blive frelst eller gå fortabt, og at vi selv ikke har noget valg. Udvalgelsen har altså at gøre med vores forvandling. Vi skal forandres, så vi genspejler Guds søn. Denne forvandling bliver dernæst lovet i det efterfølgende vers (Rom 8,30), hvor Paulus, brevets forfatter, siger, at dem, som Gud kalder, retfærdiggør og helliggør han også. Det overlades altså ikke til os selv at retfærdiggøre og helliggøre os, men Gud lover at denne forvandling sker gennem hans kraft.

Rom 9

Hvilken slags udvælgelse eller kald fra Gud beskrives i dette kapitel?

I Rom 9 drøfter Paulus Guds udvælgelse til en speciel opgave. Israels folk blev udvalgt til at bringe de gode nyheder om Gud til verden. Udtrykket "Jeg elskede Jakob, men hadede Esau" (Rom 9,13) bliver ofte fejlagtigt opfattet, som om Gud kun elskede den ene af brødrene. Men i sammenhængen i dette afsnit siger Paulus, at Jakob blev udvalgt, mens Esau ikke blev det. Hvad blev Jakob udvalgt til? Til at være far for Israels folk. Der findes altså to slags udvælgelse/bestemmelse fra Guds side. For det første har Gud valgt at tilbyde frelse til alle og ønsker, at vi skal forvandles til hans søns billede. For det andet udvælger Gud forskellige mennesker til specifikke opgaver.

Til at tænke over

Hvorfor bør det være en opmuntring for dig at vide, at Gud forud har besluttet at tilbyde dig frelse? Betyder det, at dine valg ikke kan føre til, at du mister den frelse, som Gud tilbyder?

Vores ansvar

Hvis vi er kaldt af Gud, har vi stadigvæk vores frie vilje til at tage imod eller afvise dette kald, ligesom vi har en fri vilje til at modtage eller afvise den frelse, han tilbyder os. Han kan placere os i bestemte stillinger; men vi kan vælge ikke at følge hans befalinger. Han ønsker, at vi skal blive ham lig, men han ønsker også, at vi skal udføre bestemte opgaver for ham. Når Gud kalder os til en bestemt opgave, er det en del af hans plan for vores frelse. Ved at gøre det, han kalder os til, viser vi i vores liv, at den frelse, han har givet os, er virkelig.

Kong Saul blev givet stillingen som konge. Desværre gav han aldrig sit hjerte helt til Gud, selv om han fik den opgave. Bare fordi en person bliver kaldt af Gud til at gøre noget specielt for ham, betyder det ikke, at vedkommende vil tage imod Gud. Vores frie vilje forbliver den afgørende faktor, og hvis vi ikke følger Guds ledelse, kan vi miste det hele.

2 Mos kap. 3-4

Hvad lærer dette os om, hvad der sker, når Gud kalder nogen til en opgave?

Vores svar kan være som Ezras og Nehemias', som tog opgaven på sig uden at stille spørgsmål. Eller det kan være som Moses', der kom med indsigelser og spørgsmål. Moses endte med at gå, men ikke uden at forsøge at komme ud af det. Han protesterede og påstod, at han ikke var god nok, at han var et nul, som ikke havde nogen vigtig stilling. Så hvorfor skulle farao lytte til ham? Han var også bekymret over, om jødefolket ville tro ham eller lytte til ham, og hele indsatsen ville måske være forgæves. I tillæg klagede han over, at han ikke var kvalificeret – "Jeg har ikke ordet i min magt og har aldrig haft det" (2 Mos 4,10) – og ikke havde de nødvendige evner. Til sidst bad han direkte Gud om at finde en anden. Men når vi læser beretningen om Moses, ser vi, hvilken mægtig, men fejlende leder, Moses blev. Han udførte trofast den gerning, som Gud havde kaldet ham til.

Til at tænke over

Hvilke undskyldninger kommer vi ofte med, som forhindrer os i at gøre det, vi ved, Gud ønsker, at vi skal gøre?

Til videre studium

- Ellen White, *Profeter og konger*, s. 340 om profetien om de 70 uger og dens historiske opfyldelse.

"Tiden for Kristi komme, hans salvelse ved Helligånden, hans død og evangeliets udbredelse til hedningerne var tydeligt udpeget. Det var det jødiske folks privilegium at forstå disse profetier og at erkende deres opfyldelse gennem Jesu mission. Kristus indprentede sine disciple, hvor betydningsfuldt det var at studere profetierne. Idet han henviste til den profeti, som Daniel havde modtaget med hensyn til deres tid, sagde han: 'Den, der læser dette, skal mærke sig det!' Matt 24,15. Efter sin opstandelse udlagde han for sine disciple, hvad der hos 'alle profeterne ... stod om ham' Luk 24,27. 'Kristi Ånd i dem ... vidnede om Kristi lidelser og den herlighed, der skulle følge' 1 Pet 1,11" (Ellen White, *Jesu liv*, s. 158).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Tænk nøjere over tanken om, at Gud kalder dig til at gøre noget, du elsker at gøre. Tænk over, hvilke principper du bør følge for at vide, at du gør Guds vilje, ikke kun når det gælder noget, du synes om at gøre, men generelt.**
- 2. Læs beretningen om Jonas. Hvordan han reagerede på Guds kald. Hvad kan vi lære af hans erfaring? Sammenlign det Jonas gjorde, med det Paulus gjorde, da han blev kaldt af Gud (se ApG 9,1-20). Hvad var den store forskel?**
- 3. "Beretningen om Judas tegner et billede af den sørgelige afslutning på et liv, der kunne have været til Guds ære. Hvis Judas var død før sin sidste rejse til Jerusalem, ville han være blevet betragtet som et menneske, der var værdig til at have sin plads blandt de tolv, og som én, der ville blive dybt savnet" (Ellen White, *Jesu liv*, s. 519). Tænk over beretningen om Judas. Havde Gud forud bestemt, at det skulle gå ham, som det gik? Hvilken rolle har vores valg? Har vi frihed til at vælge?**

Aktiviteter og dialog

Uddybende spørgsmål

- Tænk over det at være kaldet.
 - Har du nogensinde følt et kald fra Gud?
 - Hvordan kan du vide, om det, du har lyst til, er fra Gud? Hvordan vil du finde ud af det?
 - Skal du acceptere eller godkende hver gang, nogen fortæller, at de har et kald fra Gud? Hvilke kriterier skal vi sætte?
- Hvem har Gud bestemt til frelse?
 - Alle? En forud fastsat gruppe? De mennesker, der reagerer på Guds invitation i tro og tillid? Eller ...?
 - Har Gud forud bestemt nogle mennesker til fortabelse?

Guds Ord

- Den nøje forbindelse mellem Daniel 8 og Daniel 9 er af stor betydning for forståelsen af profetierne i disse kapitler. Lektien fremhæver én af forbindelserne mellem de to kapitler, nemlig betydningen af det ord, der på dansk er oversat med "fastsat" i Dan 9,24 og kan have betydningen "afskåret".
- Der findes mange andre træk, som binder disse to kapitler sammen. Gabriel har forklaret alle dele af synet i kapitel 8 til Daniel, undtaget tidsperioden. Han kommer nu på Daniels anmodning tilbage for at forklare, hvad der mangler at blive forklaret.

Klassens aktiviteter

Få evt. en person til at studere disse to kapitler i brevskolens kursus om Daniels Bog og uddybe forbindelsen mellem Daniel 8 og 9 for klassen.

Personligt kristenliv

- Vil du godtage, hvis andre er kritiske over for dig, hvis du påstår, at du har et kald fra Gud?
- Har de retten til at stille spørgsmål, undersøge og tjekke, om du har ret? Eller har de bare at lytte?

Ord og udtryk

- Den nye danske oversættelse skriver Dareios i stedet for Darius. Det skyldes, at man har valgt den græske frem for den latinske stavemåde. Havde man fulgt den hebraiske, havde man skrevet *Darjawesh*.

Modstand

Ugens vers

"Men Guds øje vågede over judæernes ældste, og man måtte lade dem arbejde videre, indtil en indberetning var nået frem til Dareios, så han kunne sende dem en skrivelse om sagen" (Ezra 5,5).

Introduktion

Ezra 3-6 er opbygget tematisk og dækker forskellige historiske perioder med modstand mod genopbygningen af templet. At forstå denne tematiske opsætning vil være en hjælp til at forstå det grundlæggende budskab.

Ezra nævnes ved navn første gang i Ezra 7,1. Tingene ændrede sig med hans ankomst til Jerusalem i 457 f.Kr., og byen og dens mure begyndte at blive genopbygget, dog med mange afbrydelser. Tretten år senere ankom Nehemias (sendt af kong Artaxerxes i 444 f.Kr.), og opførelsen af muren blev endelig genoptaget. Selv om modstanden var voldsom, blev arbejdet gennemført på 52 dage (Neh 6,15).

Modstand mod Guds værk er et gennemgående tema i de to bøger Ezra og Nehemias. Det er ikke nogen overraskelse, at genrejsningen af templet og Jerusalem førte til så stor modstand og forfølgelse. Uanset hvor vi vender os i dagens verden, er der modstand mod Guds værk. Satan forsøger at sikre sig, at evangeliet ikke udbredes hurtigt; for det truer hans herredømme. Hvordan taklede jøderne den modstand, de mødte under Ezra og Nehemias?

Ugens tekster

- Ezra 4,1-5
- 2 Kor 6,14
- Ezra 5,1-5
- Hagg 1
- Ezra 4,6-24
- Neh 3,33-4,17
- Neh 6,1-13

Modstanden begynder

Ezra 4,1-5

Hvorfor tror du, at israelitternes rest nægtede at modtage hjælp fra andre folk til at genopbygge templet?

På overfladen ligner tilbuddet en venlighed fra de hjemvendtes naboer. Så hvorfor afslog de hjælpen? Vi finder til dels svaret i teksten selv. Judas og Benjamins "fjender" tilbød at hjælpe. Fjender? Dette giver et hint om, hvorfor israelitterne reagerede, som de gjorde.

Men hvorfor blev folket kaldt "fjender"? 2 Kong 17,24-41 forklarer, at disse mennesker var blevet importeret fra andre nationer til Samaria og de omkringliggende egne, efter at israelitterne fra det nordlige rige blev ført i landflygtighed. Kongen i Assyrien sendte dem præster, som skulle lære dem, hvordan de skulle tilbede landets Gud, det vil sige Israels Gud. Men resultatet af denne blanding af religioner førte til, at de også tilbad de kana'anæiske guder. Den israelitiske rest var bange for, at afgudsdyrkelsen ville finde vej ind i deres tilbedelse i templet. Det bedste og mest fornuftige var derfor at gøre, som de gjorde, altså at sige "nej tak".

Vi må også huske, hvorfor israelitterne var blevet ført til Babylon. Deres forfædre var konstant gået på kompromis med de hedenske religioner omkring dem. Det havde ført til templets ødelæggelse og deres landflygtighed. Da de nu var i gang med at bygge et nyt tempel, var det sidste, de ønskede, sandsynligvis at komme for tæt på de omkringliggende folkegrupper.

Ezra 4,4-5

Hvad ellers i teksten fortæller os, hvorfor det var rigtigt af dem at nægte at modtage hjælpen?

Til at
tænke over

Tænk over, hvor let det ville have været for dem at finde gode grunde til at modtage denne hjælp. Hvad siger 2 Kor 6,14, som er relevant i denne sammenhæng?

Opmuntring fra profeter

Desværre blev folket bange på grund af den modstand, de mødte fra de omkringliggende folk. Ezra 4 til 6 beskriver, hvordan denne frygt fik dem til at holde igen med arbejdet på at bygge templet.

Som vi tidligere har nævnt er Ezra 4,6-6,22 ikke skrevet i kronologisk orden. Derfor vil vi se på kapitel 5 før kapitel 4.

Ezra 5,1-5

Hvorfor sendte Gud profeterne Haggaj og Zakarias til jøderne? Hvad blev resultatet af deres profetgerning?

Jøderne var holdt op med at bygge, fordi de var bange. Gud havde sendt dem til Juda for at genopbygge templet og byen, og han havde en plan. Men de var bange, så Gud var nødt til at gøre noget for at opmuntre dem. Derfor kaldte han to profeter til at gribe ind. Menneskelig modstand kan ikke standse Gud. Selv om jøderne var med til at fremkalde denne modstand med deres egne handlinger, forlod Gud dem ikke. Han arbejdede gennem profeterne for at motivere og anspore dem til handling igen.

Haggaj 1

Hvilket budskab gav han folket, og hvad kan vi lære af det?

"Herren sendte profeterne Haggaj og Zakarias, for at de skulle imødegå krisen. I gribende vidnesbyrd lod disse udvalgte sendebud folket forstå, hvad der var årsagen til deres vanskeligheder. Profeterne sagde, at folkets mangel på timelig fremgang skyldtes, at de havde undladt at sætte Guds sags interesser i første række. Hvis israelitterne havde æret Gud, hvis de havde vist ham den respekt, som tilkom ham, og givet deres ærbødighed til kende ved at bygge hans hus først, ville han have været med dem og velsignet dem." (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 279).

Arbejdet går i stå

Ezra 4,6-27

Hvad gjorde "fjenderne" for at standse arbejdet i Jerusalem?

"Landets folk" skrev anklageskrifter mod jøderne og deres arbejde først til kong Dareios (Ezra 5 og 6), dernæst til kong Xerxes (Ahasverus) så vel som til Artaxerxes. De gjorde alt, hvad de kunne for at standse arbejdet i Jerusalem.

Folkene i de omkringliggende nationer hævdede, at hvis byen blev genopbygget, ville kongen miste sin magt over den; for Jerusalem havde i fortiden altid været et sted, hvor der var oprør og problemer. Desværre blev kong Artaxerxes lokket til at tro, at jøderne kun byggede, fordi de ønskede at opnå deres uafhængighed og dermed ægge til oprør. Han befalede, at arbejdet skulle ophøre, og folkene sendte en hær, som skulle forhindre videre genrejsning af byen. Denne voldsomme fremgangsmåde standsede Guds værk.

Ezra 4,23-24

Hvorfor holdt jøderne op med at bygge? Vidste de ikke, at Gud ønskede, at de skulle genopbygge byen? Hvad kom der i vejen?

Det er tydeligt, at jøderne var klar over, at Gud havde kaldt dem til at genopbygge byen og templet, men på grund af den stærke modstand var de bange. Måske brugte de undskyldninger som "Dette er nok ikke det rette tidspunkt," eller "Hvis dette virkelig var, hvad Gud ønskede, at vi skulle gøre, ville han have sørget for en løsning," eller "Måske var det slet ikke meningen, at vi skulle komme tilbage." Når der kommer forhindringer mod det arbejde, vi tror, Gud har kaldt os til, har vi en tendens til at sætte spørgsmålstejn ved og tvivle på Guds ledelse. Vi har let ved at overbevise os selv om, at vi tog fejl. Frygt kan lamme vores sind, og vores tanker vender sig til fortvivlelse og hjælpeløshed i stedet for at fokusere på Guds magt.

Til at
tænke over

Har du oplevet noget lignende, hvor du var overbevist om, at Gud havde kaldt dig til at gøre noget, og du blev fyldt af tvivl, da du mødte vanskeligheder? Tænk fx på Johannes Døberen. Hvad har du lært af din erfaring?

Nehemias griber ind – 444 f.Kr

Neh 3,33-4,17

Hvad gjorde jøderne under Nehemias' ledelse for at trodse modstanden? Hvorfor var det vigtigt for dem at forberede sig på kamp frem for kun at være passive og regne med, at Gud ville beskytte dem?

Efter mange afbrydelser begyndte folket at arbejde igen. De bad, og så opstillede Nehemias en aktiv vagt. Folket skiftedes til at arbejde og holde vagt både dag og nat for at være forberedt på ethvert eventuelt angreb. Nehemias organiserede også folket omkring muren med våben, så hver familie var parate til kamp. I tillæg opdelte han sine tjenere i to grupper, hvor den ene gruppe arbejdede, mens den anden med våben holdt vagt. Der blev også på en særlig måde sørget for dem, der arbejdede på byens mur; for de stod nærmest enhver fare, der måtte komme. Hver af bygningsmændene holdt et sværd i den ene hånd, mens de med den anden lagde mursten og mørtel på muren. De var parate til at møde modstand. De gjorde deres del; Gud gjorde resten. Nehemias' tro på Guds beskyttelse er inspirerende. Men han lænede sig ikke tilbage i sofaen og forventede, at Gud skulle gøre det hele. Han forberedte sig så grundigt som muligt.

De to sætninger "Vær ikke bange for dem! Husk på den store og frygtindgydende Herre, og kæmp for jeres brødre, jeres sønner, døtre, koner og jeres hjem!" (Neh 4,8) og "Vor Gud vil kæmpe for os!" (Neh 4,14) er nogle af de mest inspirerende udtalelser i hele Bibelen.

Jøderne kunne endnu en gang have standset byggeriet på grund af den vedvarende modstand; men i stedet for at blive overmandet af frygt holdt de denne gang fast i løftet om, at Gud ville kæmpe for dem. Når vi møder modstand for Guds navns skyld, for vores tro, eller for det, Gud kalder os til at gøre, bør vi huske, at "vor Gud vil kæmpe for os."

Det gik til sidst op for jøderne, at Herren stod bag det, de var i gang med, og dette gav dem mod til at gå videre med arbejdet.

Hvorfor er det så betydningsfuldt at vide, at det du gør, er Guds vilje? Et vigtigt spørgsmål at stille er: Hvordan ved jeg, at det, jeg gør, er Guds vilje?

Til at tænke over

At gøre et "stort arbejde"

Neh 6,1-13

Hvorfor betragter Nehemias det arbejde, han gør i Jerusalem, som et "stort arbejde" (Neh 6,3)? Hvilke forsøg blev der denne gang gjort på at standse ham?

Kapitel 6 beskriver mange forsøg på at tage Nehemias' liv. Sanballat og Geshem blev ved med at sende breve til Nehemias for at få ham til at komme til dem under påskud af et møde. Men mødet skulle finde sted i Ono-dalen, som lå på fjendens område, og det røbede dermed deres egentlige hensigt med indbydelsen. Sanballat, Tobija og Geshem så en mulighed, som kun ville vare, indtil muren var færdigbygget og portene lukket. Jøderne var under perserkongens beskyttelse. Derfor kunne deres fjender ikke vinde over dem ved et direkte angreb. Men hvis de kunne fjerne lederen, ville de forsinke fremgangen eller til og med permanent standse jøderne. De gav ikke op. Selv om Nehemias ikke svarede, blev de ved med at forsøge. Det må have været frustrerende for Nehemias at møde modstand alle vegne. Han svarer dem ved at erklære: "Det er et stort arbejde, jeg er i gang med" (Neh 6,3).

Efter verdens målestok var Nehemias' arbejde som kongens mundskænk et stort arbejde. Det var prestigefyldt og en af de højeste stillinger i landet, hvor han gjorde tjeneste som kongens rådgiver. Men at bygge en by, som lå i ruiner, havde ingen tilsyneladende verdslig betydning. Kalder han det et stort arbejde? Nehemias betragtede sit arbejde for Gud som større og vigtigere, fordi han var klar over, at Guds navns ære stod på spil i Jerusalem.

Da Gud indstiftede helligdomstjenesten, oprettede han også præsteskabet. For at helligdommen i folkets øjne skulle være helligt og specielt, tillod han kun præsterne at udføre tjeneste inde i templet. På egen hånd har vi svært ved at se Guds hellighed. Gud instruerede israelitterne om, at de skulle komme ind i Guds nærhed med ærefrygt. Nehemias vidste, at templets forgårde var for alle; men det var de indre rum ikke. Da Shemaja foreslog, at de skulle mødes inde i templet, viste han sig ikke alene som en falsk profet ved at foreslå noget, der gik direkte imod Guds befalinger, men han afslørede også sig selv som en forræder.

Til at tænke over

Hvordan kan vi i vores tid, uden en jordisk helligdom, bevare en opfattelse af Guds hellighed? Hvordan er vores erkendelse af Guds hellighed, i modsætning til vores egen syndighed, med til at lede os til korset?

Til videre studium

- Ellen White, *Profeter og konger*, "Bygningsmændene på muren", "Nehemias hjælper de fattige" og "Hedningernes sammensværgelse", s. 309-321.

"De mennesker, som arbejder for Gud i vore dage, vil møde modstand og skuffelser af samme art som håndværkerne på Nehemias' tid. Denne modstand vil dels komme fra åbenlyse fjender, dels fra mennesker, som udgiver sig for at være venner. Kristne mennesker må ikke blot kæmpe med den vrede, foragt og grusomhed, som de udsættes for fra deres fjenders side, men også med den dvaskhed, vankelmodighed, lunkenhed og det forræderi, som de møder hos såkaldte venner og hjælpere" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 313).

"Det var Nehemias' brændende kærlighed til Guds sag og hans urokkelige tillid til Gud, der kuldkastede hans fjenders planer om at få ham i deres magt. Den ligegyldige lader sig let friste, hvorimod det onde har svært ved at få fodfæste hos det menneske, der har et ædelt livsmål, som lægger beslag på hele dets interesse. Et menneske bliver ikke svagt i troen, når det stadig ser den alkærlige Gud overalt og ved, at han tilrettelægger alt efter sin gode vilje. Guds sande tjenerer arbejder med en urokkelig beslutsomhed, fordi de til stadighed får hjælp fra nådens trone" (*Ibid.*, s. 321).

Spørgsmål til drøftelse

1. Forestil dig, at du er Zerubbabel, Jeshua eller en af de andre ledere, da de lokale mænd kom og tilbød deres hjælp. Når vi ser tilbage, kan vi se, at de gjorde det rigtige ved ikke at tage imod tilbuddet. Hvordan kan vi adventister vide, hvornår vi skal eller ikke skal samarbejde med andre, som ikke deler vores tro? Hvordan afgør vi, om det er rigtigt eller forkert? Hvilke kriterier kan vi følge?
2. I hele Bibelen ser vi farerne ved at gå på kompromis med verden mht. vores tro. Hele det gamle Israels historie frem til det babyloniske fangenskab er i virkeligheden et stærkt eksempel på det. Men hvad sker der, når mennesker går til yderligheder i deres forsøg på at undgå den fare? Har vi ikke et godt eksempel på, hvordan anklagere gik til den anden yderlighed, da Jesus selv blev beskyldt for at bryde sabbatsbuddet (se Joh 9,14-16)? Hvordan kan vi finde den rette balance?

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Skaf jer i forbindelse med denne lektie et overblik over indholdet af Ezras bog.

Klassens aktiviteter

- Prøv evt. at indsamle data fra Unionen eller menighedens kasserer mht. til tiende og gaver. Er de faldende i forhold til medlemstallet? Hvordan er udviklingen? Hvor ligger udfordringerne i dag?

Personligt kristenliv

- Spørg dig selv, om du sætter Guds hus først i dit liv!

Uddybende spørgsmål

- Find andre eksempler fra Skriften, hvor Guds folk møder modstand.
 - Møder vi modstand i dag? Prøv at definere, hvori den evt. består.
 - Er modstand altid et tegn på, at Gud er med og støtter os? Er Gud så ikke med os, hvis jeg ikke møder modstand?
- På Haggajs tid var det et problem, at folket ikke satte Guds hus først.
 - Gør vi det i dag? Hvad vil det i praksis sige at gøre det?
- Nehemias valgte ikke at samarbejde med folkeslagene omkring ham, selv om de tilsyneladende gerne ville samarbejde med ham.
 - Er der områder, hvor vi som kirke kan samarbejde med andre organisationer og evt. andre kirkesamfund? Hvis det er tilfældet, på hvilke områder kan vi evt. ikke samarbejde, og hvilke kriterier er der for samarbejde?
 - Kan man samarbejde uden at gøre sig afhængig af andre?

Ord og udtryk

Navnet *Josva* (Neh 8,17; Zak 3,1) er i Det Gamle Testamente kendt fra den mand, der ledte Israel ind i Kana'an. Det blev et populært navn. Det genfindes i en længere og kortere udgave, *Jehoshua* (Zak 3,1; 6,11) og *Jeshua* (Ezra 2,2; 3,2) – i disse tekster er *Jeshua* og *Josva* den samme person. På hebraisk ville man have udtalt den korte form som *Jeshua* med tryk på næstsidste stavelse og et stød på den sidste. Dets betydning er "han frelser", underforstået som "Jahve/Herren frelser". Fra den græske stavemåde kender vi navnet som *Jesus*. Det er betydningsmæssigt beslægtet med navnet Hoseas.

5

Overtrædelse af lovens ånd

Ugens vers

"Giv dem straks deres marker, vingårde, olivenlunde og huse tilbage, og eftergiv dem de lån, I har givet dem i penge, korn, vin og olie!" (Neh 5,11).

Introduktion

Også i dag kæmper vi mennesker med spørgsmålet om rigdom og fattigdom, skellet mellem de rige og de fattige, og hvad der kan gøres ved det. Jesus sagde: "De fattige har I jo altid hos jer" (Matt 26,11); men det er ikke nogen undskyldning for ikke at gøre noget for at hjælpe dem. Tvært imod. Skriften formaner os til at gøre, hvad vi kan, for at hjælpe. Og hvis vi ikke gør det, kan vi nok egentlig ikke kalde os selv kristne.

Det er fascinerende, at midt i de hjemvendte landflygtiges prøvelser og vanskeligheder, mens de genopbyggede Jerusalem, finder vi også denne problemstilling. Og der var ikke kun tale om fattigdom og de fattige, men om det langt mere alvorlige problem, at de rige undertrykkede de fattige. Det var et problem før landflygtigheden, og det genopstår nu, hvor de igen er tilbage i deres eget land.

I denne uge skal vi se, hvordan dette ældgamle problem viste sig på Nehemias' tid, og hvad Nehemias gjorde for at løse problemet. Vi skal se, at det, der gjorde denne undertrykkelse endnu værre var, at den så og sige foregik inden for "lovens bogstav". Det er et mægtigt eksempel på, hvor forsigtige vi må være, så vi ikke lader regler og normer blive et mål i sig selv fremfor et middel til at nå målet, som er at genspejle Jesu karakter.

Ugens tekster

- Neh 5,1-5
- 2 Mos 21,2-7
- Mika 6,8
- Neh 5,7-12
- 5 Mos 23,21-23
- Neh 5,14-19

Folkets klage

Neh 5,1-5

Hvad sker der? Hvad klager folket over?

Jødefolket synes at stå samlet under Nehemias' ledelse mod pres udefra. Men alt er ikke godt indbyrdes blandt folket, som ellers står samlet i forsvar mod forfølgelse og angreb fra fremmede folk. På trods af deres ydre styrke og samlede anstrengelser mod fjenden er deres indbyrdes forhold ødelagt. Lederne og de rige har udnyttet de fattige og underprivilegerede til egen vinding, og situationen er blevet så dårlig, at familierne råber om hjælp.

Nogle familier sagde, at de ikke havde mad til at give deres børn noget at spise; andre klagede over, at de på grund af en hungersnød havde været nødt til at pantsætte deres ejendom og nu ikke havde noget; andre familier brokkede sig over, at de var nødt til at låne penge til at betale skat til perserne, og at selv deres børn var blevet slaver.

Det ser ud til, at hovedårsagen til problemerne var en hungersnød og den skat, der skulle betales. Det fik de fattigste familier til at søge hjælp hos deres naboer. Den persiske regering krævede en årlig skat på 350 talenter sølv fra provinsen Juda. Hvis en person ikke kunne betale sin tilmålte del af den tvungne skat, ville familien ofte først pantsætte deres ejendom eller låne penge. Men hvis de det følgende år ikke kunne tjene nok, var de nødt til at gøre noget ved det, de skyldte. Oftest betød det at sælge sig selv som slave. De havde allerede mistet deres ejendom, og nu var de nødt til at sende et familie-medlem, oftest et barn, som skulle gøre tjeneste hos kreditoren, så det de skyldte kunne betales.

Der er tidspunkter i livet, hvor vi kommer i vanskeligheder som følge af vores egne handlinger; men der er også tidspunkter, hvor vi bliver syge eller kommer i økonomiske vanskeligheder, som vi ikke selv er skyld i. Beretningen i Nehemias 5 fortæller om en tid, hvor de styrende magter udnyttede folket. Det førte til udbredt fattigdom. Folk var fanget i stadigt voksende fattigdom uden nogen udvej.

Til at
tænke over

Det er interessant, at folk også den gang kæmpede med økonomisk undertrykkelse. Hvad bør vi lære af, at Bibelen ofte tager dette emne op?

Imod lovens ånd

Neh 5,6-8
2 Mos 21,2-7

Hvorfor reagerer Nehemias med vrede?

Selv om det er vanskeligt for os at fatte i dag, var slaveri en kulturel norm i oldtidens verden. En forælder kunne enten selv blive slave eller sælge et barn. Både socialt og legalt havde forældre ret til at sælge deres sønner og døtre. Men fordi Gud altid ønsker at give frihed, regulerede han denne praksis i Israel ved at kræve, at kreditorerne skulle frigive deres slaver hvert syvende år. På den måde beskyttede Gud folket fra at blive slaver for livet og viste sit ønske om, at hans folk skulle leve i frihed.

Loven tillod at låne penge ud, men den tillod ikke at kræve renter (se bibelske regler imod åger i 2 Mos 22,25-27; 3 Mos 25,36-37; 5 Mos 23,19-20). Men de renter, som pengeudlånerne krævede, var alligevel små sammenlignet med nabolandenes renter. De skulle betale 1 % per måned. Mesopotamiske tekster fra det 7. århundrede f.Kr. viser en rente på 50 % for sølv og 100 % for korn per år. De 12 % i årlig rente var altså lav i forhold til, hvad den var i landene i Mesopotamien. Men ifølge Guds Ord var det eneste, kreditorerne gjorde forkert, at kræve rente (Neh 5,10). Det er interessant, at folket i sin klage ikke engang nævner det som et problem. Alt det andet hørte til tidens sociale normer og var helt lovligt. Så hvorfor blev Nehemias så vred? Det er interessant, at han ikke handlede med det samme, men først tænkte grundigt over sagen.

Det er meget beundringsværdigt, at Nehemias behandler sagen så resolut. Han ignorerer ikke en klage, blot fordi den i teknisk forstand ikke bryder loven, er socialt accepteret eller til og med "venlig" sammenlignet med andre landes skikke. I situationen var det lovens ånd, der blev overtrådt. Specielt i perioder med økonomiske vanskeligheder var det folkets pligt at hjælpe hinanden. Gud står på de undertrykte og trængendes side, og han var nødt til at kalde profeter til at tale imod de forbrydelser og voldshandlinger, som de fattige blev udsat for.

Hvordan kan vi, måske uden vilje, komme til at overtræde lovens ånd, mens vi følger dens bogstav? Se Mika 6,8.

Til at
tænke over

Nehemias griber ind

Irettesættelsen af de fornemme og fyrsterne – ”I driver åger med jeres brødre!” (Neh 5,7) – gav ikke de ønskede resultater. Så Nehemias blev ved med at kæmpe for de undertrykte blandt dem. Han kunne have sagt, at han havde forsøgt at belære de fornemme og fyrsterne, men da det ikke virkede, så var han nødt til at lade sagen ligge. Det var trods alt de rige og mægtige i landet, som han satte sig op imod. Men han var ikke tilfreds, før en løsning på problemet blev gennemført, selv om han undervejs vandt sig nogle mægtige fjender.

Neh 5,7-12

Hvilke argumenter bringer Nehemias mod det, der foregår? Hvad bruger han for at overtale folket til at rette på fejlene?

Nehemias sammenkalder til et stort møde. Hele Israels folk samles for at behandle problemet. Han har sandsynligvis regnet med, at når hele folket er samlet, vil lederne blive skamfulde og måske bange, så de ikke fortsætter med deres undertrykkelse.

Det første emne, Nehemias kommer med, handler om slaveri. Mange af judæerne, sandsynligvis også Nehemias selv, frikøbte andre jøder fra slaveri hos udlændinge. Nu spørger han de fornemme og fyrsterne, om de finder det i orden at købe og sælge deres eget folk. Giver det mening for israelitterne at købe jøder fra fremmede folk og give dem frihed, hvorefter de ender som slaver hos deres eget folk?

Lederne giver intet svar; men de kan godt se, at argumentet er fornuftigt. Så Nehemias fortsætter. Han spørger dem: ”Burde I ikke vandre i frygt for vor Gud, så I undgik spotten fra de folk, som er vores fjender?” (Neh 5,9). Derefter indrømmer Nehemias, at også han selv har lånt folk penge og korn. Med sin opfordring ”lad os nu eftergive dem denne gæld!” (Neh 5,10) bekræfter han den lov, som forbød denne skik over for andre jøder og viste, at han ønskede, at folket under hans styre skulle vise omsorg for hinanden. Utroligt nok var reaktionen enstemmig. Lederne gik med til at give alt tilbage til folket.

Til at
tænke over

Har du handlet forkert over for nogen? Hvis vi skal være ærlige, bliver de fleste af os nødt til at sige ja. Hvad forhindrer dig, så vidt det er muligt, at erstatte/gøre det godt igen?

En ed

Neh 5,12-13

Hvorfor udtaler Nehemias en forbandelse over dem, som ikke overholder deres del af aftalen?

Selv om lederne gik med til at tilbagebetale alt det, de havde konfiskeret, var Nehemias ikke tilfreds med kun ord. Han havde brug for håndgribelige beviser. Derfor får han dem til at aflægge en ed over for præsterne. En sådan handling gjorde også fremgangsmåden retslig gyldig i tilfælde af, at han senere havde brug for at henvise til aftalen.

Men hvorfor udtaler han en forbandelse? Nehemias udfører en symbolsk handling ved at løfte sin kappefold, som om han holdt noget i den. Derefter ryster han den som et tegn på at miste det, der havde været i den. På samme måde ville de, som gik imod den svorne ed, miste alt. Det var almindeligt at sværge en ed for at tilkendegive, over for andre, betydningen af en bestemt lov eller regel. Det var også mindre sandsynligt, at folket ville gå imod loven, når der var en forbandelse involveret med at bryde den. Nehemias følte åbenbart, at dette var en så vigtig sag, at han var nødt til at gøre noget helt drastisk for at sikre sig, at det blev gennemført.

Hvad lærer følgende tekster fra Det Gamle Testamente om en eds ukrænkelighed i datidens kultur?

- 4 Mos 30,2
- Præd 5,4-5
- 1 Mos 26,31
- 5 Mos 23,21-23
- 3 Mos 19,12

Når det kommer til stykket, er det at kunne tale en mægtig gave, som Gud har givet mennesker. Den adskiller os radikalt fra de evner, som dyrene har. Og der er magt i vores ord; en magt, der kan føre til liv eller død. Vi bør derfor være meget forsigtige med, hvad vi siger, hvad vi lover, og hvilke verbale løfter, vi giver. Det er også vigtigt, at vores handlinger stemmer overens med vores ord. Hvor mange mennesker er ikke blevet frastødt af kristendommen på grund af menneskers ord? Vi lyder måske som kristne, men handlingerne er det ikke!

Tænk over, hvor stor indflydelse dine ord har på andre. Hvordan kan vi lære at blive meget påpasselige med, hvad vi siger, hvornår vi siger det, og hvordan vi siger det?

Til at tænke over

Nehemias' eksempel

Neh 5,14-19

Hvilke begrundelser giver Nehemias for ikke at kræve folket for "underholdet til statholderen" (Neh 5,18)?

Det er sandsynligt, at Nehemias skrev begivenhederne i disse vers, da han 12 år senere var vendt tilbage til kong Artaxerxes' hof efter sin tid som statholder i Juda. Selv om statholdere havde ret til at modtage indkomst fra deres undersåtter, håndhævede Nehemias aldrig denne ret, men betalte selv for alle sine udgifter. Men ikke alene betalte han alle udgifter, han sørgede også selv for sin familie og sit hof. Zerubbabel, den første statholder, er den eneste anden statholder, vi kender navnet på. Når Nehemias siger: "de tidligere statholdere," henviser han mest sandsynligt til dem, der havde været mellem Zerubbabel og ham selv. Da han afsluttede sin embedsperiode, har han derfor mest sandsynligt mistet penge. I stedet for at samle sig rigdom, som man kunne forvente i en så høj stilling, gav han muligvis afkald på rigdom og ejendele. Nehemias var rig. Derfor kunne han sørge for daglig føde til så mange mennesker. Og gav-mildt sørgede han for, at andre havde rigeligt (Neh 5,17-18).

Selv om situationen ikke var identisk, fulgte Nehemias her det samme princip som Abraham gjorde, da han havde befriet dem, der var blevet taget til fange af de omkringliggende folkeslag (se 1 Mos 14).

Neh 5,19

Hvad siger Nehemias, og hvordan skal vi forstå det i evangeliets sammenhæng?

Nehemias er et eksempel på en person, som satte Gud og Guds værk højere end sin egen personlige vinding og fordel. Det er en god lærdom for os alle, uanset vores situation. Det er let at gøre noget for Gud, når det ikke koster ret meget.

Til at tænke over

Læs Fil 2,3-8. Hvordan kan du her og nu i dit eget liv udvise de selvpofrende principper, som kommer til udtryk i denne tekst?

Til videre studium

- Ellen White, *Profeter og konger*, "Nehemias hjælper de fattige", s. 314-317.

"Nehemias blev fyldt af harme, da han hørte om denne grusomme undertrykkelse. Han siger: 'Da jeg hørte deres klager og det, de sagde, blev jeg meget vred.' Han var klar over, at det var nødvendigt at forsvare retten med hård hånd, hvis han skulle komme dette onde til livs. Med sin karakteristiske energi og beslutsomhed gik han i gang med at hjælpe sine brødre" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 315).

"Jesus påpegede videre et princip, der ville gøre edsafbyggelse unødvendig. Han lærer, at den nøjagtige sandhed bør være en lov i al tale. 'I jeres tale skal et ja være et ja og et nej være et nej. Hvad der er ud over det, er af det onde.'

Disse ord fordømmer alle de intetsigende udtryk og fyldord, som grænser til blasfemi. De fordømmer de falske komplimenter, den omgåelse af sandheden, de smigrende fraser, de overdrivelser, de i handel urigtige fremstillinger, som er almindelige blandt mennesker socialt og forretningsmæssigt. De lærer, at den, der søger at give sig ud for at være noget, vedkommende ikke er, eller hvis ord ikke giver udtryk for, hvad han af hjertet virkelig mener, kan ikke kaldes sandfærdige" (Ellen White, *Med Mesteren på bjerget*, s. 72).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Hvilken indflydelse har selviskhed på de medmenneskelige problemer, der kan opstå i forbindelse med økonomi og vores forhold til andre?**
- 2. Hvordan kan Guds folk undgå griskhed? Hvad er Guds løsning på dette problem? Studer følgende tekster: Es 58,3-12; Mika 6,6-8.**
- 3. Tænk grundigere over talens gave og magten i vores ord. Hvad betyder Joh 1,1-2, når det omtaler Jesus som "Ordet"? Hvordan kan det hjælpe os til at forstå betydningen af ord, og hvad de betyder?**
- 4. Det er forbløffende, at Jesus for flere tusind år siden sagde, at vi altid ville have de fattige iblandt os. Vi formaner også til at hjælpe dem, der er i nød. Hvordan passer disse to begreber sammen, og hvordan motiverer de os som kristne til at arbejde for dem, der har det dårligt?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Find fem eksempler fra Skriften, hvor undertrykkelse og udnyttelse af fattige og svage fordømmes.
 - Inkluder både Moseloven (jf. 3. kvartals lektier) og profeterne.
- Læs Nehemias 5 igennem og notér, hvor Gud direkte omtales i kapitlet.
 - To af teksterne taler om betydningen af at "frygte Gud". Hvad er i disse tekster følgen af at frygte ham?
 - Hvorfor priste folket Herren?
 - Synes du, at Nehemias er legalistisk eller selvisk i sin bøn i 5,19?
- Find, evt. ved hjælp af en ordbog og/eller leksikon, eksempler på "ordets" betydning i Bibelens kultur.

Personligt kristenliv

- Tænk over din egen tilværelse og din bekendelse til Kristus.
 - Hvordan er sammenhængen mellem din bekendelse og din livsførelse?
 - Hvad kan du gøre for at skabe mere overensstemmelse imellem dine ord og dine handlinger?

Mødet med dagligdagen

- Prøv om du kan finde situationer fra nutidens mediebegivenheder, der svarer til situationen i Juda med udnyttelse af de svage i samfundet.

Uddybende spørgsmål

- Skal vi hjælpe alle fattige? Eller skal der sættes kriterier?
 - Hvis der er kriterier, hvori består de? Skal vi kun hjælpe de fattige, som er kristne, evt. adventister?
 - Når profeterne talte imod undertrykkelse og udnyttelse af de svage i samfundet, skelnede de så mellem de "gode" og de "dårlige" fattige?
- Jesus kaldes for "Ordet" (Joh 1,1-3).
 - Hvorfor kaldes han ikke for Guds "handling"?
 - Hvordan betragter vi mennesker, der er fulde af ord, men hvis handlinger ikke matcher ordene?

6

Oplæsningen af Guds Ord

Ugens vers

"De læste tydeligt op af bogen med Guds lov og forklarede meningen, så man kunne forstå det, der blev læst" (Neh 8,8).

Introduktion

Jerusalems mur var færdigbygget. Med indsættelsen af portene havde israelitterne under Nehemias' ledelse fuldført hovedopgaven. De omkringliggende folkeslag var forundrede og indså, at det var Guds "vilje, at dette arbejde var udført" (Neh 6,16). Fjenderne indså, at Israels Gud var virkelig; for på trods af den ufattelige modstand og det had, israelitterne havde mødt, havde de alligevel fuldendt den opgave, de var gået i gang med.

Efter at muren var bygget, udpegede Nehemias sin bror Hanani som statholder og Hananja som borgkommandant i Jerusalem. Begge mænd blev valgt på grund af deres pålidelighed og gudfrygtighed (Neh 7,2), ikke på grund af deres herkomst. Muren stod færdig i måneden elul (den 6. måned; Neh 6,15).

Hvad var den næste opgave? De følgende kapitler i Nehemias' Bog (Neh 8-10) beskriver en vigtig række begivenheder i måneden tishri, den 7. måned (Neh 8,2). I disse vers kan vi se eksempler på, hvordan Israels børn var fast besluttede på at adlyde Guds Ord, og hvordan de glædede sig over det.

Ugens tekster

- Neh 8,1-8
- 5 Mos 31,9-13
- Matt 17,5
- ApG 2,6-38
- Neh 8,9-12
- 3 Mos 23,39-43

Folket samles

Neh 8,1-2

Hvad bør dette fortælle os om, hvor stor betydning Guds Ord havde for folket?

Da jøderne endelig var færdige med at bygge muren og flyttede ind i Jerusalem, samlede de alle i den syvende måned på Jerusalems store åbne plads. Den syvende måned, tishri måned, var måske den allervigtigste måned for israelitterne. Den var indviet til basunfesten (den 1. dag i måneden; forberedelse til Guds dom); forsoningsdagen (den 10. dag; dommens dag); løvhyttefesten (den 15. dag, til minde om, hvordan Gud havde udfriet dem fra Egypten og sørget for dem under ørkenvandringen). Folket samledes den 1. dag i måneden, da basunfesten blev fejret. Lederne kaldte alle mænd og kvinder i hele folket sammen til dette specielle møde, så de gennem oplæsningen af Loven kunne få mulighed for at lære om deres Gud og deres historie.

Folket bad Ezra om at medbringe lovbogen med Moses' lov og læse for dem. De byggede til og med en platform til anledningen. Det var ikke noget, lederne tvang folket til, tværtimod; "de", folket, bad Ezra om at tage bogen med. Det er mest sandsynligt, at Ezra læste fra Mosebøgerne, der indbefattede Moseloven, som blev givet på Sinaj bjerg.

5 Mos 31,9-13

Hvad sagde Gud til dem, og hvad kan vi også lære af denne tekst?

I 5 Mos 31,9-13 fortalte Moses israelitterne, at de under løvhyttefesten skulle samles og læse Guds lov sammen. Der nævnes også de forskellige grupper, der skulle samles: mænd, kvinder, børn og fremmede, der boede inden for deres porte.

Til at
tænke over

Når der i Neh 8,1 siges "alle som én", indbefatter det ifølge vers 2 både mænd, kvinder og måske fremmede og store børn. Hvad fortæller det om betydningen af enhed blandt de troende?

At læse og høre loven

Ezra bragte loven til forsamlingen for at læse den for dem. Hvad læste han? Kun De Ti Bud igen og igen i over en halv dag? Henvi-ningen til lovbogen skal forstås som de fem Mosebøger, der også er kendt som den hebraiske tora. Begrebet "lov" omfatter derfor kun en del af det, der var indbefattet i oplæsningen. Guds "undervis-ning" er måske en bedre måde at oversætte ordet på. Disse bøger er Guds undervisning, som gør os i stand til at kende den vej, vi skal gå for ikke at gå forkert af målet. Da Ezra læste, hørte folket om deres historie som Guds folk. Det begyndte med Skabelsen og fort-satte helt til tiden med Josva som leder. Gennem beretninger, sange, poesi, velsignelser og love blev de mindet om, hvor vanskeligt det havde været for dem at følge Gud og om hans trofasthed imod dem. Toraen indbefatter "loven"; men den er meget mere end det. Den indeholder også Guds folks historie, og især viser den Guds ledelse. Den gav altså folket deres rødder og identitet.

Hvad lærer nedenstående vers os om, hvordan vi skal forholde os til Guds Ord?

- Neh 8,3
- 5 Mos 6,3-4
- Sl 1,2
- Matt 17,5
- 5 Mos 4,1
- Jos 1,9
- Ez 37,4
- Ordsp 19,20

Folket ønskede at høre Guds Ord, og det var sandsynligvis en følge af, at Ezra havde læst og undervist i Guds Ord, lige fra det tidspunkt han kom til Jerusalem 13 år tidligere. Han var fuldt fokuseret på at gøre Guds værk og besluttet på at gøre en forskel. Guds Ord blev virkeligt for folket, mens de blev ved med at høre det fra Ezra. Og som en følge deraf tog de en bevidst beslutning om at høre og lytte, fordi de var interesserede i at høre fra Gud. I denne situation gik de til toraen med ærbødighed og et ønske om at lære.

Når vi fordyber os i Guds Ord, skaber det en dybere længsel efter Gud i vores liv.

Hvilket forhold har du til Guds Ord? Hvis du hævder at tro på det, hvordan kommer det så til udtryk i dit liv? Hvordan forsøger du at adlyde det, Ordet lærer? Hvor meget anderledes ville dit liv være, hvis du ikke adlød Bibelen?

Til at
tænke over

At læse og fortolke Ordet

Neh 8,4-8

På hvilken måde blev loven oplæst for folket?

To grupper af 13 mænd stod sammen med Ezra under læsningen. Den første gruppe på 13 (Neh 8,4) hjalp med at læse Guds Ord, og den anden gruppe på 13 (Neh 8,7) hjalp folket til at forstå det, der blev læst. Vi har ingen oplysninger om, hvordan dette arrangement fungerede på den store åbne plads; men de mænd, som hjalp til med læsningen holdt muligvis torarullerne. Hebraiske skriftruller var tunge og skulle rulles ud af andre. De har muligvis også hjulpet til med at læse på skift. De læste fra tidlig morgen til midt på dagen, og de fandt en måde at nå alle på pladsen.

Udtrykkene "de læste tydeligt" og "forklarede meningen" (Neh 8,8) kan enten henvise til forklaring eller oversættelse af afsnittene. I dette tilfælde er begge muligheder lige sandsynlige. Folket var for nyligt vendt tilbage fra Babylon, hvor de havde boet i mange år. Hovedsproget var aramæisk. Det har derfor måske ikke været let for mange af dem at forstå oplæsningen på hebraisk, især for de yngre generationer. Samtidigt kan de, der læser Bibelen, have stor hjælp af forklaringer eller kommentarer. Når teksten forkyndes og forklares, bliver den levende og påvirker lytterne til at anvende det, de hører, personligt.

ApG 8,26-38

Hvad skete i denne sammenhæng, som svarer til det, der skete i Jerusalem i teksten ovenover? Hvad kan vi lære af det?

Som protestanter forstår vi, at hver enkelt troende selv må kende Guds Ord og ikke blindt godtage andre menneskers ord om bibelske sandheder, uanset hvilken autoritet de har. Men samtidigt må vi huske, at vi alle kan blive velsignet ved, at andre forklarer betydningen af en tekst for os. Hver enkelt af os må vide, hvad vi tror; men det betyder ikke, at vi aldrig kan lære nye ting gennem andres undervisning.

Folkets reaktion

Idet Ezra åbner Guds Ord, toraen, rejser folket sig op. Før Ezra begynder at læse, priser han Herren. Dernæst svarer folket i fællesskab: "Amen! Amen!" (Neh 8,5-6) mens de løfter hænderne mod himlen. Så kaster de sig med ansigtet mod jorden og tilbeder.

Neh 8,9-12

Hvorfor sagde lederne til folket: "I skal ikke sørge og græde"?

"Da fangerne var vendt hjem fra Babylon mange år efter, og Guds lov blev læst op i Jerusalem, og de græd på grund af deres synder, lød disse nådige ord: 'I skal ikke sørge og græde! ... Gå hen og spis fede retter og drik sød vin, og send noget af det til dem, der ikke har noget, for denne dag er hellig for Herren. Vær ikke bedrøvede, for glæde i Herren er jeres styrke!' (Neh 8,9-10)" (Ellen White, *Vejen til et bedre liv*, s. 176-177).

Mens folket lyttede til Guds Ord, blev de slået af deres egen syndighed og begyndte at græde. Når Gud åbenbarer sig for os, og vi begynder at fatte, at Gud er fuld af kærlighed, godhed, nåde og trofasthed, indser vi vores egen utilstrækkelighed og mangel på evne til at leve op til, hvad vi burde være. Når vi i Guds Ord ser Guds hellighed, får det os til at se vores egen hæslighed i et nyt lys. Det var denne erkendelse, som fik Israels folk til at sørge og græde; men de fik at vide, at de ikke skulle være bedrøvede, for "glæde i Herren er jeres styrke" (Neh 8,10). Med andre ord kunne de på trods af deres nederlag stole på Guds kraft.

Dette var også en særlig dag, en hellig dag, Basunfesten (Rosh Hashanah), hvor korte stød i basunerne signalerede betydningen af at berede hjertet for Guds dom på den store forsoningsdag, som blev fejret på den 10. dag i måneden tishri. Basunerne gav et signal om at stå foran Gud og angre. Dagen skulle hjælpe folket til at vende om til Gud, så det var forståeligt, at de sørgede og græd. Men lederne mindede dem om, at når de havde angret deres synd, havde Gud hørt dem; derfor var det nu tid til at lovprise Gud og glæde sig over hans tilgivelse.

Til at tænke over

Tænk over, hvor frygtelig synden er. Den eneste måde, syndens problem kunne løses på var, ved at Jesus døde på korset. Dette er det eneste, der kan give os håb for fremtiden.

Glæde i Herren

"Glæde i Herren er jeres styrke" (Neh 8,10). Dette minder os om, at det er Guds vilje, at vi glæder os og nyder livet. Og det er ikke en hvilken som helst slags glæde, men den glæde, som kommer af, at vi kender Gud og har oplevet hans kærlighed. Vi bør hver dag stræbe efter at glæde os i Herren, i hans godhed, og fryde os på grund af alt det, han har givet os. Og glæde i Herren giver os styrke til at møde hver dag og dens udfordringer.

Neh 8,13-18

Hvad skete der, og hvad fortæller det om folket og dets ledere på denne tid?

Den følgende dag kom folkets ledere til Ezra for at lære mere fra Guds bog. Dette initiativ hos lederne viste deres ønske om at lede folket til Gud. De forstod, at de ikke kunne lede folket i den rigtige retning, medmindre de selv søgte Gud og kundskab fra ham.

3 Mos 23,39-43

Hvad var israelitterne blevet befalet at gøre og hvorfor?

Læg mærke til, at i Nehemias 8,15 henviser teksten til den kendsgerning, at de handlede i overensstemmelse med, hvad der var "foreskrevet." Her ser vi endnu et eksempel på, hvor alvorligt de ønskede at adlyde Guds Ord, ideelt set, fordi de efter mange årtier i fangenskab havde lært deres lektie mht. ulydighed. Teksten i 3 Mosebog sagde også, at når de fejrede løvhyttefesten, skulle de "glæde [sig] for Herren [deres] Guds ansigt i syv dage" (3 Mos 23,40). Mens de huskede Guds nåde og barmhjertighed og frelse, skulle de glæde sig over, hvad Herren havde gjort for dem.

Til at
tænke over

Tænk over, hvad vi er blevet givet i Jesus, han, som blev symboliseret i alle festerne i det gamle Israel. Hvordan kan vi lære at glæde os i Herren selv i vanskelige og smertefulde prøvelser? Hvorfor er det vigtigt for os at gøre det netop i sådanne situationer?

Til videre studium

- Ellen White, *Profeter og konger*, "Undervisning i Herrens lov", s. 322-324.

"Nu skulle de glæde sig i troen på, at deres synder var blevet tilgivet, og at Gud havde taget dem til nåde ...

Det skaber altid varig glæde at søge Herren af et oprigtigt hjerte. Når en synder giver efter for Helligåndens påvirkning, ser han sin egen skyld og besmittelse i modsætning til den store hjertegranskers hellighed. Han føler sig fordømt på grund af sin synd; men han skal ikke fortvivle, for hans benådning er allerede sikret. Han kan glæde sig i bevidstheden om, at hans synder er tilgivet, og at hans himmelske Fader elsker ham. Guds herlighed består netop i, at han tager syndige, angrende mennesker i sin kærlige favn, forbinder deres sår, renser dem for synd og ifører dem frelsens klæder." (Ellen White, *Profeter og Konger*, s. 324).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Hvad er betingelserne for, at du kan opleve, at "glæde i Herren" (Neh 8,10) er din styrke? Er der noget, vi skal gøre, for at erfare Guds styrke og hans tilgivelse i vores liv?**
- 2. Hvordan finder vi den rette balance mellem sorg over vores synd og glæde i Herren? Er det ikke to modsætninger? Hvordan giver loven og evangeliet sammen svaret (se Rom 3,19-24).**
- 3. Læs Neh 8,10, hvor Nehemias siger til folket: "Gå hen og spis fede retter og drik sød vin, og send noget af det til dem, der ikke har noget, for denne dag er hellig for Herren. Vær ikke bedrøvede, for glæde i Herren er jeres styrke!" Spis fede retter og drik sød vin, og send noget af det til dem, der ikke har noget, fordi denne dag er hellig for Herren? Hvad siger dette om, hvordan vi kan vise vores glæde i Herren? Hvad betyder det i denne sammenhæng, at dagen er "hellig"?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs følgende eksempler fra Det Gamle Testamente på brugen af ordet *tora* for at få en fornemmelse af ordets brede betydning.
 - 2 Mosebog 12,49: "Én og samme lov ..."
 - Job 22,22: "Tag mod *belæring* ..."
 - Esajas 8,16: "Jeg forseglér *belæringen* ..."
 - Habakkuk 1,4: "Derfor er *loven* lammet, ..."
- Læs de tre dele af festen i Nehemias 8,10 sammen igen.
 - Hvordan ville festen have været, hvis et af elementerne blev udeladt?
 - Tænk også over disse dele i lyset af den sociale situation, der blev fremstillet i Nehemias 5!

Klassens aktiviteter

- Prøv at finde et kort over Jerusalem, som man forestiller sig, at byen så ud så tidligt i dens renoverede historie!
 - Find om muligt *Vandporten* og nogle af de øvrige lokaliteter nævnt i Ezra og Nehemias.
 - Undersøg, hvor stor byen har været i areal.

Uddybende spørgsmål

- Beretningerne i Mosebøgerne gav sammen med lovsamlingen folket dets "rødder og identitet".
 - Hvad giver os i dag vores fælles identitet, som en gruppe, som en kirke, som adventister?
 - Deler vi en fælles historie, har vi en narrativ? Har vi et fælles værdigrundlag, hvorpå vi bygger vores tro og praksis?
 - Drøft, hvad det i så fald er!
- Som adventister bekender vi, at vi lever under "dømmens dag".
 - Må/kan man glæde sig på dømmens dag?
 - Må man spise fede spiser og drikke søde drikke?

Forstå det bedre

I Bibelen er begrebet dom aldrig kun negativt. I vores kultur og med vores sprogbrug tænker vi hurtigt på dom som fordømmelse eller eksekvering af straf. I Bibelen indebærer dom imidlertid også befrielse – og derfor er det naturligt, at dom bringer jubel og glæde som fx i Salme 96,10-13; 98,4-9. De bibelske dommere, efter hvem Dommerbogen er opkaldt, er befriere: de befriede folket fra dets fjender.

Vores tilgivende Gud

Ugens vers

"Den, der vil skjule sine overtrædelser, går det ikke godt, men den, der bekender dem og holder op med dem, finder barmhjertighed" (Ordsp 28,13).

Introduktion

Efter at løvhyttefesten (Sukkot) var overstået, samlede lederne igen folket. De havde netop fejret festen; nu var det tid til at vende tilbage til den ikke afsluttede anger og bekendelsen af deres synder.

Det er rigtigt, at lederne havde bedt dem om at holde op med at sørge og være bedrøvede over deres fejl; men det betyder ikke, at sorg og syndsbeholdelse ikke er vigtigt. Efter at de nu havde fejret løvhyttefesten, var det tid til dyb og ægte bekendelse.

Den rækkefølge, hvori begivenhederne fremstilles, betyder ikke nødvendigvis, at det er den rækkefølge, lovpris og bekendelse altid forekommer. Det betyder heller ikke, at det kun er den modsatte rækkefølge, der er den rette. For os er det måske mest naturligt at have anger og bekendelse først og derefter fejring og fest; men måske burde fejringen af Gud i vores liv komme først. Rom 2,4 siger trods alt, at det er "Guds godhed", som fører os til omvendelse. Hans godhed burde føre til lovprisning og fest samtidigt med, at den også minder os om, at vi har behov for Guds tilgivelse, renselse og genskabelse.

Ugens tekster

- Neh 9,1-3
- Dan 9,4-19
- Neh 9,4-8
- Kol 1,16-17
- Neh 9,9-37; 10,1
- Rom 5,6-8

Faste og tilbedelse

Neh 9,1-3

Hvorfor skilte Israels folk sig ud fra alle de fremmede?

Selv om det var vigtigt for Nehemias, at folket forbandt denne tid med glæde, ledte han nu folket i en faste. De ydmygede sig for Gud, klædte sig i sæk og strøede jord på deres hoveder. De fremmede havde ikke del i Israels folks fælles synd. Derfor skilte israelitterne sig ud fra dem. Jøderne vidste, at det var deres synder, der skulle tilgives. De erkendte folkets synder, som havde ført til landflygtigheden.

Deres fælles bøn og bekendelse viser en dyb forståelse af syndens væsen. Israelitterne kunne have været vrede over, at deres forfædre havde kludret i det og ført hele folket i landflygtighed. Eller de kunne have tilbragt tiden med at klage over deres ledes valg og manglen på guds frygt i de tidligere generationer, som havde ført til, at de var, hvor de var lige nu – en lille gruppe hjemvendte. Men i stedet for at nære had og sorg vendte de sig til Gud i ydmyghed og bekendelse.

Neh 9,3 fortæller, at folket læste fra Guds lovbog en fjerdedel af dagen, og i en anden fjerdedel bekendte de deres synd og tilbad Gud. Dette er den tredje læsning af lovbogen. At læse toraen er en central del af bekendelsen, som må være baseret på den sandhed, der kommer fra Gud. Gennem vores læsning af Bibelen kommer Gud os nær, og Helligånden kan tale til os og undervise os. Sandheden i Guds Ord former vores tanker og forståelse, opmuntrer og opløfter os. Israelitterne sørgede og græd også; for når man tilbringer tid i Guds hellige nærvær, bliver man klar over hans skønhed og godhed samtidigt med, at man indser, hvor fantastisk det er, at universets skaber vælger at være sammen med os på trods af vores uværdighed. Vi vil indse, at uden Gud i vores liv står vi ikke anderledes end alle vores åndelige forfædre i troen. Det er kun, når Gud arbejder i os, at vi kan være det, vi burde være.

Til at
tænke over

Læs Dan 9,4-9. Hvordan kan Daniels bøn anvendes af os i dag? Hvad bør det fortælle os om os selv og om os som kirke?

Bønnens begyndelse

Folkets svar på oplæsningen fra Bibelen var en lang bøn, som fremhævede Guds godhed i modsætning til Israels folks troløshed ned igennem historien. Bønnen ligner mere en prædiken end en bøn, for næsten hvert eneste vers har en parallel et andet sted i Bibelen.

Neh 9,4-8

Hvilke hovedemner fokuserer disse indledningsvers af bønnen på, og hvorfor?

I den først del af bønnen lovpriser folket Gud og især hans navn. I hebraisk kultur var et navn ikke kun det, man kaldte nogen; men det tilkendegav også en persons identitet. At prise Guds navn er derfor vigtigt; for det viser for verden, at hans navn er værd at pris og ære. Det er universets skabers navn. Bønnen begynder med tilbedelse af Gud som skaber og som den, der "giver dem alle livet" (Neh 9,6; se også Kol 1,16-17).

Han, som skabte alt, er den samme, som kaldte Abraham, et menneske, som ikke på nogen måde var noget særligt bortset fra, at "hans hjerte" var "trofast". Abraham manglede tilsyneladende tro i mange situationer, men da han blev bedt om at ofre sin søn, vaklede han ikke (se 1 Mos 22). Han lærte at være tro – ikke på et øjeblik, men gennem sin lange vandring med Gud. I hebraisk tankegang henviser "hjerte" til sindet. Abraham udviklede med andre ord tro-skab i tanke og handling og blev anerkendt af Gud for det.

De første få sætninger i bønnen fokuserer på Gud som (1) skaber, (2) opretholder, og (3) den, som holder sine løfter. Først minder folket sig selv om, hvem Gud er. Han er den trofaste Gud, som skabte os, opretholder os og altid holder sine løfter til os. Når vi husker det, hjælper det os til at sætte vores eget liv i det rette perspektiv og at lære at stole på ham, selv i de mest vanskelige situationer, hvor det måske ser ud til, at han er langt borte fra os og ikke interesseret i vores problemer.

Til at tænke over

Hvorfor har læren om Gud som vores skaber så stor betydning for vores tro? Tænk over, på hvilke områder i dit liv skabelsen har betydning, fx familie, sundhed, hvile.

Lærdomme fra fortiden

Neh 9,9-22

Hvordan adskiller denne del af bønnen sig fra den første del?

Bønnen bevæger sig fra at lovprise Gud for hans trofasthed til som modsætning at fortælle om israeliternes troløshed under deres ophold i Egypten og under ørkenvandringen. Den beskriver Guds mange gaver til israelitterne; men desværre var "fædrenes" svar på disse gaver stolthed, genstridighed og ligegyldighed over for Guds nådige gerninger.

Erkendelsen af menneskeligt svigt og mangel på sand overgivelse til Gud er et vigtigt trin i bekendelse og anger. Selv om disse vers taler om mennesker, som levede for meget længe siden, kan ingen af os påstå, at vi ikke har de samme problemer i dag.

Og her kommer selvfølgelig evangeliet ind i billedet, for os i dag som for mennesker på Nehemias' tid. Vi frelses ikke ved at bekende vores synder; kun Kristi offer i vores sted gør det. Men bekendelse er sammen med anger en central del i vores egen erkendelse af, at vi kun kan retfærdiggøres af Kristus. "Når vi gennem anger og tro tager imod Kristus som vores frelser, tilgiver Gud vores synder og betaler den straf, som overtrædelse af loven kræver. Synderen står da for Gud som retfærdig; han bliver anerkendt af himlen og har gennem Helligånden fællesskab med Faderen og Sønnen" (Ellen White, *Selected Messages*, 3. bind, s. 191).

Fordi Guds godhed får os til at bekende vores synder og angre dem, må vi samtidigt være besluttet på ved Guds kraft at afstå fra dem.

Det afgørende punkt er, at Israel havde været genstridige, og Gud havde været fuld af kærlighed. I det folket så tilbage på, hvad Gud havde gjort for Israels folk, blev de mindet om, at Gud, som havde gjort så meget for dem i fortiden, ville fortsætte med at have omsorg for dem både i nutiden og i fremtiden. Det er grunden til, at det var så vigtigt for folket at huske, hvordan Gud havde handlet ned igennem deres historie. Når de glemte det, endte de i vanskeligheder.

Til at
tænke over

Tænk tilbage på tidspunkter, hvor du var sikker på, at Gud havde virket i dit liv. Hvordan kan du finde trøst i de erfaringer næste gang, du møder vanskeligheder? Hvordan kan du blive bedre til at stole på Guds godhed i de situationer, hvor du føler dig helt modløs, forladt og bange for fremtiden?

Loven og profeterne

Neh 9,23-31

Howdan beskrives israelitterne sammenlignet med Guds "rige, gode gaver"?

Dette næste afsnit af bønner/prædikenen fokuserer på tilværelsen i Kana'an, da Gud overtog det land, som han havde givet dem. De var blevet givet land, byer, vingårde og marker, som var parate til brug. Men de havde taget det hele for givet. Sidst i vers 25 får vi at vide, at "de spiste, blev mætte og fede". At blive fed er et udtryk, som kun findes nogle få gange i Bibelen (5 Mos 32,15 og Jer 5,28), og hver gang er det i en negativ sammenhæng.

Det kan godt være, at folket havde svælget i Guds "rige, gode gaver", men i stedet for at glæde sig i Herren, glædede de sig over alt det, de ejede. At have alt fører tydeligvis ikke til et nært forhold til Gud. Mange gange tænker vi: "Hvis bare jeg havde dette eller hint, ville jeg være lykkelig." Desværre ser vi, at israelitterne havde fået alt fra Gud; men deres glæde over disse ting fik dem til at være mindre overgivet til Gud. Alt for ofte er det alt for let for os at fokusere på gaverne, mens vi glemmer giveren. Og det er et skæbnsvangert bedrag.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke kan glæde os over de ting, som Gud har givet os. Han ønsker, at vi skal fryde os over hans gaver; men en sådan glæde over de ting, han har givet os, garanterer ikke et forhold til Gud. Hvis vi ikke passer på, kan disse ting faktisk blive en snublesten for os.

I dette kapitel i Nehemias' Bog bekendte lederne nu, hvordan de havde været Gud utro. Mens de så tilbage på deres historie, pegede de specifikt på overtrædelser, de som et folk havde begået. Et par sider ved denne bekendelse viser sig at have særlig stor betydning; for de bliver gentaget. (1) Israel vendte ryggen til Guds lov, og (2) de forfulgte profeterne.

De erkendte med andre ord, at Guds lov og hans profeter var altafgørende for deres udvikling både som en gudfrygtig nation og enkeltpersoner. Bønner understreger, at når et menneske følger Guds love og retsregler, skal det leve ved dem (se Neh 9,29, som er et direkte citat fra 3 Mos 18,5), og at det var Ånden, der talte gennem profeterne. Gud har givet os sine bud, så vi kan få et rigt liv, og han sendte sine profeter til at vejlede os i vores forståelse af hans sandhed. Det afgørende spørgsmål for os alle er, hvad vi gør med Guds gaver.

Taksigelse og bønfoldelse

Neh 9,32-37

Hvad fokuserer afslutningen af denne bekendelsesbøn på?

Endnu en gang takker de, der tilbeder, Gud, for hvem han er: stor, vældig og frygtindgydende, den, som bevarer pagten og troskaben. Deres erkendelse af Guds godhed imod dem synes ægte.

Neh 10

De beder også Gud om en yderligere aftale, en skriftlig overenskomst, som beskrives i detaljer i kapitlet. Hvad går deres bøn ud på?

"Og nu, vor Gud, du store Gud, du vældige og frygtindgydende, som bevarer pagten og troskaben: Lad det være nok med de trængsler, som har ramt os" (Neh 9,32).

Folket er tvunget til at anerkende de konger, som hersker over dem. Undertrykkelse plager den lille gruppe israelitter fra alle sider, og de er trætte af det. De har været nødt til at udholde den ene tyrann efter den anden, og de håber nu på et pusterum.

Det er interessant, at de omtaler sig selv som trælle. Efter at have beskrevet deres egen nations synder, ender de med at omtale sig selv med det ord. Trælle skulle selvfølgelig adlyde dem, der stod over dem. Brugen af dette ord viser, at de indser, at de er nødt til at adlyde Gud på måder, som deres forfædre ikke gjorde det. Det er et udtryk for deres ønske om at være trofaste mod Herren og hans bud. Som Guds trælle bønfaller de ham om at gribe ind på deres vegne.

Samfundet under Ezra og Nehemias beskriver deres situation med ordene: "Vi er i stor nød" (Neh 9,37). Den kan sammenlignes med israelitternes erfaring i Egypten (Neh 9,9). Deres bøn priser Gud for at have set den nød, de oplevede i Egypten, og ikke ignorere den. Folket bønfaller nu Gud om at gribe ind på samme måde som i fortiden, selv om de ikke fortjener det; for ingen, hverken konger, stormænd, præster, profeter eller fædre, var tro imod Gud. De stoler nu på Guds nåde og barmhjertighed alene, ikke på sig selv eller deres fædres gerninger, og de beder i håb om, at Gud vil gribe ind på deres vegne.

Til at tænke over

Læs Rom 5,6-8. Hvordan genspejler disse vers det, som israelitterne bad Gud om? Hvilken trøst kan vi finde i det, israelitterne bad om, og det, Paulus skrev til romerne?

Til videre studium

· Ellen White, *Vejen til Kristus*, "Bekendelse", s. 41-46.

I Neh 9,25 talte israelitterne om, hvordan deres forfædre "svælgede i" Guds rige, gode gaver. Grundstammen i dette ord er den samme som navnet "Eden" i Edens have.

Evangeliet handler om genoprettelse, og hvilket bedre symbol kan vi finde end Eden til at repræsentere, hvad vi til sidst skal genoprettes til? Gud udvalgte Israels folk og bragte dem til oldtidens korsveje for at skabe så klart et billede af Eden, man kan få i en syndig verden. Selv efter landflygtigheden og hjemkomsten var potentialet stadigvæk til stede. "Ja, Herren trøster Zion, trøster alle hendes ruiner; han gør hendes ørken som Eden, det øde land som Herrens have" (Es 51,3).

Det er sandt, at folket nød de materielle velsignelser, som Herren havde lovet dem, velsignelser, som, så vidt det var muligt i en syndig verden, mindede om Edens overflod. Og det var i orden. Det var meningen, at de skulle glæde sig over dem. Gud skabte den fysiske verden præcist sådan, at menneskene kunne nyde den, og det gamle Israel, som var velsignet af Gud, nød den også. Deres synd var ikke, at de glædede sig over Guds store godhed, men at de glemte Herren (Ez 23,35), hvis godhed de glædede sig over. Velsignelserne blev et mål i sig selv i stedet for et middel til målet, som var at åbenbare Gud for dem, der boede omkring dem.

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Jesus havde sagt: "Det, som blev sået mellem tidsler, det er ham, der hører ordet, men denne verdens bekymring og rigdommens blændværk kvæler ordet, så det ikke bærer frugt" (Matt 13,22). Hvad mener han med "rigdommens blændværk", og hvilken forbindelse har det til den bekendelsesbøn, som vi studerer i denne uge?**
2. **Tænk over det, vi tror om skabelsen. Læg mærke til, at i bønnen i Neh 9 talte de næsten med det samme om Herren som skaber og opretholder. Hvad siger det om, hvor grundlæggende dette trospunkt er for vores tro?**
3. **Hvordan kan vi, når vi erkender vores naturlige syndighed, samtidigt sikre os, at Satan ikke gør os modløse, så vi helt opgiver vores tro?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs den lange bøn i Nehemias 9 igennem og noter dig
 - Alle de vers, som direkte siger noget om, hvordan Gud er – fx vers 17: "du er en tilgivelsens Gud".
 - Nogle, om ikke alle de udtryk, der fortæller, hvordan folket har været!
- Find evt. andre eksempler fra Bibelen på direkte bekendelse af synd

Klassens aktiviteter

- Lav din/jeres egen bøn, som – måske lidt kortere end bønnen i Neh 9 (!) – fortæller om
 - Hvad Gud har gjort for dig/os
 - Din/jeres reaktion på Gud i tiden, der gik
 - Din/jeres situation og behov i dag

Personligt kristenliv

- Når du tænker på dit personlige Gudsforhold, hvor scorer du højest? I din konstante sorg over synd og dårlig samvittighed, eller i din glæde og taknemmelighed over Guds tilgivelse?

Uddybende spørgsmål

- Hvilken rolle spiller kirkens historie for dig og mig i dag? Gør den nogen forskel for min kristentro?

Forstå det bedre

- Tre af de bøger, som er skrevet under og efter fangenskab i Babylon, indeholder lange bødsbønner. Pudsigt nok finder vi dem alle i det niende kapitel, i henholdsvis Ezra, Nehemias og Daniel. Det er interessant at sammenligne dem med henblik på både ligheder og forskelle. De indeholder alle både historisk tilbageblik og bekendelse af kollektiv synd.
- Men de er forskellige, fordi de er talt i tre vidt forskellige situationer. Daniel beder specifikt Gud om at ikke at tøve med at genrejse Jerusalem og templet, sådan som han er bange for, at det vil ske på grund af den lange tidsprofeti i kapitel 8. Ezras bøn kommer på et tidspunkt, hvor folkets synd mht. blandede ægteskaber netop er blevet kendt for ham, og han er fortvivlet på grund af situationen. Bønnen i Nehemias 9 er en kollektiv bøn udtalt under en vækkelse, der allerede er i fuld gang.

Gud og pagten

Ugens vers

"På grund af alt dette indgår vi skriftligt en overenskomst. Den forseglede skrivelse var underskrevet af vores stormænd, levitter og præster ... Vi vil ikke svigte vor Guds hus" (Neh 10,1.40).

Introduktion

Hvad mener Bibelen, når den taler om pagten? Den nemme forklaring på denne type bibelske pagt er, at det er den lovmæssige oprettelse af et forhold mellem Gud og hans folk. Gud siger: "I er mit folk og jeg er jeres Gud." Ud over dette kan vi finde skriftlige pagter blandt andre folk i oldtidens verden. De var ofte mellem ledere og de vasaler, der var dem underlagt.

Disse pagter blev oprettet, fordi de var gavnlige for begge parter. Lederen ville sørge for folket, og folket ville betale skat. Men pagten med Gud var anderledes. Gud fik egentlig ikke noget ud af den; men alligevel lovede han at overholde den, selv når folket ikke gjorde det. De velsignelser og forbandelser, som var knyttet til pagten, gjorde det muligt for israelitterne at blive klar over, at når det begyndte at gå dårligt for dem, skyldtes det, at de havde brudt pagten.

I denne uge skal vi studere den pagt med Gud, som israelitterne fornyede i Neh 10. Vi skal også mere generelt drøfte historien omkring pagterne i Bibelen og deres betydning.

Ugens tekster

- Neh 10,1-30
- 1 Mos 4,8-19
- Hebr 13,20
- Jos 24
- Neh 10,31-40;
- Hebr 8,1-7

Tanken med pagten

Neh 9,36-10,30

Hvem opretter denne pagt, og hvorfor gør de det?

Selv om det kun var lederne, der underskrev dokumentet, siger teksten tydeligt, at "resten af folket ... gik ind under forbandelseseden om at følge Guds lov" (Neh 10,28-29). Hvad var der ved pagten, der fik alle til at ønske at indgå en aftale med Gud? For at finde svaret bliver vi nødt til at gå helt tilbage til begyndelsen og forstå den bibelske opfattelse af begrebet pagt.

Pagten var vigtig; for den var en del af Guds historie om hans forhold til den faldne menneskehed. Den viste Guds længsel efter et personligt forhold til mennesker. Det gav også mennesker mulighed for at udtrykke deres ønske om at være overgivet til Gud.

Bibelens skabelseshistorie i Første Mosebog 1 og 2 fortæller ikke kun om skabelsen af de første mennesker, men også om deres forhold til Gud og til hinanden. Men synden kom ind i verden og ødelagde alle disse forhold. Synd er skabelsens modsætning og fører til ødelæggelse og død.

Adams slægtstavle ender med at deles, idet Kain vælger det onde (1 Mos 4,8-19) og Set vælger Gud (1 Mos 5,3-24). Kains slægt kulminerer med Lemek (1 Mos 4,17-19), som i det syvende slægtled efter Adam indførte flerkoneri. Vold og hævn på Kains side står i modsætning til trofastheden i Sets slægt. I Sets slægtstavle er den syvende Enok, som i modsætning til Lemek "vandrede med Gud" (1 Mos 5,24) og blev taget op til himlen.

Desværre gik verden mere ind for ondskab end for Gud, og der kom et tidspunkt, hvor antallet af de trofaste var meget lille. Snart ville der måske ikke være flere tilbage, hvorigennem Gud kunne opfylde sit løfte om at sende det lovede afkom for at frelse menneskene. På det tidspunkt greb Gud ind med syndfloden. Men syndfloden stod også i modsætning til skabelsen; den betød en ødelæggelse af liv. Gud ødelagde dog kun det, som menneskene allerede havde ødelagt (1 Mos 6,11-13).

Til at
tænke over

Har du selv personligt oplevet, at syndens ødelæggende kraft er virkelig? Hvilken kraft kan som den eneste modstå synden? Hvordan tilegner vi os denne kraft?

Pagter ned igennem historien

Efter syndfloden begyndte Gud forfra; denne gang med Noa og de mennesker, der kom efter ham. Også med dem ønskede Gud et personligt forhold, og centralt i dette forhold var tanken om en pagt. Bibelen nævner syv væsentlige pagter, som Gud indgik med mennesker:

1. pagt Adam (1 Mos 1-3)
2. pagt Noa (1 Mos 6-9)
3. pagt Abraham (1 Mos 12-1-3)
4. pagt Moses og Israels folk (kendt som pagten på Sinaj eller den mosaiske pagt; 2 Mos 19-24)
5. pagt Pinehas (4 Mos 25,10-13)
6. pagt David (2 Sam 7,5-16)
7. pagt Den nye pagt (Jer 31,31-34)

Læs teksterne herunder. Hvad menes der med "den evige pagt"?

· 1 Mos 9,16 · 1 Mos 17,7 · Es 55,3 · Hebr 13,20

Bibelen bruger udtrykket "evig pagt" 16 gange. Tretten gange bruges udtrykket specifikt om pagten med Abraham, med Israel på Sinaj, og med David. Selv om alle de pagter, der nævnes ovenover, var enestående, havde de alle noget af "den evige pagt" i sig. Ligesom det evige evangelium første gang nævnes i 1 Mos 3,15 og derefter bliver mere og mere åbenbaret ned igennem Bibelen, gælder det for den evige pagt. Hver ny pagt har til hensigt at forklare og uddybe vores forståelse af kærlighedens evige pagt, som åbenbares allertydligst i frelsesplanen. Den gamle og den nye pagt, som de ofte kaldes, indeholder de samme komponenter.

1. **Helligelse:** "Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte" (Jer 31,33; sml. med Hebr 8,10).
2. **Forsoning:** "Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk" (Jer 31,33; Hebr 8,10).
3. **Mission:** "Ingen skal længere belære sin landsmand og sin broder og sige: 'Kend Herren!' For alle kender mig, fra den mindste til den største" (Jer 31,34; Hebr 8,11).
4. **Retfærdiggørelse:** "Jeg tilgiver deres skyld og husker ikke længere på deres synd" (Jer 31,34; Hebr 8,12).

Pagternes opbygning

Bibelforskere er enige om, at bibelske pagter har en typisk opbygning. Dette kan man også se i pagter, der blev indgået blandt oldtidens hittitter. Gud kommunikerede med folket på en måde, som de i deres kultur havde særlige forudsætninger for at forstå.

De pagter, der blev oprettet på det gamle Israels tid, indeholdt følgende elementer: indledning (hvem Gud er), historisk baggrund (tidligere forhold defineres); betingelser eller love; velsignelser og forbandelser; vidner; særlige forhold eller tegn på pagten. Det bør derfor ikke være nogen overraskelse, at Gud benyttede noget lignende i sin kommunikation med sit folk dengang. Han benyttede det, de kendte til.

Hele 5 Mosebog er for eksempel skrevet som en pagt; for Moses indbyder Guds folk til at indgå i et nyt pagtsforhold med deres Gud. Den udtrykker pagten på følgende måder: (1) Indledning (5 Mos 1,1-5); (2) historisk baggrund (5 Mos 1,6-4,43); (3) betingelser eller love (5 Mos 4,44-26,19); (4) velsignelser og forbandelser (5 Mos 27-30); (5) vidner (5 Mos 30,19); og til sidst særlige forhold eller bestemmelser (5 Mos 31,9-13).

Jos 24

Hvordan finder vi den samme pagtsopbygning i dette kapitel?

Det samme er tilfældet med fornyelsen af pagten under Josva. Først er der en indledning, hvor Gud præsenterer sig som "Herren, Israels Gud" (Jos 24,2). Dernæst følger en lang historisk beskrivelse, hvor Josva minder folket om, hvad Gud har gjort for dem i fortiden (Jos 24,3-13). Efter denne historiske baggrund specificeres betingelser eller love (Jos 24,14-15. 23), velsignelser og forbandelser omtales (Jos 24,19-20), vidner nævnes (Jos 24,22.27) og særlige tegn på pagten omtales (Jos 24,25-26). I dette tilfælde blev denne grundlæggende type på en pagt brugt for at kommunikere med Israel og vise dem, ikke kun Guds ledelse i deres fortid, men også, hvad der blev krævet af dem for at overholde deres del af pagten.

Til at
tænke over

Læs Jos 24,15. Hvilket princip ser vi her, som vi selv kan benytte i dag?

Løfter

Neh 10,31-40

Hvilke fire ting lovede israelitterne at gøre som en del af den fornyede pagt?

Folket lovede følgende:

1. Ingen blandede ægteskaber (intet ægteskab med en person, som kunne lede en til afgudsdyrkelse).
2. Ægte sabbatsfejring (ingen distraktioner gennem handel).
3. Eftergivelse af gæld og fejring af sabbatsåret for at hjælpe de fattige og give dem frihed.
4. Økonomisk støtte til templet, dets tjenester og personale ved at bringe førstegrøde, de førstefødte og tiende, og dermed sikre, at sand gudstjeneste kunne blive ved.

De tre første løfter havde at gøre med forholdet til andre (ægteskab og eftergivelse af gæld) og til Gud (sabbatten). Det sidste løfte (Neh 10,33-40) handlede om tempelanordningerne.

Det var forsamlingens hensigt at vise, at de gik ind for pagten og derfor ville iværksætte praktiske forordninger, som kunne opbygge deres forhold til Gud og til andre. Selv om de ikke altid overholdt pagten fuldkomment, forstod de, at rigtige vaner og skikke ville have indflydelse på fremtiden. Hvis Israel som nation skulle gå den rette vej, var de nødt til at indføre skikke og vaner, som ville hjælpe dem til at nå målet. Hvis de ønskede at have et nært forhold til Gud, var det at gøre sabbatten betydningsfuld og vedligeholde templet og dets tjeneste skridt i den rigtige retning.

Desværre overholdt de ikke deres løfter særlig godt. Det ser vi i de sidste kapitler i Nehemias' Bog. Men selv om ikke alle holdt deres løfter, gjorde nogle eller mange af dem det. Med Guds hjælp og ved at fokusere på ham kan vi udvikle de rette vaner og holde os på den rette vej.

Til at tænke over

"Gennem den rette brug af viljen kan der foretages en fuldstændig ændring af dit liv. Ved at give din vilje til Kristus forener du dig med den magt, som står over alle magter og myndigheder. Du vil få styrke fra oven til at holde dig på sikker kurs, og på denne måde vil du gennem stadig overgivelse til Gud være i stand til at leve det nye liv, troens liv." (Ellen White, *Steps to Christ*, p. 47).

Templet

Neh 10,33-40

Se på teksten igen. Hvorfor var tjenesterne i templet så vigtige for israelitterne, sådan som det fremgår af udtalelsen: "Vi vil ikke svigte vor Guds hus". Hvorfor var templet så vigtigt for deres tro som et hele? Se også Hebr 8,1-7.

Israelitterne lovede at tage vare på templet. Selv om de var en lille gruppe, som økonomisk var undertrykket af kongerne, besluttede de, at det var nødvendigt at give af det lidt, de havde, så templet kunne blomstre og ikke kun lige overleve. De valgte derfor at give en tredjedel sekel om året til tjenesten i templet i stedet for kun, når der foregik en folketælling, som loven påbød. Folket så behovet for at gå længere end det, der var krævet. Derudover blev de enige om at kaste lod mellem forskellige familier om, hvem der skulle sørge for brændet til alteret. De indså, at uden organisation ville tjenesterne gradvist ophøre.

Førstegrøden, de førstefødte, tiende og gaver var sider ved templetjenesten, som sørgede for præsternes og levitternes tjeneste. En tiendedel af alt skulle gå til levitterne. De førstefødte blev frikøbt med penge, som blev lagt til det, som levitterne modtog. Men en tiendedel af levitternes tiende gik til præsterne.

Templet tjente som Israels folks pulsslag. Det stod så centralt i deres tro, at den største tragedie skete, da Nebukadnesar rev templet ned og førte de hellige kar til Babylon.

Når templet blev styret godt, gav det nationen et levende, åndeligt liv. Det pegede folket hen til den endelige løsning på syndens problem, som blev illustreret ved, at et lam døde. Da Jesus døde på korset, blev den løsning virkeliggjort (Rom 5,5-10). Gennem den årlige fejring af den store forsoningsdag lærte folket også, at Gud har en plan, hvor synd og ondskab for altid bliver fjernet. Templet havde med andre ord til hensigt at åbenbare hele frelsesplanen for folket. De lærdomme, vi kan få ved at studere tjenesterne i helligdommen, er enorme og nødvendige for at give os et større billede af Guds karakter og en større forståelse af frelsesplanen.

Til at
tænke over

"For Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, og af dem er jeg den største" (1 Tim 1,15). Hvori bestod Paulus' håb, og hvordan kan det også blive vores?

Til videre studium

· Ellen White, *Vejen til Kristus*, "Overgivelse", s. 47-53.

"Tjenesten i den jordiske helligdom bestod af to afdelinger; præsterne gjorde dagligt tjeneste i det hellige, mens ypperstepræsten én gang om året udførte en særlig forsoningstjeneste i det allerhelligste for at rense helligdommen. Dag for dag førte den angrende synder sit offer hen til tabernaklets dør, lagde sin hånd på offerdyrets hoved, bekendte sine synder og overførte dem billedligt fra sig selv til det uskyldige dyr. Derefter blev dyret slagtet. Hebræerbrevets forfatter siger: 'Der finder ingen tilgivelse sted, uden at der udgydes blod.' 'For kødets liv er i blodet' (3 Mos 17,11). Overtrædelse af Guds lov krævede synderens liv. Blodet, der repræsenterede synderens forspildte liv, blev af præsten båret ind i helligdommen og stænket foran det forhæng, bag hvilket arken, der indeholdt den lov, som synderen havde overtrådt, befandt sig. Ved denne ceremoni blev synden billedligt overført til helligdommen ved hjælp af blodet. I nogle tilfælde blev blodet ikke bragt ind i det Hellige; men kødet skulle da spises af præsten, sådan som Moses havde befalet Arons sønner, da han sagde: 'Det har han givet jer, for at I skal tage menighedens skyld bort' (3 Mos 10,17). Begge disse ceremonier symboliserede syndens overførelse fra den angrende til helligdommen" (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 337).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Tænk over de løfter, du har givet, men har brudt på trods af, hvor alvorligt og oprigtigt du havde til hensigt at holde dem. Hvad har du lært af disse erfaringer, som måske kan hjælpe dig til ikke igen at gøre noget tilsvarende?**
- 2. En pagt er et retsligt oprettet forhold. Vi har brudt dette forhold til Gud, men han er altid trofast over for sin del af aftalen, også når vi ikke holder vores del af den. Hvordan kan denne forståelse af Guds godhed og trofasthed drage mennesker nærmere til Gud og hjælpe os til at leve, som vi burde?**
- 3. Tænk over, hvor mange gange du har svigtet Gud og brudt løfter, som vi har fået under "den nye pagt" (se Luk 22,20; Hebr 8,13; 9,15). Hvorfor er det så vigtigt at forstå frelsesplanen og det løfte om tilgivelse, som vi har på grund af Jesu offer og hans blod, som beseglede den nye pagt for os?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Find i Bibelen nogle af de løfter, som Gud har givet som en del af sin pagt med sit folk!
 - Er der forskel på, hvad Gud lovede Israel som folk i Det Gamle Testamente, og hvad han har lovet kirken?
- Hvilken garanti giver Bibelen for, at løfterne virkeliggøres?
 - Hvad skal der til for at ratificere Guds pagt?

Personligt kristenliv

- Har du givet Gud nogle løfter? Hvordan er det gået/går det med at overholde dem?

Mødet med dagligdagen

- Er der områder i livet, hvor du på en eller anden måde er kontraktmæssigt forpligtet? Er du blevet præcist informeret om dine rettigheder og dine pligter?
- Har du, uden at de er juridisk bindende, givet andre mennesker nogle løfter? Hvorfor siger vismanden, at "det er bedre, at du ikke aflægger løfte, end at du gør det og ikke indfrier det" (Præd 5,5).

Uddybende spørgsmål

- Drøft hvilke former for juridisk bindende pagter eller aftaler, der skabes i dag, politisk, socialt etc.
 - Hvori ligner de pagterne fra Bibelens tid? Hvilke forskelle ser du?
- Hvordan betragter du dine sociale forpligtelser og aftaler?
 - Gør du lige, hvad der er nødvendigt, eller sker det, at du udfører langt mere end påkrævet eller forventet?
 - Er et ægteskab eller et venskab en kontrakt? Drøft evt. ligheder og forskelle.
- Hvorfor kunne tjenesten i den himmelske helligdom først juridisk sættes i gang efter Jesu død på korset?

9

Prøvelser, modgang og lister

Ugens vers

"Resten af folket, præsterne, levitterne, portvagterne, sangerne, tempeltrællene og alle, der havde skilt sig ud fra de fremmede folk og holdt sig til Guds lov, tillige med deres hustruer, sønner og døtre, alle, der var i stand til at forstå, sluttede sig til deres fornemme landsmænd og gik ind under forbandelseseden om at følge Guds lov, som blev givet ved Guds tjener Moses, og omhyggeligt at holde alle Herrens, vor Herres, befalinger, retsregler og love" (Neh 10,29-30).

Introduktion

Ofte springer vi over slægtstavler og lange lister i Bibelen. Men der er en grund til, at Gud har taget dem med. Bibelens herre er en detaljernes Gud. Han lægger mærke til de små ting, og det forsikrer os om, at vi aldrig er glemt af ham.

Disse få eksempler på slægtstavler fortæller os, at Gud ved alt om vores familier. Og listerne over forskellige ting fortæller os, at Gud har omsorg for selv de mindste ting, som andre måske regner for ubetydelige. Jesus sagde, at Gud har omsorg for spurvene og til og med tæller vores hovedhår: "Sælges ikke fem spurve for to skilling? Og ikke én af dem er glemt af Gud. Ja, selv alle jeres hovedhår er talt. Frygt ikke, I er mere værd end mange spurve" (Luk 12,6-7). Den Gud, som er interesseret i sådanne detaljer, har også omsorg for os, og han kender også detaljerne i alt det, der bekymrer os.

Vi kan derfor have tillid, opøve tiltro og hvile i forvisningen om, at Gud bryder sig om alt i vores tilværelse. Dette bør være en stor trøst for os; men det bør også fortælle os, at vi skal være påpasselige med alle sider af vores liv.

Ugens tekster

- Ezra 1,9-11
- Dan 1,1-2
- Dan 5
- 5 Mos 30,1-6
- Ezra 8,1-23
- Neh 11,1-2
- Neh 12,1-26

Historiens Gud

Ezra 1,9-11
Dan 1,1-2

Hvordan hjælper teksten fra Daniels Bog os til at forstå, hvad Ezra henviste til?

Læg mærke til, at der er mange detaljer i Ezras Bog, mens Daniel giver os en bredere oversigt. Samlet viser disse vers, at Gud styrer det hele.

"Nationernes historie taler til os i dag. Gud har tildelt hver eneste nation og hvert enkelt menneske en plads i sin store plan. I dag bliver både mennesker og nationer prøvet med det lod, som han, der aldrig tager fejl, holder i sin hånd. Alle afgør selv deres skæbne, og Gud holder kontrol med alt for at gennemføre sin vilje" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 259).

Daniel 5

Hvad lærer dette kapitel os om dommen over Belshassar?

Babylon faldt i oktober 539 f.Kr., da Kyros, den medisk-persiske hærs konge, indtog landet. Belshassar, som fejlagtigt stolede på sin medgang, luksus og berømmelse, var så arrogant, at han havde arrangeret en vild fest den aften, som endte med, at han blev dræbt. Den guddommelige hånd skrev på paladsets væg, at hans dage var talte og var nået til deres afslutning. Til trods for, at han kendte historien om den store kong Nebukadnesars skæbne og omvendelse, havde han ikke lært sin lektie. Det er altid tragisk, når vi ikke lytter til Guds advarsler og ikke følger hans anvisninger.

Profeten Daniel var der hele tiden, men han var blevet ignoreret. Når vi mister fornemmelsen af Guds hellighed og hans nærvær i livet, går vi ind på en sti, der er fyldt med vanskeligheder, problemer og tragedier, og som til sidst ender med død.

Til at
tænke over

Efter at have genfortalt beretningen om Nebukadnesar for kongen, sagde Daniel: "Men du, hans søn Belshassar, har ikke ydmyget dit hjerte, selv om du vidste alt dette" (Dan 5,22). Hvordan kan vi sikre os, at vi i vores sammenhæng ikke begår den samme form for fejl, som Belshassar begik? Hvorfor bør korsets virkelighed altid gøre os ydmyge over for Gud?

I deres byer

Kig listerne i Ezra 2 og Neh 7 igennem. Hvad lægger du mærke til?

Gentagelsen i Neh 7 af Ezra 2 – listen over dem, som vendte tilbage fra fangenskab i Babylon sammen med Zerubbabel og Jeshua – er bevidst. Disse lister kan synes kedelige for os, men de er der med en bestemt hensigt. De viser os, at Gud er interesseret i detaljer, som vi måske ikke synes er vigtige.

Jerusalems mur var nu færdigbygget, og det er med vilje, at den bibelske tekst ønsker at vise, at den første generation af hjemvendte, Ezras og Nehemias' generation, alle gjorde en indsats for at afslutte dette arbejde, selv om det var Gud alene, der gav dem denne sejr. Den nuværende generation byggede på den tidligere generations indsats, selv om opgaven var besværlig, fuld af forhindringer og ikke gennemført så hurtigt, som de ønskede.

Ezras og Nehemias ledelse var værdsat, men folket gjorde også en indsats. Hver gruppe tog del i forskellige opgaver, som blev udført på forskellige tidspunkter, men resultatet var imponerende. Begyndelsen (Ezra 2) kædes sammen med afslutningen (Neh 7), og ikke alene blev det andet tempel bygget, men Jerusalem blev også genopbygget og veletableret.

Neh 7,72

Hvad fortæller det os om, hvor vellykkede de var i deres ønske om at gøre Guds vilje?

"Israelitter bosatte sig i deres byer."

Hele hjemkomsten og genopbygningen var på mange måder fantastisk. Et folk, som mange år tidligere fik deres by lagt øde, deres tempel ødelagt og deres land udplyndret, var nu vendt tilbage til det samme land og den samme by og genopbyggede det hele, også templet. Det må have virket som et mirakel både for dem selv og for de omkringboende folk. Men det hele skete som en opfyldelse af Guds vilje og hans løfter.

Til at tænke over

Er der ting i dit liv lige nu, som synes håbløse, men hvor du alligevel stoler på, at Gud vil hjælpe dig igennem?

Hvor er præsterne?

Som vi så i går er der ingen tvivl om, at det var en fantastisk opfyldelse af profetierne, som bragte jøderne hjem fra Babylon.

Men som med alt andet, der involverer mennesker, var der problemer. Et af de store problemer var, at på trods af de mange fantastiske løfter om genoprettelse efter landflygtigheden, ønskede mange af jøderne ikke at vende tilbage til deres forfædres land. De foretrak at forblive i Babylon.

Hvordan kunne det være?

Ezra 8,1-15

Læg specielt mærke til vers 15. Hvad var den store bekymring, og hvorfor var det et problem for dem, som ønskede at genopbygge nationen Israel i deres tidligere hjemland?

Kendsgerningen var, at en del jøder i Babylon, deriblandt nogle levitter, ikke ønskede at vende tilbage. Det kan skyldes mange ting. Mange af dem var født og opvokset i det nye land. Det var det eneste, de kendte til. Mange har måske ikke ønsket at foretage den lange og utvivlsomt farlige rejse tilbage til et land, de aldrig havde kendt. Men vi ved, at de i sidste ende på trods af udfordringerne bragte nok levitter med til at udføre tjenesten i templet (se torsdags-afsnittet).

"På dette tidspunkt havde de jøder, der var tilbage som landflygtige i landet, været der i næsten halvandet hundrede år. Udgravninger i Nippur har bragt et stort antal dokumenter for dagen, som viser, at der boede mange velstående jøder i Mesopotamien under Artaxerxes' styre. Det kan derfor have været en vanskelig opgave for Ezra og hans medhjælpere at overbevise så mange, som gjorde det, til at vende tilbage sammen med ham. Disse hjemvendte kolonister kunne kun forvente et hårdt pionerarbejde i det gamle hjemland med langt færre bekvemmeligheder end i Babylon. I lyset af disse overvejelser er det overraskende, at det lykkedes for Ezra at overtale næsten 2000 familier til at tilslutte sig deres brødre i det gamle hjemland" (*The SDA Bible Commentary*, 3. bind, s. 376).

Til at tænke over

"Igennem mange trængsler skal vi gå ind i Guds rige" (ApG 14,22). Hvad siger det om, at prøvelser og vanskeligheder vil være en del af deres liv, som trofast ønsker at tjene Gud?

"Ydmyge os for vor Gud"

5 Mos 30,1-6

Hvilket løfte blev givet til jødefolket? Hvad må dette løfte sammen med mange andre som det, have betydet for mænd som Ezra og Nehemias?

Ezra og Nehemias kendte profetierne. De vidste, at Gud ville bringe folket hjem fra fangenskab. I Neh 9 så vi, at de forstod deres historie og årsagerne til deres vanskeligheder. Men samtidigt kendte de til Guds nåde og ledelse, på trods af deres synd.

De havde altså tillid til Gud og til, at han ville sørge for, at deres hjemkomst fra landflygtigheden ville blive en succes. Men disse løfter betød ikke, at de undervejs undgik udfordringer. En stor del af dette kvartal har vi set på de prøvelser og vanskeligheder, de mødte, selv når Guds løfter gik i opfyldelse.

Ezra 8,15-23

Hvori bestod udfordringen her, og hvordan reagerede de på den?

På trods af løfterne vidste Ezra, hvor farlig rejsen var. At faste og ydmyge sig for Gud var deres måde at erkende, hvor afhængige de var af Gud, for at det hele skulle lykkes. På dette tidspunkt, med så mange farer foran dem, havde tanken om at bede kongen om hjælp og beskyttelse i det mindste strejft Ezra. Men i modsætning til Nehemias, som senere havde en eskorte fra kongen til at beskytte sig (Neh 2,9), endte Ezra med ikke at bede kongen om det. Han følte åbenbart, at det ville have vanæret Gud, hvis han havde gjort det, for han havde allerede sagt til kongen: "Vor Guds hånd hviler beskyttende over alle, der søger ham; men hans mægtige vrede er over alle, der svigter ham" (Ezra 8,22). Denne gang gik det godt for dem, for senere skrev Ezra, at Gud havde beskyttet dem, og at de nåede sikkert frem (Ezra 8,31).

Til at tænke over

Selvfølger skal vi stole på Gud i alle ting. Men findes der situationer, hvor vi også kan søge hjælp selv hos nogen, som ikke deler vores tro? Hvorfor er det ikke forkert, men måske til og med det rigtige at gøre?

I den hellige by

Neh 11,1-2

Hvad sker der i disse vers? Hvorfor var de nødt til at kaste lod om, hvem der skulle bo i Jerusalem i modsætning til i andre byer?

Hvad fortæller Neh 11 os? Det var nødvendigt at finde nye beboere til Jerusalem blandt de nyligt ankomne, som kom tilbage til landet efter deres landflygtighed.

Det var tilsyneladende lettere at bo på landet end i byen. Folk havde deres egen jord, som de havde arvet fra deres forfædre. At opgive den for at bo i Jerusalem var et stort offer, og mange kunne med rette føle, at de blev rykket op med rode, hvis de gjorde det. Tilværelsen ville byde på nye udfordringer, og et liv på landet er anderledes end et liv i byen. Det er altid svært at flytte til et nyt og ukendt sted.

Hvor vanskeligt er det at flytte til en ny by eller et nyt land, hvor der er behov for at forkynde evangeliet? Mission i storbyerne kræver villighed til at påtage sig nye oplevelser og vanskeligheder.

"Vores arbejdere når ikke ud, som de burde. Vores ledere er ikke vågne over for det arbejde, som skal udføres. Når jeg tænker på de store byer, hvor så lidt er blevet gjort, hvor der er så mange tusinde, som skal advares om Frelserens snarlige komme, føler jeg et intenst ønske om at se mænd og kvinder, som med Helligåndens kraft og fyldt med Kristi kærlighed til døende mennesker, går i gang med arbejdet" (Ellen White, *Testimonies for the Church*, 7. bind, s. 40).

Neh 12,1-26
Neh 12,27-47

Hvorfor nævnes den lange liste over præster og levitter? Hvilken forbindelse er der mellem dem og beskrivelsen af indvielsen af Jerusalems mur, som omtales i den anden halvdel af det samme kapitel?

Gud ønsker, at ting skal gøres ordentligt. Der er brug for mennesker, der er pligttro og helligede, før store ting kan opnås. Disse præstefamilier hjalp Nehemias med at bygge murene, så de i tryghed kunne tilbede den levende Gud i templet uden indblanding udefra. Mure var vigtige som beskyttelse, men uden pligttro præster ville den sande tilbedelse stå i fare. Derfor havde alle i deres forskellige funktioner en rolle at spille.

Til videre studium

· Ellen White, *Vejen til Kristus*, "En forandret karakter", s. 62-72.

"Der er dem, som har kendt til Kristi nådige kærlighed, og som virkelig ønsker at blive Guds børn, men alligevel indser, at deres karakter ikke er perfekt, deres liv er fyldt med fejl, og de tvivler på, om deres hjerter er blevet fornyet af Helligånden. Til disse vil jeg sige: Træk jer ikke tilbage i fortvivlelse. Vi bliver ofte nødt til at bøje os ned og græde ved Jesu fødder på grund af vores fejl og mangler, men vi skal ikke blive modløse. Selvom vi er blevet besejret af fjenden, bliver vi ikke kastet bort, forladt og afvist af Gud. Nej, Kristus er ved Guds højre hånd, og han går også i forbøn for os ... Han ønsker at gendindsætte dig hos sig og se sin renhed og hellighed genspejlet i dig. Hvis du blot ville overgive dig til ham, vil han, som har begyndt den gode gerning i dig, også fuldende den indtil Jesu Kristi komme. Bed mere oprigtigt; tro mere fuldstændigt. Efterhånden som vi indser, at vi ikke kan stole på vores egen kraft, så lad os stole på vores frelsers magt og lad os prise ham, som er vores kilde til velbefindende" (Ellen White, *Vejen til Kristus*, s. 71-72).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Tænk på Daniel kapitel 2, og hvordan Daniel for mange tusinde år siden så nøjagtigt forudsagde verdensrigers fremkomst og fald og også med stor nøjagtighed beskrev det moderne Europas uenighed. Hvordan kan vi finde hjælp og styrke i den profeti, som så stærkt viser os, at selv midt i denne verdens kaos kender Gud alt det, der sker, og har til og med forudsagt det?**
- 2. Gud ved alt om os. Det er en stor trøst og giver os vished om, at han har omsorg for os. "Men nu siger Herren, han som skabte dig, Jakob, han som dannede dig, Israel: Frygt ikke, for jeg har løskøbt dig, jeg kalder dig ved navn, du er min" (Es 43,1). Hvordan kan du forsikre andre om Guds nærvær og omsorg, når de oplever følelsesmæssige, medmenneskelige, sociale eller økonomiske kriser?**
- 3. Tænk mere over temaet i onsdagsafsnittet, hvor Ezra ikke ønskede at bede kongen om hjælp, fordi han var bange for, at det ville få hans udtalelse om Guds beskyttelse til at virke tom. Vi ved fx, at Gud kan helbrede. Betyder det, at vi mangler tro, hvis vi opsøger en læge, når vi er syge? Drøft dette i klassen.**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs Ezra 8,21-23 igen.
 - Kan du finde andre eksempler fra Skriften, hvor bøn og faste er nøje knyttet sammen?
 - Hvad er hensigten med faste i denne forbindelse?
- Læs sammen Åb 14,8 og 18,1-4.
 - Drøft nogle af grundene til, at nogle mennesker fristes til at blive i Babylon i stedet for at vende hjem til Jerusalem!

Uddybende spørgsmål

- Samfundet i dag er præget af mobilitet som aldrig før. Prøv i klassen at undersøge følgende spørgsmål:
 - Hvor mange af jer bor i nærheden af det sted, hvor I voksede op?
 - Hvor ofte har I flyttet i livet, og hvor langt er I rejst omkring?
 - Hvordan har jeres evt. flytteoplevelser været?
 - Hvilken betydning har de haft for jeres personlighed, medmenneskelige forhold og menighedsforhold?
 - Hvor let har det været at danne nye venskaber?
- Tænk over menighedens mission. Mennesker er særligt sårbare, men også særligt åbne under livets overgangssituationer. Sådanne opstår i forbindelse med afgørende skilleveje i livet, fx overgangen til at blive voksen, at blive gift, få det første barn, skilsmisse, nyt job/fyring, alvorlig sygdom, flytning til en anden by, et andet land, overgang til pension osv.
 - Kender du mennesker, som for nylig er flyttet nærmere din kirke, og som måske har brug for en hjælpende hånd eller en invitation til et nyt fællesskab?
 - Fx unge studerende, der er ankommet til en uddannelsesinstitution.

Mødet med dagligdagen

- Er du/I opmærksom på mennesker, som befinder sig i overgangssituationer og har brug for en opmuntring eller en hjælpende hånd?
- Slægtsforskning er blevet populært. Driver nogen i din familie slægtsforskning? Del evt. jeres historier i klassen!
 - Hvad gør slægtsforskning interessant for os? Hvorfor gør vi det?

Tilbedelse af Herren

Ugens vers

"De stemte i med lovprisning og tak til Herren: 'Han er god, hans trofasthed mod Israel varer til evig tid!' Og hele folket brød ud i høje jubelråb og lovryste Herren, fordi grunden var lagt til Herrens tempel" (Ezra 3,11).

Introduktion

Denne uges bibelvers giver os indsigt i, hvordan israelitterne tilbad Gud, og hvordan deres tak til Gud strømmede over i lovprisning af ham. I 515 f.Kr. fejrede de indvielsen af det nye tempel (Ezra 6,15-18), og ca. 60 år senere fejrede de indvielsen af Jerusalems færdigbyggede mure (Neh 6,15-7,3; 12,27-13,31).

Efter slægtstavlerne i Neh 11 og 12 går forfatteren videre til folkets fejring af indvielsen af bymuren. Det var almindeligt for folket at foretage sådanne indvielser til Gud: af templet, af bymuren og til og med af huse og offentlige bygninger. En indvielse blev nøje forberedt og indbefattede sang, musik, fest, ofringer, lovprisning, glæde og en renselse af folket. David indførte skikken med at bringe ofre i forbindelse med en indvielse, og Israels ledere fulgte denne skik lige fra Salomo, da han førte arken ind i templet (1 Kong 8,5).

I denne uge skal vi se på, hvordan de tilbad Herren på denne tid og opdage ting, som vi kan anvende i dag, når vi tilbeder den samme Herre.

Ugens tekster

- Neh 12,27-47
- 1 Krøn 25,6-8
- 1 Joh 1,7-9
- Joh 1,29.36
- 1 Kor 5,7
- Hebr 9,1-11

At synge Herrens sange

Neh 12,27-29

Læg mærke til nogle af de nøgleord, som viser, hvordan deres tilbedelse og lovprisning var. Hvordan vil du beskrive den?

Israels folk havde indviet en bestemt gruppe af levitterne til at være sangere og musikere ved tempeltjenesten. Gud ledte denne praksis og gav undervisning om gudstjenesteordningen. Tilbedelsen i templet skulle være smuk og professionelt udført.

Kong David havde organiseret gudstjenesterne i templet til et mere kunstfærdigt og flot system end tidligere. Asafs efterfølgere, som David havde sat til at lede tilbedelsen i templet, var stadigvæk udvalgt som dem, der "sang under tjenesten i Guds hus" (Neh 11,22).

1 Krøn 25,6-8

Hvad lærer denne tekst os om musikens centrale og vigtige rolle i Israels gudstjeneste og i deres "sang for Herren"?

Sangerne var levitter og derfor officielt sat til at tjene i templet. De blev altså betalt for at sørge for musik i templet. Under kong Davids styre blev der oprettet et komplet musikakademi, som kongen holdt opsyn med. Der var lærere og elever, unge og ældre, som på skift arbejdede med at sørge for musik i templet. Nogle spillede på instrumenter, andre sang, og andre igen passede instrumenterne og de kapper, som blev brugt under gudstjenesterne. Hvad var hensigten med en så professionel organisering? Det havde til hensigt at udvikle talenter og give en vision af høj kvalitet i forbindelse med gudstjenesten. Vi må altid stræbe efter høj kvalitet i det, der foregår under vores gudstjeneste. Lovprisning må komme fra hjertet og udtrykkes på den bedste måde, så folk bliver åndeligt opløftet. Vi må tage for givet, at de musikere og sangere, som gjorde tjeneste i templet, var blevet nøje udvalgt til at lede gudstjenesterne.

Til at tænke over

Hvordan har du oplevet glæde ved tilbedelse gennem musik? Hvor stor betydning har det for dig?

Renselse

Efter Bibelens omtale af indvielsen af bymuren og samlingen af sangerne, taler det næste vers, Neh 12,30, om renselse. "Præsterne og levitterne rensede sig, og de rensede folket, portene og muren." Det hebraiske grundord for "rense" er thr betyder "at være ren". Det benyttes i mange forskellige sammenhænge i Det Gamle Testamente, også i betydningen at stå moralsk ren for Gud.

"Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, har vi fællesskab med hinanden, og Jesu, hans søns, blod renses os for al synd. Hvis vi siger, at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os. Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renses os for al uretfærdighed" (1 Joh 1,7-9).

Hvad lærer denne tekst om 1) den menneskelige natur, 2) Guds tilgivelse, og 3) Guds kraft i vores liv?

Templet og dets tjeneste var vigtige dele af det gamle Israels religion. Men templet og dets tjeneste var et middel til et mål, ikke et mål i sig selv. Og dette mål var selvfølgelig at lede folket til et frelsende forhold til pagtens Gud, Herren Jesus Kristus, og at opleve hans rensende kraft i deres liv. Det er kundskaben om, hvad Gud har gjort, hvad Herren har frelst os fra, som leder os til at elske ham og tilbede ham. Det er en af grundene til, at israelitterne i Det Gamle Testamente igen og igen fortalte om, hvad Gud havde gjort for dem i fortiden. Det hjalp dem til at kende Guds godhed og kærlighed, som stod centralt i den glæde og taknemlighed, som skulle gennemsyre deres tilbedelsesoplevelser.

For os i dag bør oplevelsen og påskønnelsen af syndstilgivelse skabe taknemlighed til Gud og en følelse af håb og glæde. Da bliver det let at prise Gud og udtrykke vores påskønnelse af hans karakters skønhed. Og den største åbenbaring af Guds karakter ser vi i Jesus på korset, hvor han bar straffen for vores synd, så vi ikke selv behøver at blive straffet.

Uanset hvilke synder du har begået i fortiden, eller hvordan din nuværende karakter er, kan du lige nu få fuldkommen tilgivelse ved at komme til korset. Hvorfor ikke tage imod den tilgivelse, som Jesus tilbyder dig?

Til at tænke over

To store takkekor

Neh 12,31-42

Hvorfor spillede musik en så stor rolle ved denne fejring?

Som en del af gudstjenesten i denne situation gik to takkekor, som Nehemias havde oprettet, rundt om Jerusalem og sang, mens der blev spillet på musikinstrumenter. De startede på samme sted, men delte sig derefter, og gik i hver sin retning rundt ovenpå bymuren. Den ene gruppe blev ledet af Ezra, som gik i spidsen, og Nehemias gik sidst i den anden gruppe. De to kor mødtes igen ved Vagtporten, hvorfra de gik ind i templet. Præster, der blæste i trompeter, fulgte hver gruppe i optøget. Da de to kor var kommet ind i templet, stillede de sig op over for hinanden. Både optøget og gudstjenesten var meget velorganiseret.

For at kunne besvare spørgsmålet om, hvorfor musik spiller en så stor rolle i fejringen og gudstjenesten, må vi se på dens betydning i forbindelse med templet. Musik i templet var ikke en koncert, som folk kom for at nyde, som når vi går for at lytte til Beethovens 4. symfoni i en koncertsal. Mens musikerne sang og spillede, bøjede folket sig i bøn. Det var en del af deres tilbedelse.

Den centrale handling i templet og gudstjenesten handlede om ofringer, som i sig selv er en temmelig ubehagelig handling. De skar trods alt halsen over på uskyldige dyr! Udover at løfte folkets tanker mod himlen var den smukke musik med til at gøre hele tilbedelsesoplevelsen mere tiltalende for dem.

2 Mos 15,1-2
2 Krøn 20,21-22
Åb 15,2-4

Find situationer i Bibelen, hvor musik var en vigtig del af tilbedelsen. Læg specielt mærke til disse tekster.

Både på jorden og i himlen er musik en del af tilbedelse og gudstjeneste. Bemærk i teksterne nævnt ovenover, at sangene handler om, hvad Herren har gjort for sit folk, deriblandt også at give dem sejr "over dyret"; for hvordan kunne de opnå den sejr uden Guds hjælp? Sangene udtrykker lovprisning af Gud for hans frelsende gerninger.

Til at
tænke over

Nævn nogle af de ting, Gud har gjort for dig, som giver dig god grund til at synge lovsange til ham?

Ofringer som en del af gudstjenesten

Neh 12,43

Hvad var særlige ved, at de bragte "store slagtofre" som en del af deres tilbedelsesfejring?

Ofringer var den vigtigste del af tilbedelsen på templets tid. Der blev brugt mange forskellige ofre, enten for løftet om tilgivelse eller for at udtrykke glæde over fællesskabet og tak til Gud. Ofringerne gav tilbedelsen indhold, idet de mindede de tilbedende om, hvem og hvordan den sande Gud er. De pegede hen til det lovede afkom, Messias, som skulle ofre sit liv for dem, nemlig Guds lam.

Joh 1,29.36
1 Kor 5,7
Åb 5,6.12-13

Hvad siger disse vers om, hvad ofringerne egentlig pegede hen til? Hvis det gamle Israel kunne glæde sig over et dødt husdyr, en død, som kun kunne åbenbare en lille del af sandheden, hvor meget mere grund har vi da ikke til at fryde og glæde os?

Læg også mærke til, hvor mange gange tanken om glæde og fryd beskrives blot i Neh 12,43. Midt i deres ærbødighed og måske også den frygt, som de oplevede under deres gudstjeneste – slagtningen af et dyr for deres synder var trods alt en alvorlig handling – var der også stor glæde og lovpris. Når vi kommer frem for Gud, bør det ske med ærefrygt og ærbødighed sammen med lovprisning. Salme 95 viser, at sand tilbedelse indbefatter opfordringen til at synge, råbe med glæde og spille musik for at fejre Gud (Sl 95,1) i tillæg til at bøje sig og knæle for Herren (Sl 95,6). Det er vigtigt at finde en balance mellem glæde og ærefrygt, når vi tilbeder og lovpriser vores skaber.

Til at tænke over

Hvilke følelser stiger op i os, når vi tænker over, at han, som skabte alt (se Joh 1,1-3), hang på korset, hvor han døde for sine skabningers synd? Hvilken rolle kan og bør glæde spille, når vi tænker på korset?

Præsterne og levitternes del i gudstjenesten

Neh 12,44-47

Hvorfor glædede Juda sig "over præsterne og levitterne, som forrettede tjeneste"? Hvorfor var de vigtige?

Hebr 9,1-11

Hvad symboliserede det arbejde, som præsterne (som var levitter) udførte?

"Kristi forbøn for mennesker i den himmelske helligdom har lige så stor betydning for frelsesplanen som hans død på korset. Ved sin død påbegyndte han den gerning, som han efter sin opstandelse steg op for at fuldende i himlen. I troen må vi gå ind bag forhængen, 'hvor Jesus gik ind som en forløber for os' (Hebr 6,20)" (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 393).

Igen må vi huske, at selv om menneskene den gang ikke havde det samme lys, som vi har i dag, forstod de nok til at vide, hvorfor det arbejde, som levitterne som de eneste udførte i templet, var så vigtigt. De glædede sig over, at Guds gerning blev udført gennem dem.

Folket havde tilbragt tid med at læse Guds ord, bede, tilbede og på ny indvie sig til ham. Midt i alt dette indså de, at tjenesten i templet var blevet forsømt og havde brug for at blive genoprettet. Da dette var sket, glædede folket sig over det vigtige arbejde, som levitterne skulle udføre på folkets vegne. Gud gjorde det klart for folket, at tjenerne i templet var en del af hans plan for tilbedelse.

Desværre bliver præster, de som underviser i Guds ord, og musikere ofte taget for givet. Selv på Nehemias' tid var støtten til levitterne nogle gange stærk, andre gange meget svag. Mange gange var levitterne nødt til at gå tilbage til andet arbejde for at sørge for deres familier, fordi folket holdt op med at give tiende og gaver.

Uden tiende og gaver vil der ikke være nogen organiseret verdensomspændende kirke. Hvis vi ønsker, at vores arbejde skal fortsætte, må vi være besluttet på at støtte vores arbejdere både med vores penge og vores ord. Menigheden vil aldrig være fuldkommen; men det bør ikke få os til at holde op med at støtte den med vores gaver, så Guds værk kan fortsætte over alt i verden.

Til videre studium

· Ellen White, *Vejen til Kristus*, "At vokse i Kristus", s. 73-83.

"Kristi kors vil være indeholdt i de frelstes viden og sang i al evighed. I den herliggjorte Kristus vil de se den korsfæstede Kristus. Aldrig skal det glemmes, at han, hvis kraft skabte og opretholdt de utallige verdener i rummets umådelige rige, Guds elskede søn, himlens Majestæt, han, som keruber og skinnende serafer tilbad af hele deres hjerte, ydmygede sig for at løfte det faldne menneske op; at han bar syndens skyld og skam og oplevede, at Faderen skjulte sit ansigt for ham, indtil en fortabt verdens elendighed fik hans hjerte til at briste og slukkede hans liv på Golgatas kors. Det vil altid vække universets undren og tilbedelse, at alverdens skaber skulle lægge sin herlighed bort og ydmyge sig af kærlighed til mennesket.

Når de frelste fra alle nationer betragter deres frelser og ser Faderens evige herlighed stråle fra hans ansigt; når de ser hans trone, som er fra evighed til evighed, og ved, at hans rige aldrig får ende, bryder de ud i jubelsang: 'Værdigt, værdigt er Lammet, det slagtede, som har genløst os til Gud med sit eget dyrebare blod!'" (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 526).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Tal sammen i klassen om at finde den rette balance mellem ærefrygt og glæde i vores tilbedelse. Tal også om, hvorvidt ærefrygt og glæde er modsætninger?**
- 2. Israelitterne satte Jerusalems mur under Guds beskyttelse gennem indvielsesceremonien. På den måde erkendte de, at muren var nytteløs, hvis Gud ikke forsvarede den. Salomo udtrykte "Hvis ikke Herren bygger huset, arbejder bygmestrene forgæves. Hvis ikke Herren våger over byen, våger vægteren forgæves" (Sl 127,1). Hvad bør det fortælle os om det, vi udfører for Gud?**
- 3. Hvilken rolle spiller musik i din menigheds gudstjenesteoplevelse?**
- 4. Bibelen er tydelig: Jesus er vores ypperstepræst i den himmelske helligdom. Hvad gør han egentlig for os der? Hvad kan præsternes opgaver i det jordiske tempel lære os om, hvad Jesus gør for os i den himmelske helligdom?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Lav en liste over de instrumenter, der blev brugt ved de gudstjenester, som er omtalt i Ezra og Nehemias.
 - Udvid listen med musikinstrumenter fx fra Salme 150.
 - Få evt. hjælp fra en ekspert eller lad en person fra klassen undersøge, hvordan disse musikinstrumenter fra oldtiden så ud, og hvilke typer de var, fx strengeinstrumenter, slaginstrumenter osv.
 - Hvilke forskelle var der mellem datidens og nutidens instrumenter?
- Brug et kort over datidens Jerusalem til at finde rundt i de lokaliteter, som er omtalt i denne uges bibeltekster.
 - Hvor langt gik de to takkekor?
- Prøv evt. som gruppe at sammensætte en gudstjeneste – det kan være den ugentlige eller en gudstjeneste til en bestemt anledning.
 - Start fra bunden, altså som om der ikke er en fastlagt tradition for, hvad der skal indgå, og hvordan det skal foregå.
 - Hvilke elementer synes du/I bør indgå?
 - Overvej bl.a. følgende faktorer:
 - Hvad skal være gudstjenestens tema og perspektiv?
 - Hvordan vil du engagere hele forsamlingen, så alle føler, at de er deltagere?
 - Hvordan vil du gøre gudstjenesten tiltalende for sanserne, for hørelsen, synet osv.?
 - Hvordan vil du sikre dig, at gudstjenesten bliver personlig og appellerer til den enkelte i forsamlingen?
 - Hvordan vil du sikre dig, at fokus er på Gud og ikke på mennesker?

Personligt
kristenliv

- Er der/har der været særlige situationer i dit liv, som giver dig anledning til at fejre og til at takke og prise Gud? Hvordan kan du bedre give udtryk for din taknemmelighed?

Uddybende
spørgsmål

- Kan alle musikinstrumenter bruges til at prise Gud?
 - Kan de bruges til at vanære ham?
 - Afhænger svaret af instrumentet selv, eller af måden, man bruger det på?

Frafaldne mennesker

Ugens vers

"Jeg befalede levitterne, at de skulle rense sig og komme og holde vagt i portene for at holde sabbatsdagen hellig. Husk mig også for dette, min Gud, og vis mig barmhjertighed i din store godhed!"
(Neh 13,22).

Introduktion

I tidsrummet mellem kapitel 12 og 13 vender Nehemias tilbage til Babylon. Vi ved ikke, hvor længe han befandt sig der; men da han vendte tilbage til Jerusalem (sandsynligvis omkring 430-425 f.Kr.), var folket ved at falde fra. De havde indgået en pagt med Gud om 1) ikke at gifte sig med afgudsdyrkere; 2) nøje overholde sabbatten; og 3) opretholde templet og dets arbejdere med deres tiende og gaver (Neh 10). Men de havde brudt alle disse tre løfter.

Da Nehemias vendte tilbage, opdagede han, at de var blevet meget ligegyldige med deres overgivelse til Gud. De var holdt op med at bringe deres tiende og gaver, var begyndt at benytte rummene i templet i strid med hensigten, var ophørt med at holde sabbat på den rette måde og var til og med begyndt at gifte sig med folk fra de omkringliggende folkeslag. Det værste var, at de ledere, som Nehemias havde efterladt, medvirkede til forværringen af israeliternes forhold til Gud. Det kan ikke overraske, at Nehemias følte sig knust, da han opdagede, hvor store forandringer der var indtruffet. Men i stedet for at acceptere det skred han i overensstemmelse med sin natur igen til handling for at fremme Guds herlighed.

Ugens tekster

- Neh 13,1-9
- 5 Mos 23,3-6
- Neh 13,10-14
- 4 Mos 18,21-24
- Neh 13,15-22
- Joh 5,2-16

Fordærvet ledelse i templet

Nehemias 13 begynder med en bekymring om ammonittiske og moabittiske fremmede/afgudsdyrkere iblandt dem (Neh 13,1-3). Disse vers taler ikke om at udvise enkeltpersoner af anden nationalitet eller race, som fulgte Gud, men henviser i stedet til at bortvise dem, som havde en anden tro – ikke omvendte mennesker, men afgudsdyrkere. (Se også 5 Mos 23,3-6.)

Neh 13,1-9
Neh 2,10.19; 3,1;
12,10.22; 13,28

Hvem var Eljashib og Tobija? Hvorfor var det, de gjorde, ikke acceptabelt?

Både Eljashib og Tobija er kendte skikkelser i Nehemias' bog. Eljashib var folkets ypperstepræst og havde også ansvar for templet. Tobija nævnes som Nehemias' ammonittiske fjende, som indædt modarbejdede Nehemias' arbejde i Jerusalem. Alliancen mellem Eljashib og Tobija antyder en forbindelse gennem ægteskab mellem de to familier.

Selv om der ikke findes bevarede optegnelser af ægteskabsforbindelser, ved vi, at Tobija havde et jødisk navn (som betyder "Herren er god"), og derfor troligt havde jødisk baggrund. Hans kones familie, Aras efterkommere, menes at have været i familie med Eljashib. Desuden havde horonitten Sanballat, Nehemias' anden fjende, en datter, som giftede sig med Eljashibs sønnesøn. Intrigerne rundt omkring Nehemias har derfor været intense, siden de højeste embedsmænd i landet var i familie med hinanden og stod sammen i deres modstand mod Nehemias' ledelse.

Mens statholderen havde været bortrejst, havde ypperstepræsten givet Tobija et af kamrene i templet, som var beregnet til opbevaring af tiende, gaver og ofre. Tobija havde fået permanent opholdstilladelse i templet. Dette gav ham status som en af folkets ledere. Nehemias' fjender havde endelig opnået det, de hele tiden havde ønsket, nemlig at afsætte Nehemias og selv tage magten. Men heldigvis lod Nehemias ikke tingene være uden at gribe ind.

Til at
tænke over

Lader Guds folk, enten det er jøderne i det gamle Israel eller de kristne både på Det Nye Testaments tid og sidenhen, sig altid så let føre på afveje? Hvordan kan vi undgå at begå den samme fejl?

Levitterne på markerne

Neh 13,10-14

Hvad forsøger Nehemias at rette op på?

Sangerne, tempelvagterne og andre, der gjorde tjeneste i templet, havde været nødt til at gå tilbage for at arbejde på deres jord, så de kunne sørge for deres familier; for Guds værk blev ikke længere støttet. Hele systemet med tiende og gaver, som var blevet så nøje etableret, lå nu i ruiner. Nehemias var nødt til at starte helt forfra. Det, at han smed alt ud af kamrene, viser, hvor desperat situationen var.

"Man havde ikke alene vanhelliget templet, men også anvendt offergaverne forkert. Resultatet heraf var, at folket tabte lysten til at give. De havde mistet deres iver og begejstring og vægrede sig ved at betale tiende. Herrens hus' skatkammer var næsten tomt. Mange af sangerne og det øvrige personale, som var knyttet til tempeltjenesten, havde forladt deres gerning i Guds hus og søgt anden beskæftigelse, fordi de ikke fik tilstrækkeligt til deres underhold" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 325).

Det er fascinerende at se, at hele Juda igen kom sammen og genopbyggede det, der var blevet ødelagt. Folket stod på Nehemias' side imod Tobija og Eljashib; for de må have indset, at Nehemias gjorde alt, hvad han kunne, til fordel for folket. Desuden overlod Nehemias tilsynet med templets forrådskamre til mænd, som han anså som trofaste og pålidelige. De fik opgaven med at indsamle tiende og gaver og sørge for, at de indkomne midler blev opbevaret forsvarligt, og at goderne blev uddelt til de rette personer. Nehemias gik med andre ord øjeblikkeligt i gang med at fjerne det korrupte ledelsessystem.

Men selv om Nehemias udvalgte trofaste mænd til at arbejde i templet, mistede den korrupte ypperstepræst Eljashib ikke sin stilling; for han havde arvet den som Arons efterkommer. Hans arbejde i templet kan være blevet begrænset ved, at Nehemias udpegede andre til at overtage nogle af ypperstepræstens opgaver; men han var stadigvæk ypperstepræst.

Nehemias havde bedt: "Husk mig også for dette, min Gud, og glem ikke de fromme gerninger, jeg har gjort for min Guds hus og tjenesten dér!" (Neh 13,14). Tænk over, hvor menneskelig denne bøn var.

Til at tænke over

Tiende og gaver

Nehemias' reform af tempeltjenesten indbefattede en gennemførelse af indsamlingen af tiende og gaver.

Hvad lærer nedenstående tekster om vigtigheden af tiende og gaver, ikke kun i tempeltjenesten dengang, men også i dag?

- 4 Mos 18,21-24 · Matt 23,23 · 2 Kor 9,6-8
- Mal 3,10 · 1 Kor 9,7-14 · Hebr 7,1-2.

Uden indsamling af tiende og gaver kunne templet ikke fungere. Når tiendebetalingen standsede, faldt tempeltjenesten fra hinanden, og hele tilbedelsessystemet stod i fare for at bryde sammen. Når arbejderne i templet gik bort for at finde andet arbejde, så de kunne give deres familier mad, kunne de ikke samtidigt fokusere på at tage vare på templet. Følgen var, at tilbedelsen af Gud gik tilbage.

"Tiendesystemet er smukt i al sin enkelhed. Dets retfærdighed udtrykkes i dets proportionale krav til både rig og fattig. I forhold til, hvad Gud har givet os at bruge af hans ejendom, skal vi give en tiendedel tilbage til ham.

Når Gud beder om vores tiende (Mal 3,10), appellerer han ikke til vores taknemlighed eller gavmildhed. Selv om taknemlighed bør være en del af alle de måder, vi henvender os til Gud på, giver vi tiende, fordi Gud har befalet det. Tienden tilhører Herren, og han kræver, at vi giver den tilbage til ham." (*Seventh-day Asventists Believe ...* (2. udg.) (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2005), s. 304).

Ligesom det skete for israelitternes tempel, ville vores kirke falde fra hinanden uden medlemmernes støtte gennem tiende og gaver. Vores kirkes tjenester ville ikke fungere uden mennesker, der er betalt for at bruge kvalitetstid på tjeneste, planlægning og styring af Guds menighed. Kvaliteten af vores tilbedelse ville også blive svækket. Men det vigtigste er, at evangelisme ville forsvinde uden tiende og gaver.

Vi giver vores tiende og gaver, fordi Gud i sit ord har oprettet et sådant system. Der er tider, hvor Gud ikke behøver at forklare, hvorfor han sætter noget i gang. Han forventer, at vi skal have tillid til, at han har styr på det hele. Vi bør finde ud af og vide, hvordan systemet fungerer, men derefter overlade det i Guds hånd.

Hvorfor har tiendebetaling så stor betydning for vores åndelige liv? Hvorfor er det et udtryk for vores tillid til Gud?

Til at
tænke over

At træde vinpersen på sabbatten

Neh 13,15-16

Hvilket problem tager Nehemias op i disse vers?

Det er ikke let at forsvare Gud, når man er i mindretal. Gud havde sagt, at sabbatten skulle være en hellig dag, hvor ingen skulle udføre noget arbejde. Nehemias ønskede at sikre, at dette bud blev fulgt i Jerusalem. Han har utvivlsomt følt en moralsk forpligtelse for at tage det standpunkt, han gjorde, og føre det ud i livet.

Sabbatten blev skabt som kronen på skabelsesugen, fordi den var en særlig dag, hvor mennesker skulle blive fornyet og rekreeret ved at tilbringe tid sammen med Gud på måder, de ikke kunne opleve, når de var optaget af deres arbejde eller andre verdslige gøremål.

Det siges, at "mere, end at Israel holdt sabbatten, holdt sabbatten Israel." Pointen er, at den syvende dag, sabbatten, var og forbliver et mægtigt middel til at holde troen ved lige hos dem, som med Guds hjælp ønsker at holde den og fejre de fysiske og åndelige fordele, den tilbyder os.

Neh 13,17-22

Hvad gjorde Nehemias for at standse al handel på sabbatten?

Fordi Nehemias er Judas statholder, ser han det som sit ansvar at opretholde de forskellige regler. Fordi reglerne i Juda byggede på Guds lov, er han lovens vogter, og det indbefatter sabbatshelligholdelse. Hvis fyrsterne i Juda havde modsat sig den korrupsion, som ypperstepræsten havde indført, ville Nehemias måske ikke være havnet i denne situation. Men stormændene og fyrsterne var måske allerede fjendtligt stemt over for Nehemias, fordi han tidligere havde tvunget dem til at tilbagebetale til de fattige. De havde åbenbart ikke modsat sig de forandringer, som Eljashib og Tobija havde indført.

Først irettesatte Nehemias fyrsterne; dernæst befalede han, at byens porte skulle lukkes og vagter opstilles ved portene for at vogte dem. Men da markedspladsen flyttes fra byen til uden for muren, går han mere drastisk til værks og truer med at lægge hånd på handelsmændene, hvis de bliver ved. Nehemias må have været kendt for at stå ved sine ord, for handelsmændene fattede pointen og holdt sig væk.

"Var det ikke sådan, jeres fædre gjorde?"

Nehemias' iver for at holde sabbatten hellig er beundringsværdig. Han gik så langt, at han lovede at "lægge hånd på" de fremmede handelsmænd. Han ville personligt have grebet ind, hvis han igen havde grebet dem i byen eller ved portene på sabbatten. Som statholder var det hans officielle ansvar at sikre, at dette bud blev overholdt.

"Nehemias irettesatte dem uforfærdet for deres pligtforsømmelse. 'Hvad er det for en skændig handling, I begår! I vanhelliger jo sabbatsdagen!' spurgte han strengt. 'Var det ikke sådan, jeres fædre gjorde, så vor Gud bragte hele denne store ulykke over os og over denne by? Og I forøger vreden mod Israel ved at vanhellige sabbatten!' Derpå gav han befaling til, at portene skulle lukkes når det 'begyndte at skumre i Jerusalems byporte før sabbatten', og at de ikke skulle åbnes igen, før sabbatten var omme. Da han nærede mere tillid til sine egne tjenere end til dem, som myndighederne i Jerusalem udpegede, lod han dem tage opstilling ved portene for at sørge for, at hans ordrer blev efterkommet" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 326).

Genklang af Nehemias advarsel om vanhelligelse af sabbatten samt andre advarsler lød tilsyneladende ned igennem historien lige til Jesu tid. Det ved vi; for evangelierne beskriver igen og igen den kamp, Jesus havde med de religiøse ledere med hensyn til sand sabbatshelligeholdelse.

Hvad var problemet her, og hvordan kan en forståelse af Israels historie hjælpe os til at forstå, hvorfor striden opstod?

I deres vildledte iver for at sikre, at sabbatten ikke blev "vanhelliget", var disse religiøse ledere så fanatiske, at de beskyldte Jesus, "sabbatens Herre" (Luk 6,5) for at bryde buddet. Det er ironisk, at mange af disse mænd, som udtrykte stor bekymring for loven, glemte det, "der vejer tungere" i loven: "ret og barmhjertighed og troskab" (Matt 23,23).

Hvordan kan vi personligt og som menighed vogte os for ikke at begå de samme slags fejl, som disse mænd gjorde, hvad enten det drejer sig om sabbatshelligeholdelse eller andre ting, vi mener er vigtige i vores tro?

Matt 12,1-8
Mark 3,1-6
Luk 6,6-11
Joh 5,5-16

Til at
tænke over

Til videre studium

· Ellen White, *Vejen til Kristus*, "Glæde i Herren", s. 128-142.

"Da han havde mindet dem om Guds befalinger og trusler og de frygtelige straffe, som havde ramt Israel i fortiden på grund af denne synd, vågnede deres samvittighed. Der blev iværksat en reformation med det resultat, at de undgik at få Guds vrede at føle og i stedet vandt hans bifald og velsignelse.

Nogle af de mænd, der beklædte hellige embeder, bad om tilladelse til at beholde deres hedenske hustruer, fordi de ikke nænnede at skille sig af med dem; men der blev ikke gjort forskel og taget hensyn til rang eller stilling. De præster og øverster, der nægtede at afbryde forbindelsen med afgudsdyrkerne, mistede øjeblikkeligt deres stilling i Herrens tempel. En af ypperstepræstens sønnesønner havde giftet sig med en datter af den berygtede Sanballat. Han blev ikke blot fjernet fra sin stilling, men øjeblikkelig udelukket fra Israel. Nehemias bad: 'Husk dem, min Gud, fordi de har gjort præsteskabet og præsternes og levitternes pagt uren!' (Neh 13,29)" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 327).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Tal sammen i klassen om, hvad I synes om det, Nehemias gjorde, som er beskrevet i citatet ovenfor. Hvorfor gjorde han ingen forskel, end ikke for dem, der så ud til virkelig at elske deres hustruer og ikke ønskede at skille sig fra dem? Synes I, at Nehemias var for streng, for ubøjelig, og burde han have gjort undtagelser? Hvorfor eller hvorfor ikke? Hvordan udøver menigheden disciplin med kærlighed og forståelse samtidigt med, at den er konsekvent og ikke sænker Guds standard for sandheden?**
- 2. Selv om vi ved, at der ikke er noget legalistisk ved at holde den syvende dag som sabbat, ligesom der ikke er noget legalistisk ved ikke at begære, stjæle eller lyve, hvordan kan vi passe på, at vi gør sabbatsfejring (eller lydighed mod et hvilket som helst af budene) til noget, der bliver lovtrældom? Hvorfor er det vigtigt for os altid at have blikket rettet mod Kristi kors og det, han har gjort for os som den største beskyttelse mod lovtrældommens byrde?**
- 3. Hvordan kan vi beskytte os selv mod de farer, der kommer af langsomt, men sikkert at gå på kompromis, ligesom det kompromis, som Nehemias gjorde op med?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Giv nogle gode grunde til at aflevere tiende. Hvorfor gør vi det?
- Læs fx 1 Mos 14,17-20 og 28,20-22. Disse to beretninger danner på en måde fortællebaggrunden for de love om tiende, vi finder senere i Mosebøgerne.
 - Hvad betyder det for os, at begge beretningerne om tiende i 1. Mosebog foregår i forbindelse med guddommelig velsignelse og tilbedelse?
 - Er det at tilbagebetale sin tiende et udtryk for tilbedelse?
 - Kan taknemmelighed mod Gud udtrykkes gennem en forpligtelse?

Uddybende spørgsmål

- Er tiende en betaling eller en tilbagebetaling? Er tienden min eller Guds?
 - Hvad skal jeg gøre, hvis jeg ikke føler, at tienden bliver brugt bedst muligt?
 - Hvad skal jeg gøre, hvis jeg er uenig med Unionen om nogle spørgsmål? Skal jeg indlevere min tiende alligevel, jf. Matt 23,23? Giver Gud mig ret til at tilbageholde den eller aflevere den et andet sted?
- Det ser ud, som om sabbatshelligholdelse i Skriften svinger mellem to yderligheder.
 - Hvilke yderligheder talte Jesus specielt imod?
 - Hvilke yderligheder og udfordringer møder du og jeg i dag i forbindelse med fejringen af Guds sabbat?

Forstå det bedre

I dag betragter vi ofte ægteskabet på en anden måde end i den kultur, hvor Nehemias levede. Det er tydeligt, at ægteskab i høj grad var betragtet som en kontrakt, der forpligtede ikke bare de to parter i ægteskabet, men deres familier og slægt. Ikke mindst i de højere samfundslag er det tydeligt, at ægteskab blev indgået af politiske grunde, og at man derved forpligtede sig i politik, forretning og religion.

Til at tænke over

- Hvis det var Jesu plan, at sabbatten ikke skulle helligholdes mere, var der ingen grund til, at han diskuterede med farisæerne, hvordan den skulle fejres. Jesu strid med farisæerne om sabbatten er derfor et vigtigt argument for, at sabbatten også skal helligholdes og fejres af kristne.

At takle dårlige beslutninger

Ugens vers

"Og [jeg] sagde: 'Min Gud! Fuld af skam og skændsel løfter jeg mit ansigt mod dig, min Gud, for vore synder er vokset os over hovedet, og vor skyld når til himlen'" (Ezra 9,6).

Introduktion

Ezra og Nehemias blev ledere i et samfund, hvor blandede ægteskaber med mennesker, der ikke tilhørte Israel, var blevet standard. Begge ledere var meget bekymrede over det, da de ønskede at lede folket til et dybere forhold til Gud. De var klar over den negative indflydelse, som ikke-troende eller afgudsdyrkere kunne have på Israels folk; for man havde ned igennem historien set frygtelige følger. De kana'anæiske religioner havde i en sådan grad spredt sig i Israel, at man tilbad Ba'al og Ashera på enhver høj. Desuden var den indflydelse, som hedenske ægtefæller havde på israelitiske familier skadelig. Bileam havde rådet moabitterne til at sende deres kvinder til israelitterne i visheden om, at israelitterne ville vende sig fra Gud, når de faldt for disse kvinder. Desværre havde han ret. Ikke alene har ægtefæller indflydelse på hinanden, men deres børns tro bliver også påvirket.

Hvad vil Ezra og Nehemias gøre med situationen i Israel med blandede ægteskaber? Vil de lade det være eller modsætte sig det? I denne uge skal vi se på, hvordan de to ledere taklede problemet.

Ugens tekster

- Neh 13,23-25
- 5 Mos 7,3-4
- 2 Kor 6,14
- Ezra 9,10
- 1 Kor 7,10-17

Nehemias' reaktion

Neh 13,23-25

Hvad sker der her, og hvordan kan vi forklare Nehemias' reaktion på situationen?

Børnene talte hverken aramæisk, som var det sprog, der var blevet talt under landflygtigheden, eller hebraisk. De kunne altså ikke forstå Skriftens undervisning. Dette var et stort problem; for kundskaben om Guds åbenbaring kunne derved let gå tabt eller hans undervisning forvrænget. De skriftkloge og præsterne har mest sandsynligt undervist fra Toraen på aramæisk for at gøre undervisningen tydelig for folket. Men når mødrene kom fra Ammon, Ashdod og Moab, og det generelt var dem, der tog sig af børnene, er det ikke overraskende, at børnene ikke også talte fædrenes sprog. Det sprog, vi taler, former den måde, vi opfatter forskellige begreber; for vi bruger de ord, som hører til det sprogs kultur. Tabet af det bibelske sprog ville have betydet, at de mistede deres særlige identitet. For Nehemias var det derfor helt uacceptabelt, at familier mistede forbindelsen til Guds Ord og dermed også forbindelsen med den levende Gud, jødernes Herre.

Bibelforskere mener, at Nehemias' handlinger mest sandsynligt var en offentlig vanære, som en del af en tildelt straf på den tid. Når det siges, at Nehemias gik i rette med dem og forbandede dem, bør vi ikke tro, at Nehemias brugte bandeord og eder, men snarere, at han udtalte pagtens forbandelse over dem. 5 Mos 28 beskriver de forbandelser, som ville ramme dem, der brød pagten. Det er meget sandsynligt, at Nehemias valgte ord fra Bibelen for at få dem til at indse deres forkerte handlinger og konsekvenserne af deres dårlige valg.

Når teksten siger, at Nehemias slog nogle af mændene og "rev dem i håret" (Neh 13,25), bør vi ikke læse det som, at Nehemias var rasende og reagerede med vrede. Vi bør huske, at prygl var en anerkendt form for offentlig straf. Denne straf blev kun benyttet over for "nogle" af dem med henvisning til lederne, som var skyld i eller promoverede disse forkerte handlinger. Denne straf skulle tjene som en offentlig irettesættelse. Nehemias ønskede at sikre sig, at folket forstod, hvor alvorlige deres valg var, og hvilke resultater de ville føre til.

Hvordan bør vi reagere, når vi ser noget i menigheden, vi mener, er forkert?

Til at tænke over

Nehemias' irettesættelse

Neh 13,26-27

Hvad siger dette om, hvor vigtig Bibelens historie er til at oplyse os om farerne ved at vige bort fra den rette vej?

Salomo blev ledt dybt ud i synd på grund af de valg, han foretog. Man kan med rette sige, at Salomo var skyld i sin egen undergang ved at være ulydig mod Guds bud: "Han [kongen] må heller ikke have mange hustruer, for at hans hjerte ikke skal komme på afveje" (5 Mos 17,17). Salomos liv bruges som et negativt eksempel. Ikke alene giftede han sig med mere end en hustru, men, som også Nehemias tydeligt fremhæver, valgte han hustruer, som ikke tilbad Gud.

Hvorfor var det rigtigt af Nehemias at irettesætte folket for at have giftet sig med hedninger?

- 1 Mos 6,1-4
- 1 Mos 28,1-2
- 2 Kor 6,14
- 1 Mos 24,3-4
- 5 Mos 7,3-4

Forbuddet mod blandede ægteskaber handlede ikke om nationalisme, men om afgudsdyrkelse. Mange i Bibelen giftede sig med ikke-israelitter. Moses giftede sig med Sippora, som var midianit; Boaz med Ruth, en moabit. Forbuddet mod blandede ægteskaber i disse bud handlede i stedet om at gifte sig med en af en anden tro eller ingen tro. Problemet på Ezras og Nehemias' tid var, at folk valgte at gifte sig med nogen, som ikke troede på Gud. På side 316 i sin bog *Flame of Yahweh* (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 2007), siger Richard M. Davidson: "Edens plan for ægteskabet ... forudsatte, at de to partnere på alle områder supplerede hinanden, i åndelighed og tro såvel som i andre betydningsfulde værdier." De hedenske kvinder i denne beretning havde ikke valgt at opgive deres afgudstilbedelse. Måske var det grunden til, at Nehemias var mere bedrøvet end vred over folkets valg; for det var et tegn for ham på, at der manglede en virkelig overgivelse til Gud.

Bibelen giver os opskrifter på handlinger, som vil fastholde os i Gud, og som har til hensigt at maksimere vores lykke. På samme måde blev buddet om at gifte sig med en af samme tro givet for at hjælpe os til at få et bedre liv og opmuntre til en gensidig overgivelse til Gud.

Hvilke principper kan vi finde i disse beretninger, som kan hjælpe os til at beskytte vores egen og vores families tro?

Til at tænke over

Ezras reaktion

Ezra 9

Hvordan reagerede Ezra, da han hørte om israeliternes blandede ægteskaber?

Ezra 9,1-2 siger, at folket ikke har "skilt sig ud". Udtrykket bruges også i følgende vers: 3 Mos 10,10; 11,47; 2 Mos 26,33; 1 Mos1,4.6-7.14.18. Hvad siger anvendelsen af dette ord om det, at en troende gifter sig med en ikke-troende?

Folket havde selv henvendt sig til Ezra med hensyn til de blandede ægteskaber. De udtryk, de brugte i deres liste over folk, der tog del i afskyeligheder, viser, at de kendte til toraen. Den første liste er taget direkte fra bibelske gengivelser. Det er interessant, at de civile ledere kom til Ezra med nyhederne, for selv folkets åndelige ledere, præster og levitter, havde gjort sig skyldige i denne overtrædelse.

"Da Ezra undersøgte årsagerne til det babyloniske fangenskab, blev han klar over, at Israels frafald for en stor del skyldtes, at de havde giftet sig med hedenske folkeslag. Han blev overbevist om, at de kunne have undgået mange sørgelige og ydmygende erfaringer, hvis de havde adlydt Guds påbud om at holde sig adskilt fra nabo-folkene. Han blev derfor meget opbragt, da han fik at vide, at fremtrædende mænd, til trods for fortidens erfaringer, havde votet at overtræde love, som var givet for at værne folket mod frafald. Han tænkte på den store godhed, som Gud havde vist dem at lade dem vende tilbage til deres fædreland, og blev fyldt af retfærdig harme og sorg over deres utaknemmelighed" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 302).

Udtrykket "skilt sig ud fra" bruges til at opstille modsatte enheder. Ved at bruge dette udtryk erkendte folket, at de havde en forudgående forståelse af og kendskab til Guds bud om at holde sig borte fra falske religioner. De forstod, at ingen var uvidende om, at ægteskab med en person fra nabolandet ville påvirke forholdet eller børnenes opdragelse. De var klar over situationens alvor.

Til at
tænke over

Hvad kan vi gøre for at holde troen i live i vores hjem og familier, selv om vi tidligere har foretaget forkerte valg?

Ezra griber ind

Ezra 10

Howdan løste Ezra og lederne problemet med de blandede ægteskaber?

Samlet besluttede hele folket at sende de fremmede hustruer bort. Det er forbløffende, at selv de, som havde giftet sig med dem, gik med til planen. Kun fire mænd, som alle nævnes med navn i Ezra 10,15, satte sig imod det. Jøderne lovede at sende deres hustruer bort, og det tog tre måneder, før planen blev gennemført. 113 jødiske mænd sendte deres hustruer bort (Ezra 10,18-43). Det er interessant, at det sidste vers (Ezra 10,44) siger, at der i nogle af disse blandede ægteskaber allerede var børn. At sende mødre bort fra familier med børn synes heller ikke i dag fornuftigt eller rigtigt. Men vi må huske, at dette var et specielt tidspunkt, hvor Gud startede forfra med det jødiske folk og de, på en måde, med ham. At følge Gud helt og fuldt krævede gennemgribende midler.

De specifikke ord brugt i Ezra 10,11.19 for at "skille ud" (badal) og "sende bort" (yatza') bliver ikke brugt noget andet sted i Bibelen for at omtale skilsmisse. Ezra ville være klar over, hvilket udtryk man normalt ville bruge om skilsmisse; men han valgte ikke at bruge det. Det er derfor tydeligt, at Ezra ikke betragtede disse ægteskaber som gyldige, efter at det blev opdaget, at de overtrådte toraens bud. Ægteskaberne blev med andre ord erkæret ugyldige, fordi de var imod loven. Processen gik ud på at opløse ugyldige ægteskaber. Vi får ingen oplysninger om, hvad der skete med disse hustruer og børn, og hvilken effekt det havde på samfundet. Ifølge datidens skik ville den tidligere ægtemand have sørget for flytningen af sin tidligere hustru og deres børn. Hustruerne ville normalt være rejst tilbage til deres barndomshjem.

Men med tiden begyndte nogle jødiske mænd igen at gifte sig med ikke-troende, og nogle af dem vendte måske endda tilbage til de hustruer, de havde sendt bort. Løsningens kortvarige natur kan måske skyldes den menneskelige natur og vores op-og-ned overgivelse til Gud. Selv de af os, som anser os selv som stærke i troen, må indrømme, at vi har gennemgået perioder, hvor vi var mindre overgivet til Gud, og hvor vores vandring med ham faktisk kunne beskrives som mangelfuld. Desværre er det en kamp for os at sætte Gud først.

Til at
tænke over

**Har du oplevet perioder, hvor du var mindre overgivet til Gud?
Hvad har du lært af sådanne erfaringer?**

Ægteskab i dag

Fra det, vi har set i Ezras og Nehemias' Bog om blandede ægteskaber, er det tydeligt, at Gud tager ægteskabet alvorligt, og at vi bør gøre det samme. Vi bør overveje en eventuel ægteskabspartner under inderlig bøn og inkludere Gud i vores overvejelser og beslutninger. Vi bør også beslutte os for at være tro mod Guds principper, som kan beskytte os mod megen smerte og elendighed.

1 Kor 7,10-17

Læs, hvordan Paulus behandlede emnet om en kristen, som har en ikke-kristen ægtefælle. Hvordan bør vi forholde os til blandede ægteskaber i dag?

Bibelen indeholder ikke et påbud om, hvordan vi skal forholde os til ægteskab mellem to med forskellig trosretninger. Det er uklogt at gå imod tekstens hensigt og principper og insistere på, at man bør skille sig fra en ikke-troende ægtefælle ud fra beretningen i Ezra. Situationen under Ezra-Nehemias var en engangsbegivenhed. Den var efter Guds vilje (Ezra 10,11), fordi hele Israels folk var ved at miste deres identitet som tilbedere af den levende Gud.

Vi ved, at ledere i den jødiske bosættelse i Elefantine i Egypten, som var samtidig med Ezra og Nehemias, tillod blandede ægteskaber. På kort tid førte dette til en blandingsreligion og dyrkelse af Jahve og hans hedenske gemalinde, den egyptiske gudinde Anat. Desuden kom den messianske slægtslinje i fare. Derfor bør denne begivenhed ikke opfattes som et påbud om at opløse ægteskaber og familier, hver gang en troende gifter sig med en ikke-troende. Beretningen viser dog, at Gud sætter ægteskab mellem troende højt. Satan fryder sig, når vi slutter en pagt, som ikke opmuntrer til troskab mod Gud. Han ved, at et troende ægtepar vil være stærkere i deres arbejde for Gud, end hvis kun den ene er trofast.

Bibelen advarer tydeligt imod ægteskaber, hvor man ikke "trækker på samme hammel" (2 Kor 6,14). Men vi finder også afsnit med udstrakt nåde for dem, som har foretaget et anderledes valg. Gud giver styrke til dem, som har giftet sig med ikke-troende, til at være tro imod Gud og deres ægtefælle. Gud overlader os ikke til os selv; heller ikke når vi foretager valg, som går imod hans vilje. Og hvis vi beder ham om hjælp, vil han hjælpe os. Det betyder ikke, at vi kan gøre lige, hvad vi vil og så forvente, at Gud alligevel vil velsigne os. Det betyder i stedet, at han altid lytter, når vi med et ydmygt hjerte kommer til ham med vores behov. Uden Gud nåde ville der ikke være håb for nogen af os; for vi er alle syndere.

Til videre studium

· Ellen White, *Profeter og konger*, "Reformation", s. 325-332.

"Når Gud betror mennesker et ansvar, er det dets religiøse pligt at røgte det med flid. De bør gribe de anledninger, som Gud giver dem, til at fuldbyrde hans vilje. De vil vinde herlige sejre, hvis de handler hurtigt og beslutsomt; men hvis de tøver og viser forsømmelighed, vil de lide nederlag, og Guds navn vil blive vanæret. Hvis lederne inden for sandhedens sag ikke er i besiddelse af en brændende nidkærhed, men er ligegyldige og ubeslutsomme, bliver menigheden også ligegyldig, sløv og forlystelsessyg. Hvis lederne derimod har fattet et helligt forsæt om at ville tjene Gud og ham alene, vil folket være enigt og fuldt af håb og begejstring.

Guds ord er fuldt af slående modsætninger. Synd og hellighed stilles op imod hinanden, for at vi tydeligt skal kunne se modsætningen og undgå det ene og vælge det andet. Sanballats og Tobijas had, løgne og forræderi er beskrevet på de samme blade som Ezras og Nehemias' troskab, offervilje og ædle optræden. Vi kan selv bestemme, hvem af dem vi vil ligne. På den ene side ser vi de frygtelige følger af at overtræde Guds bud, og på den anden side ser vi de velsignelser, som er en frugt af lydighed. Vi skal selv afgøre, om vi vil lide under forbandelsen eller nyde velsignelsen" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 328).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Når vi læser disse beretninger, synes det klart, at mange blandt folket ikke var overgivet til Gud. En af følgerne var, at de havde taget sig hedenske hustruer. Ezra overlader dem ikke til sig selv, men forsøger at irettesætte og korrigere dem i håbet om, at han vil opnå en forandring. Men var det en ægte forandring, der fandt sted? Var der sket en indre forandring, selv om de ændrede deres opførsel? Hvilke beviser har vi for, at mange af dem egentlig ikke var forandret? Hvad kan vi lære af deres fejl mht. hvor vigtig en forandring af vores hjerte er?**
- 2. Hvordan kan I hjælpe mennesker i vores menighed, som kæmper med problemer som en følge af ukloge ægteskaber?**
- 3. Guds principper er evige og absolutte, men menneskelig kultur er meget forskellig. Hvorfor må vi altid huske disse forskelle i vores forsøg på at anvende Guds principper i vores eget liv og de situationer, vi oplever?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Definér, hvad der var Guds ideal for ægteskabet ifølge 1 Mos 2,18-25, jf. Jesu ord i Matt 19,1-10.

Baggrund

- "Skilsmisse" i samfund på Bibelens tid betød, at manden skilte sig af med kvinden; det omvendte var ikke kulturelt eller juridisk acceptabelt. Moselovens skilsmisselov var givet af Gud som beskyttelse af de kvinder, som blev smidt ud af deres mænd. Uden den sociale beskyttelse og økonomiske tryghed, som ægteskabet gav sådanne kvinder, ville de stå i en meget vanskelig situation.
- Det er let at sige, at skilsmisse bare kunne forbydes; men Gud vidste, at det var en umulighed på grund af mændenes hårde hjerter. Gud gav derfor love, som var tilpasset den sociale situation, selv om den langt fra var idealet. Men Gud taler til mennesket, hvor det er!

Uddybende spørgsmål

- Drøft forskellen mellem teokratiet i Israel og kirken af i dag!
 - Skal vi blande os i lovgivning, straffe m.m.?
- Hvordan skal vi forholde os, hvis mennesker i menigheden mistænkes for at begå forbrydelser, altså overtræder landets love?
 - Klare det inden for menigheden, men ellers feje det ind under gulvtæppet?
 - Overgive sagerne til politiet for at få dem opklaret?
 - Ignorere det?

Forstå det bedre

- Den kanaanæiske religion var en frugtbarhedsreligion. Man dyrkede guderne for at opnå frugtbarhed af jorden og for slægten; man overlevede, hvis høsten var god, og hvis man fik børn, især drenge. Tilbedelsen af Ba'al og Astarte, som var nogle af de mest fremtrædende guddomme, foregik derfor ofte ved religiøse fester, der havde et tydeligt seksuelt præg. Fra Moses og Pinehas til profeterne senere i Det Gamle Testamente tordnede Guds repræsentanter mod den åbenlyse umoral. Afgudsdyrkelse blev i princippet sidestillet med seksuel promiskuitet (se fx Jeremias 2-3 og Ezekiel 16 og 23, jf. Hoseas' Bog og Åb 2,14.)

Ledere i Israel

Ugens vers

"Så gik hele folket hen for at spise og drikke og sende mad ud og holde en stor glædesfest, for de havde forstået de ord, der var forkyndt for dem" (Neh 8,12).

Introduktion

Både Ezra og Nehemias er eksempler på store ledere, som var overgivet til Gud og dedikeret til at udføre de opgaver, som Herren havde kaldet dem til. Deres kærlighed til Gud skabte et ønske om at være trofaste tjenere. Deres trofasthed har faktisk været en central del af vores studium.

I denne uge vil vi se på eksempler på lederskab i Bibelen, deriblandt også Ezra og Nehemias. Disse studier kan ikke dække alt. Meget mere kunne drøftes. Men de tanker, der er valgt, er vigtige for enhver leder. Måske regner du ikke dig selv for en leder lige nu; men vi har alle indflydelse på andre. Derfor er disse lærdomme relevante for os alle.

Centralt i beretningerne om disse ledere står Guds Ord. Ordet forvandlede deres tanker og liv og førte for Ezra og Nehemias til hele deres program om vækkelse og reformation. De stod i stor gæld til Guds Ord og den vejledning, som de fandt deri. Uanset, hvem vi er, og hvilken rolle vi har, må vi som dem sætte Guds Ord centralt i vores liv som syvendedags adventistkristne.

Ugens tekster

- 1 Kong 12,1-16
- ApG 15,7-11
- Joh 11,46-53
- Neh 4,1-17
- Ezra 8,21-23.31-32

Lederes indflydelse

Hele vejen gennem Bibelen kan vi finde eksempler på lederskab, både gode og dårlige og nogle gange en blanding af begge. Dårlige ledere har til tider gjort noget godt, mens gode ledere af og til har gjort noget dårligt. Alle ledere er trods alt mennesker og derfor i stand til at gøre både godt og ondt, rigtigt og forkert. Hvem af os har ikke oplevet den virkelighed i vores eget liv?

Men problemet er, at når man er en leder, udøver man stor indflydelse. Det er slemt nok at have en negativ indflydelse i dit eget hjem eller på din arbejdsplads. Men når du har en lederstilling, enten åndelig, politisk eller begge dele, bliver din indflydelse mange gange større. Uanset, hvad din rolle er, men især, hvis du har en lederrolle, er det derfor afgørende, at du genspejler Bibelens principper.

Læs følgende tekster. Hvilken slags eksempel på lederskab finder vi i dem? Forklar, hvorfor du mener, at det er enten et godt eller et dårligt eksempel.

1 Kong 12,1-16

Rehabeam

ApG 15,7-11

Peter

2 Kong 23,1-10

Josija

Dom 4,1-16

Debora

1 Kong 21,1-16

Akab

Til at
tænke over

Hvad kan vi lære af disse få beretninger om, hvad der gør en leder god eller dårlig, og hvordan kan vi bruge det, vi lærer, i vores egen position?

Hvad der var ondt i Herrens øjne

Læs følgende tekster. Hvad fortæller de os om disse ledere og deres indflydelse på de mennesker, de herskede over?

1 Kong 15,26.34

2 Kong 13,1-3

Joh 11,46-53

Det er en alvorlig tanke for mange af os, som har en eller anden form for lederstilling, at vores lederskab har mulighed for at lede mennesker åndeligt op eller ned. I alle eksemplerne ovenfor var resultatet ødelæggende negativt.

Vores karakter og overgivelse til Kristus gør en forskel for de mennesker, vi omgås. Åndelige ledere har indflydelse på andre; enten leder de dem til Gud, hvis de selv søger Gud, eller til ondt, hvis de ikke gør det.

I modsætning til nogle af disse ledere, havde Ezra og Nehemias et stærkt forhold til Gud. Omfanget af faste og bøn, som fortælles om dem i deres bøger, overgår langt det, Bibelen fortæller om andre store ledere. Under deres ledelse vandrede folket med Gud, selv om ikke alt var fuldkomment. Deres retning i livet havde fokus på Gud. På den anden side ser vi, at der var nogle, der ikke blev påvirket eller forandret på grund af Ezras og Nehemias' indflydelse. Det viser, at det kun er vores egen tro, ingen andres, der tæller i vores liv. Betragt fx de mennesker, som havde mulighed for at se Jesus, mens han var her på jorden, høre ham forkynde og til og med opleve eller høre om hans mirakler. Og alligevel afviste de ham. Det er rigtigt, at vi har en rolle at udfylde, uanset hvad vores stilling i livet er, og vi kan være en indflydelse til enten godt eller ondt. Men til syvende og sidst skal hvert enkelt menneske selv stå til ansvar over for Gud.

Til at
tænke over

Tænk over de mennesker, du selv har indflydelse på. Hvordan kan du forbedre din indflydelse?

Mod og styrke

Neh 4,1-17

Hvordan udviste Nehemias mod? Hvad var kilden til dette mod?

Nehemias bød fjenderne trods i deres forsøg på at skræmme jøderne. Han svarede med at tage initiativ til at gøre folket rede til kamp. Han sagde ikke bare: "OK, Gud, du må gøre det hele." I stedet fik han folket til at gøre deres del. De tog deres sværd og andre våben med, mens de blev ved med at bygge bymuren. Under Nehemias' ledelse krøb de ikke i skjul i frygt, men tog modigt deres våben for at forsvare sig. Nehemias indgav folket mod, troede på dem, arbejdede sammen med dem og gav dem ansvar til at handle. Han indgød dem styrke til at udføre opgaven, idet han uddelegerede de forskellige ansvarsområder. Men han fortalte ikke kun folket, hvad de skulle gøre for så selv at gå og gemme sig på sit værelse. Han stod sammen med dem og udførte det hårde arbejde, som skulle gøres.

Der var situationer i Bibelen, hvor Gud sagde til folket, at de skulle forholde sig i ro og se ham kæmpe for dem. Men der er også mange andre situationer, hvori Gud sagde: "Gør jer parate til at handle, og jeg vil give jer sejr." Vi må gøre vores del, hvis vi ønsker at opleve Guds befrielse og velsignelser.

"Det var Nehemias' brændende kærlighed til Guds sag og hans urokkelige tillid til Gud, der kulkastede hans fjenders planer om at få ham i deres magt. Den ligegyldige lader sig let friste, hvorimod det onde har svært ved at få fodfæste hos det menneske, der har et ædelt livsmål, som lægger beslag på hele dets interesse. Et menneske bliver ikke svagt i troen, når det stadig er på march, for det ser den alkærlige Gud overalt og ved, at han tilrettelægger alt efter sin gode vilje. Guds sande tjenere arbejder med en urokkelig beslutsomhed, fordi de til stadighed får hjælp fra nådens trone." (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 321).

I sidste instans fik Nehemias sit mod fra sin forståelse af, at Gud og hans kraft er virkelig. Og som vi har set, fik hans kendskab til Gud ham til at handle i overensstemmelse med sin tro.

Til at
tænke over

Selv om sammenhængen er anderledes, hvordan ser vi det, vi har lært hos Nehemias, genspejlet i følgende tekst: "Nogen vil indvende: 'Én har tro, en anden har gerninger.' Vis mig da din tro uden gerninger, så skal jeg med mine gerninger vise dig min tro" (Jak 2,18)?

Hensigt og iver

Neh 2,1-10
Ezra 7,8-10

Hvad siger disse tekster om, hvad der var drivkraften både i Ezras og Nehemias' liv?

I alt, hvad de gjorde, forsøgte Ezra og Nehemias at lægge vægt på, at Guds vilje skete i hans folks tilværelse. Det er rigtigt, at folket havde kludret i det, og det er rigtigt, at de blev straffet for det. Men Gud, som er trofast mod sine løfter om genopbygning, åbnede en mulighed for, at hans folk kunne vende tilbage til det lovede land. Og hvis de var tro imod ham, ville han opfylde det mål, han havde sat for dem. I sin visdom udvalgte Gud to meget hengivne mænd, som på mange måder lignede Moses. De skulle spille en central rolle i genopbygningen på samme måde, som Gud flere generationer tidligere havde brugt Moses til også at udføre en speciel opgave.

Store ledere som disse to mænd har et mål. De har en hensigt i tilværelsen, som driver alle deres handlinger. Både om Ezra og Nehemias kan det siges, at de havde et mål i livet. De havde en vision af, hvor de ønskede, at Guds folk skulle være, og de satte alt ind på at nå dette mål.

Ezra gjorde det ved at studere Skrifterne og undervise folket i Guds Ord. Nehemias opmuntrede folket til at gøre det rigtige og modigt stå på Guds side. Begge mænd ønskede at se Jerusalem genopbygget; men de tænkte ikke kun på en materiel genopbyggelse. De ønskede også at se en vækkelse og reformation i indbyggernes åndelige liv. Derfor irettesatte og formanede de, og nogle gange forlangte de en speciel handlemåde. Store ledere tror på noget større end det almindelige og middelmådige. Ezra og Nehemias troede på en kærlig, mægtig Gud, en Gud, som kunne udføre mirakler, og de ønskede, at alle skulle få en dybtgående forbindelse med ham.

Som læsere bliver vi allerede fra det første kapitel i Nehemias' Bog imponeret over hans pligtopfyldelse over for Guds sag, men også over hans bekymring over folkets situation. I kapitel 1 græder han, når han hører om israeliternes vanskelige kår i Juda. Han falder på sine knæ og lover at gøre alt, hvad Gud kalder ham til. Nehemias er tilsyneladende drevet af tanken om at gøre en forskel i verden. Han var en handlingens mand, som gjorde en indsats for Gud. Det skete ikke ved at få den højeste løn eller en fast stilling, selv om han havde begge dele ved hoffet i Persien. Nehemias valgte at gøre en forskel ved at rejse til Juda, en ikke særlig blomstrende nation, hvor han mødte modstand på hvert skridt af vejen. Han gik i tro, uanset hvilke forhindringer der blev lagt på hans vej.

Ydmyghed og udholdenhed

Ezra 8,
21-23.31-32

Synes du, det var dumt eller modigt af Ezra ikke at bede kongen om beskyttelse? Hvordan udviste Ezra og folket ydmyghed?

Nogen tid senere tog Nehemias imod kongens tilbud om beskyttelse. Men i Ezras tilfælde stolede han på, at Gud bedst kunne vise sig, hvis de ikke bad om noget fra kongen. Da de nåede Jerusalem uden at være kommet noget til, kunne de give Gud æren for det. Måske stoler vi i nogle situationer for meget på andre mennesker og giver ikke Gud nok mulighed for at vise sig. Ezra valgte at lade Gud gøre arbejdet i denne situation og beviste over for kongen, at Gud i sandhed var en mægtig Gud.

Men Ezra handlede ikke med formastelse. Han sammenkaldte folket, og de fastede og bad om hjælp i den situation, hvor de befandt sig. De begav sig ikke på vej, før de havde tilbragt megen tid sammen med Gud. De kom frem for Gud i ydmyghed og bad om, at hans beskyttelse måtte blive et tegn på hans magt. Og Gud besvarede deres bønner.

Neh 5,14-19

På hvilken måde kom Nehemias' ydmyghed til udtryk?

Sande ledere må være villige til at ydmyge sig og være tjenere. Dygtige ledere kræver ikke og har ikke brug for en titel, for at opnå ære. Nehemias åbnede sine døre og delte gavmildt ud til folket. Han viste sin tro på Gud, og hans utroligt store overgivelse til Gud var et eksempel for folket. Han havde en stærk personlighed og et ubøjeligt temperament; men han satte ikke sig selv højere end andre. Han havde den øverste stilling i den jødiske nation på den tid, men var alligevel meget gavmild. På den måde genspejlede han Jesus, som lærte os, at den bedste måde at være leder på er at tjene andre. Det gjorde Jesus, og det skal vi også gøre, uanset hvilken stilling vi har.

Til at
tænke over

"Så satte han sig ned, kaldte de tolv til sig og sagde til dem: 'Hvis nogen vil være den første, skal han være den sidste af alle og alles tjener'" (Mark 9,35). Hvad lærer disse ord fra Jesus os om, hvad det i Guds øjne vil sige at være en sand leder?

Til videre studium

· Ellen White, *Vejen til Kristus*, "Bønnens privilegium", s. 102-116.

"Det genopbygningsarbejde og de reformationer, som blev gennemført af de hjemvendte landflygtige under Zerubbabels, Ezras og Nehemias' ledelse, er et billede på et åndeligt genopbygningsarbejde, som skal udføres i de sidste dage af denne jords historie. Den rest, som var tilbage af Israel dengang, var svag, og den blev udsat for fjendens angreb; men Gud havde besluttet, at disse skulle holde kundskaben om ham og hans lov ved lige på jorden. De værnede om den sande gudsyndelse og vågede over hans hellige ord. De havde mange forskellige erfaringer, mens de var beskæftiget med at genopbygge templet og Jerusalems mur, og de mødte hårdnakket modstand. De mænd, der ledede dette arbejde, måtte trække et tungt læs, men deres tro var urokkelig. De var ydmyge, de stolede fast på Gud og var overbevist om, at han ville føre sin sag frem til sejr. Det, der står skrevet om kong Hizkija, passer også på Nehemias. 'Han holdt fast ved Herren og veg ikke fra ham, og han holdt de bud, Herren havde givet Moses. Herren var med ham' (2 Kong 18,6-7)" (Ellen White, *Profeter og konger*, s. 328-329).

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Hvorfor må vi gøre alt, hvad vi kan, for at støtte vores ledere?**
2. **Hvorfor er det så vanskeligt at være en leder, som tjener? Hvorfor er det så vigtigt for en kristen leder også at være en tjener?**
3. **Både i begyndelsen og slutningen af bogen, og også ind imellem, beder Nehemias. Både Ezra og Nehemias var mænd, der bad. Tæl, hvor mange gange ordet bøn eller bede/bad omtales i disse to bøger. Disse ledere bad hele tiden. Hvad bør det lære os om vores eget bønneliv?**
4. **"Han holdt fast ved Herren og veg ikke fra ham, og han holdt de bud, Herren havde givet Moses" (2 Kong 18,6). Hvordan holder man fast ved Herren? Hvad betyder det? Er der en sammenhæng mellem at holde fast ved Herren og at holde hans bud?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Saml her ved kvartalets afslutning fx:
 - Tre-fem lærdomme fra Bibelen, som du specielt har sat pris på i dette kvartal.
 - Tre-fem spørgsmål, du synes, det er vigtigt at studere yderligere.
- Del dem med hinanden og drøft dem i klassen.

Personligt
kristenliv

- Er du i en situation, hvor du har en lederfunktion eller har indflydelse som leder? Hvilke af de lærdomme, der trækkes frem i denne uges lektie, har særlig betydning for dig som leder?
 - Hvor synes du selv, at du især har brug for at lære mere som leder, eller at forbedre dig?

Uddybende
spørgsmål

- Tænk over Gud som leder. Hvordan vil du karakterisere hans lederegenskaber?
 - Kan man være den største, hvis man tjener og ydmyger sig?
 - Hvem er den største i Guds rige?
- Hvorfor vil nogle mennesker gerne være ledere? Drøft hvilke motiver som er i overensstemmelse med en kristen holdning.
 - Har en kristen lov til at være ambitiøs og ønske sig at være leder?
- Tal sammen om jeres erfaringer med gode ledere, I har kendt.
 - Hvorfor synes I, at de var gode?
 - Hvilke egenskaber gjorde netop dem til succesrige ledere?

